Q23:38. 21193SK
M89

4689

879
260/1-1889
14629

உ
கணபதி துணை

சீகாளத்திபுராணம்.

கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள்
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்
வேலையசுவாமிகள்
அருளிச்செய்தது.

இஃது,
திருக்கைலாசபரம்பரைப்
பொம்மபுரம்
ஸ்ரீசிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்துச்
சிதம்பரம்
ஸ்ரீராமலிங்கசுவாமிகளால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு,
பா. சோமசுந்தரசெட்டியார்
வேண்டுகோளின்படியிருந்தியவசனரூபத்தோடு,
ஷை செட்டியாராலும்
கா. ஞானசுந்தரஐயராலும்
சென்னை:
மெமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சர்வதாரி௵ கார்த்திகை௴
Register Copy-right.

260/1-89

879 ; 294535

உ

சிறப்புப்பாயிரம்.

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கவிபுகழ்சீகா ளத்திமான் மியத்திற் காப்புமுற்பாயி
ரம் விடசங், கமச்சருக் கந்தென் கைலைநற் சருக்கஞ் சுதித்த
பொன் முகரியின சருக்கந்,—தவமிகு தருநான் முகச்சருக்
கஞ்சீ காளத்திச் சருக்கமிவ் வாறுந், தருகரு ணைப்பிரகாச
மெய்த் தவனுங் கண்ணப்பர் சருக்கமும் புலவ [illegible],—இல
ளொளி நக்கீ ரச்சருக் கமுமே [illegible]வெப்பிர காசமுன் னவனுஞ்,
செப்புகண் ணியர்தஞ் சருக்கமுஞ் சிலந்தி முதலமுற் கதைச்
சருக் கமுஞ்சீர்,—கவிலரும் [illegible] யுதவறி ஞனுமே [illegible]
மிடந்தொறுந் துலங்க, நாடுமெய்ப் புலவர் த[illegible]கலா மு
வகை நனுகிட நவிற்றினர் மாதோ.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* சீகாளத்திபுராணம்.

கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

பாயிரம்.

காப்பு. கலிவிருத்தம்.

தருமஞ் சந்திகழ் தாமரை யோன்பதங்
கருமஞ் சந்தி கடுப்பவர் சூழ்பதந்
அருமஞ் சந்திரற் றோய்திருக் காளத்தி
வருமஞ் சந்தி மழைமத யானையே.

(இ-ள்.) அருமஞ் சந்திரன் தோய் திருக்காளத்தி வரும்—சோலைகள் சந்திரமண்டலத்தை அளாவப் பெற்ற சீகாளத்தியின்கணெழுந்தருளிய,— மழை மதம் அஞ்சந்தி யானை—குளிர்ச்சிபொருந்திய மதத்தைப் பொழிகின்ற அஞ்சந்தியென்னுந் திருநாமத்தையுடைய யானைமுகக்கடவுள்,—அஞ்சம் திகழ் தாமரையோன் பதம்—(தம்

* ஸ்ரீ காளாஸ்தி என்னும் வடமொழி சீகாளத்தியெனத் தற்பவமாயிற்று: இதன்பொருள் சீகாளத்திச்சருக்கத்திற் காண்க.

மை வழிபடுபவர்கட்கு) அன்னவாகனத்தில் விளங்கும் பி
மதேவர் வீற்றிருக்கின்ற சத்தியலோகபதவியையும்,—வி
மஞ்சை கடுப்பவர் வாழ் பதம்— கரியமேகத்தை நிறத்தி
லொப்பவராகிய விட்டுணுமூர்த்தி வீற்றிருக்கின்ற வைகுண்
டபதவியையும்,—அந்தி கடுப்பவர் வாழ் பதம்—செவ்வா
னத்தை நிறத்தாலொப்பவராகிய உருத்திரமூர்த்தி வீற்றிரு
க்கின்ற கைலாயபதவியையும்,—தரும்—தந்தருளுவர் என்
றவாறு.

உத்தமாங்கம் யானைவடிவாகச் சிறப்புநோக்கி ய...
யென்றாராதலால் அதற்கியையத் தருமென்றார். வழிபடு
வர்கட்கு என்பது * அவாய்நிலையான் வந்தது. மூபதவி
களையுந் தருவனவே, அக்கடவுள் திரிமூர்த்தி...
பவதையும், எப்பொருள்களையும் இனிதருள்பவ... என்பதையு
ம் விளக்கியவாறாயிற்று. நம்மை வழிபடுதல் முடிதற்குமு
ன்னரே விரைந்து அருள்புரிவரென்பது தோன்றப் பயனி
லையை முற்படமுடித்தார். அவர்க்குப்பிரசன்னரெனப்பா
தங்குமஞ்சந்தியென்றது வருமஞ்சந்தி... மஞ்ச
கடுப்பவர்வாழ்பதம், அந்திகடுப்பவர்வாழ்பதமெனத் தனி
த்தனி கூட்டிமுடிக்க.

காளத்திநாதர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நீர்கொண்ட பொலம்பூங் கொன்றை நெடுஞ்சடை வளை
த்துடுத்த, சீர்கொண்ட புலித்தோற் கஞ்சிச் சென்றபுள்

* அவாய்நிலை - ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை அவாவிநிற்றல்.

கொளிப்பத் தாவு, மேர்கொண்ட வுழையிளங்கன் றிலங்கிய
திருக்கரத்துக், கார்கொண்ட பொழிற்காளத்திக் கடவுளை
மனத்துள் வைப்பாம். (க)

ஞானப்பூங்கோதையம்மை.

பூமகளிறைஞ்ச நெற்றிப் புது*மணித் திலகந் தோய்க
ளு, தாமரை நகுமு கத்தோர் தான்பெறப் பணிகளங்க, மா
மதி புரையு மங்கேழ் வயங்குகிர் மலர்த்தாட் குன்றக், கோ
மதுளருண்ஞானப்பூங் கோதையை வணக்கஞ் செய்வாம்.

விநாயகக்கடவுள்.

தலைக்குறங் கேறித் தந்தை சடையிடை மதிகே துப்பே
ர்க், காய்சின வாவென் றஞ்சிக் கழிக்கையுட் புகக்கை நீட்
டிப், பாய்புனன் முகந்து நின்று பழிச்சுநர் வாயி லின்றோர்,
வாய்கை தழைப்ப வீசு மழைமதக் களிற்றைத் தாழ்வாம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

...ளிரு கமலக் கையும் பற்பல தொழில்வி ளைப்பத்
தன்னமர் ...பா றுன்கலா விருந்துண் ணுங்கான்
முன்னவ ...கலத் தாழ்ந்த மொய்தலைத் தொடைபு னட்டும்
பொன்னறியினைய சேயெம் புந்தியி லுலவு மன்றே. (௪)

வளர்செழுங் குருதிச் சூட்டு வாரணம் வலனுயர்த்த
வொளிகெழு பரிதி வைவே லொருபெருங் கருணை மூர்த்தி
களிமகிழ் சிறந்து தான்வாழ் கற்கனி னொருகல் லென்றோ
வளியவென் மனத்தி னுள்ளு மகன்றில விருக்கு மன்றோ.()

* மணி - நீலமணி.

வீரபத்திரக்கடவுள்.

அருவரைக் குலங்கள் பந்தி னடிபெயர்ந் துருள வார்க்கும்
விரிதிரைக் கடல்பு ரண்டு வியனில முழுதும் போர்ப்பக்
குருமல ரயனை லண்டங் குலுங்கிடச் சிறைய டிக்கொள்
சரபமாய் நரம டங்க லனையடர்த் தவனைத் தாழ்வாம். (௬)

திருநந்திதேவர். கலிவிருத்தம்.

செம்பொரு ளாகமத் திறந்தெ ரித்தரு
நம்பவ மறுத்தநன் னந்தி வானவ
னும்பர்த மணிமுடி யுரிஞ்சக் கன்றிய
வம்பவிழ் மலரடி மனத்தி ருத்துவாம். (௭)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

மேற்படி வேறு.

மேவ ரும்பர மானந்த வீட்டினுட்
டாவி னன்மணங் காணிய சார்ந்தவர்
யாவ ரும்புகு வித்தருள் செந்தமிழ்ப்
பாவ லன்மலர்த் தாண்முதல் பற்றுவாம். (௮)

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

வேற்ற ருக்கொள் விதியறி யாவரன்
றேற்று வெண்பிறைக் கேழ்கிளர் செஞ்சடை
*யாற்ற ணுச்சுவை யேற்று மருந்தமிழ்
மாற்ற ருந்தவத் தோனை வழுத்துவாம். (௯)

* ஆற்றணு - கட்டமுது.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

மாத ரிற்கண் மழுவலத் தேந்திய
வாதி யைத்திரு மாலு மறிகிலாப்
பாத முற்றுஞ் சிவந்திடப் பண்டொர்நா
டூது விட்ட புலவற் றொழுவமால். (௧௦)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

வஞ்சி நுண்ணிடை மால்வரை மங்கைபூண்
டுஞ்சு வெம்முலைத் தொய்யி லெழுதுகைக்
கஞ்ச நோவக் கடவு ளெழுதுமச்
செஞ்சு வைத்தமி ழோனடி சேர்குவாம். (௧௧)

காரைக்காலம்மையார்.

தோற்ற மில்பரஞ் சோதிதன் வாய்திறந்
தாற்ற வன்புட னம்மையே யென்னுமோர்
பேற்றை முன்பெறப் பேயுரு வெய்திய
னாற்ற ரும்புகழ்த் தாயை வணங்குவாம். (௧௨)

சேரமான்பெருமாணாயனார், காடவர்கோனாயனார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வெள்ளியங் குன்றத் துச்சி வீற்றிருந் தருள்வோன் கேட்
பத், தெள்ளமு தனைய தீஞ்சொற் றிருவுலாச் செய்யுள் செ
ய்தோன், றள்ளுடம் பிழித்து முன்னோன் றலந்தொறும்
புனைவெண் பாட்டு, வள்ளலென் றிவர்கள் செம்பொன் மல
ரடி வணக்கஞ் செய்வாம். (௧௩)

தமிழ்த்தெய்வம்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வே
ணி, * யிறைவர்தம் பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்ய
பெற்றே, யறைகடல் வரைப்பிற் பாடை யனைத்தும்வெ
ன்றி யத்தோ, டுறழ்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை யுன்னி
தேத்தல் செய்வாம். (க

பொய்யடிமையில்லாப்புலவர்.

தடவரை முனிவ னீன்ற தமிழ்க்கொழுங் குழவி த
னைப், படர்வெயி லுமிழுஞ் சங்கப் பலகையந் தொட்டி

---

* இறைவர் தம்பெயரைநாட்டிச்செய்த இலக்கணமெ
றது - மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் இறையனாராய் எ
ந்தருளியிருந்து பாண்டியன்பொருட்டு அருளிச்செய்த "அ
பினைந்திணை" என்பதுமுதலிய அறுபதுசூத்திரத்தையுடை
ய பொருளிலக்கண நூலை. இது இறையனாரகப்பொருளெ
னவும் களவியலெனவும் பெயர்பெறும். இதற்குக் கடை
சங்கப்புலவர்கள் தாங்கள்தாங்கள் உரைத்தவுரை
தென்று மாறுபட்டுச் சோமசுந்தரக்கடவுளை உண்மையுண
ர்த்தும்பொருட்டுப் பிரார்த்திக்க; அக்கடவுளருளியபடி
முருகக்கடவுளவதாரமாய் அவ்வூரில் வைசியகுலத்துதித்
ஐந்துபிராயத்தையுடைய ஊமைப்பிள்ளையாயிருந்த உருத்
திரசன்மர், சங்கப்பலகையிலிருந்து, பதந்தோறும் கண்ணீர்
பொழிந்து புளகமுற்று விளக்கியருளினமையால், நக்கீ
தேவருரையே மெய்யுரை என யாவரும் பேருவகையுட
க் கைக்கொண்டனர்.

ற்றீ, நடைவர வளர்த்து ஞால நந்தலை மறுகில் விட்ட, ம
டனறு புலமை யோரை மனத்திடைத் நினைத்து மன்றே. (கரு)

குருதேவர்.

புனிற்றிளந் திங்கள் வேய்ந்த புரிவளர் சடையு நெற்றி
க், கனற்றிரு விழியு மானுங் கரந்துவந் தென்னைப் பாச, ம
லத்தையு மறுத்தாட் கொண்ட வருட்குரு தேவனென்னு
ந், தனிப்பெருங் கருணை வள்ள றன்னடி மனத்துள் வைப்
பாம். (கசு)

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

புனையெழில் வடிவி னோரோர் பொதுமகட் கண்ட மை
ந்தர், மனமெனப் புலவர் நெஞ்ச மருளுமின் றமிழ்ப்பா
மாலை, யினவிடை யவற்கே சாத்துஞ் சிவப்பிரகாசனென்னு
முனைவனெம் மடிகள்பாத முளரிகள் சென்னிசேர்ப்பாம். ()

எவனொரு கொடியி னெண்ணு திசைத்ததோர் செய்
யுண் மற்றைக், கவிகள்பன் னூனி னைந்த காப்பியங் கட்கு
மேலா, மெவ * னிறை முதனா மத்தோ டியைதரும் விளக்
கப் பேரோ, னவனொடு பிறப்பெ மக்கின் டளித்தபால் வா
ழ்க மன்னோ. (கஅ)

---

* இறைமுதனாமத்தோடியைதரும்விளக்கப்பேரோன் -
சிவப்பிரகாசமென்னும் திருநாமத்தையுடையோன்; கடவுள்
அருவத்திருமேனியோடுகூடி நிகழுங்காலத்து வழங்குநாம
மாதலாற் சிவமென்பது அக்கடவுளுக்குமுதனாமமாயிற்று.

அவையடக்கம்.

நாற்றுறை பயின்று பெற்ற நுண்ணுணர் வுடைய லேன், சாற்றுமிப் போலிச் செய்யுள் சான்றவ ரிகழ்தல் ய்யார், மேற்படு முணர்வின் மூத்தோர் மென்னடைச் சி வர் செவ்வாய்ப், பாற்கடி கமழு மென்சொற் பழிப்ப லகி லுண்டோ. (க

முரிதிரைக் கங்கை நீத்த முனையினஞ் சுமிழெ யிற் வெருவரு சினத்த பாம்பை வெண்டலை முழையிற் சேர் ம், புரிசடைக் கடவுள் வாழும் பொருவிறென் கயிலா ய ன், பெருமையிற் சிறிதறிந்து பெற்றிசெந் தமிழாற் செ வேன். (உ

பாயிரமுற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - உக.

சிறப்புப்பாயிரம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்றிகழ் சடிலப் புனிதனெம் பெருமான் * புல லர்க் கோதையோ டமர்ந்த, தென்றிருக் கயிலைப் புகழு தனைத் தீங்கவித் தாரைபெய் ததுவாற், குன்றல் விசா சிவப்பிர காசக் கோதிலாத் தமிழ்க்கடன் முகந்தே, வெ யின் றறவே பொழிதரு கருணை விளக்கமென் றியம்பு முகிலே.

---

* புலமலர்க்கோதை - ஞானப்பூங்கோதை.

விடசங்கபச்சருக்கம்.

கலித்துறை.

கடலு டைப்பெரு மாநில மடந்தைக்குக் கவின்ற
சுடர்வி ழிக்கரு மணியினுட் பாவையாய்த் தோலா
விடையு யர்த்தவற் குட்புற மாகிய வியன்சீ
ரொடியில் காளத்தி நகரணி யறிந்தவா றுரைப்பாம். (க)

மகர மைக்கட லிலவல யத்திடை வளங்கூர்
துகளில் சீர்த்திரு நாட்டினுட் டொண்டைநா டென்னத்
திகழ்ம ணிக்கணங் குயின்றொளிர் செம்பொனின் மாட
நகரெ லாவற்றினுஞ் சிறந்தது காளத்தி நகரம். (உ)

ஒருவில் போகமும் வீடுமென் றிரண்டையு மொருங்கு
தருபெ ரும்புகழ்க் காளத்தி மாநகர் தனக்குப்
பொருவில் வீடொழித் தறழ்வுறும் போகமொன் றதவும்
விரிக டுஞ்சுடர்ப் பொன்னகை நோக்குமோ விளம்பின். (ந)

பொருபெ ருந்திரை யகழிசூழ் பொன்னெயில் வட்டம்
விரிக ருங்கட லுலகினில் விழைபொரு ளனைத்தும்
பெரிது துன்றிய வொருபரு மரக்கலம் பெயரா
தொருக யத்தினு னிற்பதன் டேலதை யொக்கும். (ச)

அகழு மிஞ்சியு மண்டத்தி னடிமுடி காறும்
புகுது மென்றதீம் மாற்றலான் முரணுபு புகுதா
விகலும் வெஞ்சினச் சேடனோ டராகுவென் றலாக்கு
நிகரில் பாம்புக ணெறியிடைக் காண்டலு நின்ற. (ரு)

அரச வன்னங்கள் கமலநின் றஞ்சிறைப் பெடையோ
டரிய வெந்திறற் கராம்பகு வாயின்வந் தெய்தப்

புரிசை யுள்ளினின் றெழுமுடத் தாழைமுப் புடைக்காய்
கரைபெ ரும்புன றளும்பவீழ் கம்பலைத் தகழி. (௬)

இருநி லத்தவர் கவர்ந்தன நம்பொரு ளெல்லா
மொரும னிற்சிறை யகத்தவர் தற்றன யாம்போய்த்
தருது மற்றுமென் றலைகடல் வந்துவின் னடவும்
புரிசை * முற்றிய தொக்குமாற் பொருதிரை யகழி. (௭)

வெங்க ளிக்களி றழக்கலின் விரிதிரை யகழிப்
பங்க யத்தம ரோதிமம் வெரீஇயிசை பறந்து
மங்கு லிற்புகு மணிமதின் ஞாயின்மேல் வதிவ
பொங்கொ ளித்தா ளக்குடை நிரைத்தன போலும். (௮)

தவழ்தி ரைப்புன லகழியிற் சிலதியர் தம்ம
குவிமு லைத்தடந் தாமரை முகிழொடு குலுங்க
வவிரொ ளிப்பொலங் குடங்களி னலைத்துநீர் முகவாச்
சுவன்மி சைக்கொளக் கழன்றவீழ் பொலங்குழை சுடரும். (௯)

புலவர் மன்னவன் வச்சிரப் படைவெரீஇப் பொருப்பின்
குலம டங்கலு மாரெயில் புகுந்தெனக் குளிர்வெண்
கலைநி ரம்பிய மதிமுகக் கொடிகளாற் கவின்ற
நிலைய பொன்னெடு மாடங்க ளெண்ணில நிலவும். (௧௦)

மாதர் மேனிலைக் கலவியின் வருந்திய வருத்த
மோது வெண்டிரை யகல்விசும் பியாற்றபொன் முகரித்
தாத லைந்துநன் றுளியொடு சாளர நுழையுஞ்
சீத மென்னடைத் தென்றல்வான் முகத்துலாய்த் தீர்க்கு

* முற்றல் - வளைத்தல்.

பரவை வெண்டிரைக் கருங்கடல் குறைபடப் பருகி
யிருவி சும்பெழுந் தெங்கணும் பரந்துநின் றெழிலி
சொரித ரும்பெயற் பருவத்தின் முனையின்வான் றோயும்
பொருவில் செம்பொனின் மாடத்தின் மேனிலை புகுவார். ()

மூட்டி விண்ணுயர் மாடமேற் புகையின் முனிந்த
மட்டு நின்றிழி கோதையர் மகிழ்நர்மேற் புழுகால்
விட்டெ றிந்திடப் பிழைத்தது விரிகதிர் மதிமேற்
பட்ட தன்றுகொல் களங்கமென் றுரைப்பது பகரின். ()

மாந்தர் யாவரு மறைபினென் றினையவா வாய்விட்
டேந்து * காழின ரோடமுன் றொடர்கலி னெனவான்
றோய்ந்த நித்திலத் தோரணத் தூக்கையாற் பரித்து
காந்து வெஞ்சினக் களிறலாய்த் திருமதங் கமழும். (௧௪)

புலனை டார்ந்தற நூல்வழி யொழுகுமுப் புரிநூ
லலைத ருந்திரு மார்பின ரருமறை முதனூற்
பலவு நின்றக லாதவெண் மாளிகைப் பரப்பு
கலைம டந்தைவெண் டாமரை மலரெனக் கவினும். (௧௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வசையறு மறைநி ரம்பி மந்திர வேள்வி முற்றிப்
பசுவுட லழித்து முக்கட் பதியுட னாகி நின்ற
விசை[illegible]க்க ளுள வொழுகிலை மாட மெல்லா
மிசை[illegible]நிலை புலனி னுள்ளோர் விருந்துறு மிடங்க ளாமால். ()
[illegible]றைநிரிமலத் தோலின் நகர்மறை யவர்போ லுன்
[illegible]றைகுரு நவில ஓற்றோன் வானமுறை தனை வின்று,

கு, [illegible]காழ் - மாலை[illegible]ரம்; அது உலக்கையை உணர்த்திற்று.

நுலைறபகல் வரைமுற் றுவென் றோர்த்துணர்ந் தொருங்கு
நான்றுங், குறையற நவிற்றற் கன்றோ கொண்டன ரென்கு
செவ்வாய். (கஎ)

ஐங்கணைக் கிழவற் கன்றி யருவனா பகவெ றிந்த
பொங்கொளி வேலி னேற்கும் புறக்கொடை பெறுத லாகா
வெங்கொலை மடங்க லாற்றல் வேந்தர்தம் வீதி யன்றோர்
தங்கழ லொலியின் முந்நீர்த் தடங்கட லிகர்க்கு மன்றே. ()

முழவுறழ் தோளி ராமன் முதலிய விலைவ லாரிம்
மழைதவ ழெயிலு டுத்த வளநகர் மன்னர்க் கண்டு
குழைசிலை கற்க கன்றேட் கொண்டுகற் றுது ளாட்பில்
விழியிமை யாத மிக்க வீரமெவ் வாறு கற்பார். (க௯)

பிறவுந்தம் பொருளை போலப் பேணிவா ணிகஞ்செய்
நாய்க, ரறமின்ற மனையிட முற்றத் தாடும்பேதையர்கொ
ழிக்கு, மறுவின்றி விளங்கு முத்தம் வடதிசைக் கிறைவன்
காத, விறைகொண்ட மகளிர் கொம்மை யெழின்முலைத்த
டத்து மின்றே. (௨௦)

அகலிரு விசும்பி யங்கு மதிக்கு ரகையுங் கோளு
முகுதலை யடையா வண்ண மொருபெருந் துருவன் றாங்குந்
தகையென வுலகின் வாழ்நர்த் தாங்குநல் லுழவர் மாடம்
வகைபடு பல்லு ணவும் வருநர்க்கு வழங்கு மன்றே. (௨௧)

படுகட லுலகை மேத்தும் பைங்கிளிப் பெயரி னுனுங்
கடைதயிர் போல நெஞ்சங் கலங்குபு தொடரு நோக்கின்
வடுவகி ரனைய வுண்கண் வருமுலை பகர்கர் சேரி
யடுசுற வுயரி யோன்ற னணிநக ரனைய துன்றே. (௨௨)

முற்றுபொன் மதிலிம் மூதூர் முழுமடந்தையராம்வாட்கட்
சிற்றிடை மகளிர்ச் சுட்டித் தெரிந்தனா மகளி ரென்று
சொற்றனர் பெயர றிந்தோர் சுடர்செய்யின் மாத ரார்க்கு
மற்றது மரீஇய தன்றோ வழங்கர மகளி ரென்பேர். (௨௩)

அடலயி ராவ தப்பே ரடுகளி றுதி யெட்டுக்
கடவுள்வா ரணமு மிவ்வூர்க் கண்ணதோர் பிடியி னேடேற்
றுடைதலி னேடித் திக்கிற் றொளித்துநின் றனவ வற்றைத்
தொடுகட லுலகி னுள்ளோர் சொல்பதிக் கயங்க ளென்றே.

கொண்டுஉறேய் மணிசெய் மாடக் கோநக ரிதனி டத்த
வண்டமா றுகச் செல்வ வருணிலைப் பரிக டம்பாற்
கண்டவே கத்திற் காற்கு முடைமையைக் கருதி யன்றோ
பண்டையோர் காற்றி னுக்குப் பகர்ந்தனர் காலெ னும்பேர்.

கலிவிருத்தம்.

மூலையி னுள்ளன வார்கட லுள்ளன
வலைவு நால்வகை நிலைத் துள்ளன
பலவு நன்கு விளக்கலிற் பார்புகழ்
புலவர் காப்பியம் போலுமவ் வாவணம். (௨௬)

மேற்படிவேறு.

ஒலிதிரைக் கடலினே டுறழு மாவணங்
கொலைமதக் களிறுகள் தடர்த்துக் கூற்றென
மலைபொனப் பிளிறுபு வரினு மன்பதை
நிலைபெயர்த் தடியிடா நெருக்கிற் றென்பவே. (௨௭)

தாளமிங் கிதன்விலை சாற்று மின்களென்
றார்வலர் விளையவர்க் கவரொ லிற்றெழின்

மருள்பட மனத்தினை மயக்கி வாணிகர்
வரிவனை மணியென மருண்டிருப்பரால். (உ௯)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அரவுரி யனைய நுண்ணூ லந்துகின் மறைத்திருந்த
விரைவிரி கமலச் செங்கேழ் மென்மூகிழ் விலைவ ளாந்து
தருதிரென் றனைத்த மைந்தர் தமக்கலர் தொடுக்கு நல்லார்
பொருவில விலைதாம் விண்மேற் புத்தன விலையிலென்பார்.

தேந்தரு செய்ய வாம்பற் றிருமல ரொன்று மீண்டி, யார்தரும் விலைகொண் டொல்லை யெமக்களித் திடுமி னென்ன, வேந்தெழி லுடைய தோள்மெல் வீரங்கம லத்தோ டல்லா, ஞாந்தவி பதரோ மென்று நன்னுதன் மகளிர் சொல்வார். (௩௦)

இனையன பலவு நந்தா வெறும்வலித் தடந்தோண் மைந்தர், புனைநறு மலர்மேல் வைத்துப் புகறரு முன்னர்ச் சேற்பக், கனைகட லமுத மன்ன கட்டுரை யெதிர்கொடுக்கும், வனைகுழன் மகளிர் கூல மறுகிற்கு விளக்க மாவார். ()

கலித்துறை.

மழைக்கடங் கண் படுநெடுஞ் சுடர்செய்பொன் மாடத்
தெழில்செய் பூங்கொடி நுடங்குவ திருகிலங் குளிரப்
பொழிதரும்பனி நிலாமதி மண்டலம் புகுதாக்
கழிபெ ருங்குளிர் கொண்டுட னடுக்குதல் கடுக்கும். (௩௨)

திங்கள் வாணுதற் றிருவனார் பயிறலிற் சிறந்த
வங்கண் மாடத்தி னெடுங்கொடி வான்முகட் டசைதல்

செங்கை யானில மடந்தைசெவ் வாய்ப்பெயர்ச் சிறுவன்
பொங்கு மாரமு துடம்பினைத் தைவரல் போலும். (௩௩)

இனைய பல்வளங் கெழுதிருக் காளத்தி யென்னும்
வினையி ரென்னக ருமையொடு வீற்றிருந் தருளி
முனிவில் பேரருட் டிறத்தினன் முத்தொழி லியற்றும்
புனையி ளம்பிறைக் கண்ணியஞ் சடைமுடிப் புத்தேள். (௩௪)

முன்னொர் ஞான்றறை கடற்புடை முழுமதிக் கவிகை [ட
மன்னு சீர்புகழ் யாதவ னெனும்பெயர் மன்னன்
றன்னை யாட்கொளத் திருவுளங் கொண்டுமென் றடந்தோ ()
பொன்ன வாஞ்சனங் கிளமுலைப் பூங்கொடி புலம்ப.

சீற்று வெண்டரி புண்டர நிகரில்கண் மணிகண்
மாற்ற ரும்பர சிவலிங்கந் தன்னுரு வியங்கச்
சாற்ற ரும்விட சங்கம னாகியத் தடந்தோ
வீற்றன் மன்னவ ராயன வளநக ரடைந்தான். (௩௬)

அடைந்த பேரருட் குன்றனை யகலிரு விசும்பு
தொடர்ந்த மாமணி மாடத்த தோரணத் தெருவி
லுடங்கு நுண்ணிடை மகளிர்நா ணருங்கடி நாறி
மடங்க லேறெனச் சென்றனன் கண்டவர் மருள. (௩௭)

இலங்கு பன்மணி மேகலை வளையுட னிழுந்து
பொலஞ்சு ணங்கலர் கொம்மையம் புணர்முலை பசந்த
கலங்கொள் கொம்பனா ரஞ்சனக் கண்மலர் பரப்பிச்
சிலம்பி னொண்மணி பொருதுகக் கடை தொறுஞ்செறிந்தார்

சோணாத்திபுராணம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தன்றிரு வுருவந் திரிந்துமா நிலத்திற் றனிவினை யூர்தியுங்
குன்றம், கொன்றனைவுங் குறிவேற் பூத்தலைச் சேவற் கொ
டிவல னுயர்த்தசெவ் வேளோ, வன்றிகல் லன்பர்க் கருளிய
கடல்சூ ழகலிடத் தடைந்தசிற் றிளமான், கன்றெறு கணி
ச்சிக் கூர்ம்படை யெடுத்தகண் ணுதற்கடவுளோ வென்பார்.

விரிசுடர்ச் செக்கர் வய்விற்றுஞ் சமழ்ப்ப விளங்குகற்
றேய்த்தவூர் தானை, சுரிவளைத் தடக்கைத் திருமறு மார்ப
ன் முகிலினைக் கடக்குமா லென்பார், பொருமதக் களிற்றின்
பிறைமருப் பீர்ந்து புனைந்தசெங் குகிர்த்திரள் குமிழின், றி
ருவடி நிலைதொட் டுறைகழ லார்ப்பச் செல்லுத னழர்க்கரி
தென்பார்.
(௬௦)

வினையடர் கீற ... த்தவொன் றுதலும் விரிசடைக் கட
வுள்கண் டந்த, புனைமணி தரள மிடையிடைக் கோத்தும்
பொலிவடர் துயல்வரு மார்புஞ், சினைமலர் தொடுத்த கண்
ணிசூழ்ந் தியாத்துச் செவியிசை தாழ்ந்தகுஞ் சியுநங், கள
விநு ளேனு மின்னுமோர் நாளிற் காண்டரப் பெறுவமோ
வென்பார்.
(௬௧)

மெல்லிளம் பிணையின் செவியெழில் கடந்த வெள்ளி
லை யடுக்கிடக் கையும், வில்லுமிழ் பசும்பொற் றகடுகொண்
டியாத்து விளங்குபொற் கொடிப்பிரம் பேனை, யல்லியங்
கமலக் கையினிற் பிடித்த வழகுமீத் தவிலிடத் தலையுங்,
கல்லுறழ் தடந்தோ ளழகுநங் கண்கள் கருத்தொடு கவர்ந்
தன வென்பார்.
(௬௨)

வாரல செடுப்பக் கலையொடு பொலஞ்செ யொளிவளை
கவர்ந்துயா ருலைக்கட், *பீரலர் வித்து மணிநெடுந் தெருவிற்
பெயர்த்தெம தளத்தொடுஞ் செல்லு, மீரயின் மனத்தும்
மாயசங் கமனை யெதிர்ப்படி னெம்பெருந் திளைய, வார்கலி
புகை மனைத்தையு மயக்கு மனங்கனு மயங்குமற்றென்பார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இன்னன கிளர்ந்து காமத் தெரியக மகளிர் நிற்ப
முன்னவன் செல்லு மாங்கண் முழுவுத்தோன் யாத வற்குப்
பொன்னியல் கலந்திருத்தும் பொற்கொடி யிறைவன் றன்னின்
மன்னுமன் புருவ மாய மடவர லெதிர்ப்பட் டாளால். (௬௪)

எதிர்ந்து மடந்தை யைய விளையடிக் கமலப் போதின்
மதியிளம் பிறைவி ழுக்கு வண்ணத்தி றுவ னோப்பப்
புதையிருண் மலைம கற்றும் பொய்[illegible] ரிஞ்சத்
ததைமலர்க் கொடி நிலத்திற் றாழ்ந்[illegible] வறைஞ்சி னின்றாள்.

ஏரிபடு மிழுதின் றன்மை யெய்திய மனத்தி னோடு
திருமுக மினித லர்த்து செறிதொடிக் காந்தள் கூப்பி
யருவினைத் தொடர றுத்த வடிகளு மடிகள் கண்டு
பெரிதுமிவ் வுடம்பெடுத்துப் பெறுபயன் பெற்றே னென்றாள்.

ஐயநின் கருணை தன்னா லடிச்சியேன் பொருட்டி ரங்கிச்
செய்யதா மரையா ருட்டுத் திருவடித் தலங்க ணோவப்
பையவென் மனைக்கட் போந்து பரிகலச் சேட மீந்தென்
வெய்யவல் வினைய றுத்து விடுகென மறிந்து தாழ்ந்தாள்.

---

* பீர் - காமத்தால் வேறுபடுநிறம்.

அண்ணலு மருளி னோக்கி யன்பொரு வடிவெடுத்து
நண்ணிய தென்ன நின்ற நாமவேற் றடங்க ணல்லாய்
கண்ணுத லடியர்க் கன்பர்க் காண்டிடி னின்னைப் பாரின்
றெண்ணுதனினக் குரைப்பதொன் றுளதென் றுசொன்னான்.

மற்றதை யைய செவ்வாய் மலர்ந்தருள் செய்க வென்னப்
பொற்றொடி மயிலே காமன் போரினுக் குடைந்த யானின்
சிற்றிடை மெலிய வீங்குந் திரண்முலை யரணஞ் சார்ந்து
சற்றுமஞ் சாதி ருப்பத் தருதியேல் வருவ லென்றான்.(௨௧)

என்றலு முவகை மீதூர்ந் திளநிலா வெறிப்ப நக்குப்,
பொன்றுத லியல்பிற்றாயிப் பொள்ளல்யாக் கையினைத்தோ
ய்தற், குன்றிரு வுளத்திற் கொண்ட அகம்பல கழியூ யான்
செய், குன்றலி றவைப்பே றன்றோ குறித்தவாறாக வென்றாள்.

இசைந்தவன் றானவன் றன்னை யில்வயிற் கொண்டுபுக்குப்
பசும்பொனின் கா ... ற பாதபூங் கயம்வி ளக்கி
யொசிந்தநுண் ணிடைம டங்கை யுயர்தவி சிருத்தி நெஞ்சம்
கசிந்துநல் லமுது பொன்னங் கலத்திலூட் டருத்தி னாளால்.

அருத்திய பின்செஞ் சாந்த மாகமுற் றணிந்து பாகுங்
கருப்புரச் சுண்ணந் தீற்று காமர்வெள் ளிலையுஞ் செந்தா
மரைத்திரு முகத்தி னல்க மாசிலான் கவுள டுத்து
விருப்புட னிருந்து * காமம் வெளிப்படு குறிகள் செய்தான்.

* பெருங்கருணைப்பிழம்பாகிய சிவபெருமான் விடசங்கமத் திருவுருவங்கொண்டு புரிந்த இத்திருவிளையாடல் இந்நங்கையினது அன்பையும், சீகாளத்தியின் சிறப்பையும் விளக்கி, யாதவமன்னனை ஆட்கொண்டருளுதற் பொருட்டு நடித்துக்காட்டியதொரு நாடகமாமெனத் தெளிக.

பெண்ணமு தினுக்குக் காமம் பெருகிய குறிப்பி னோக்கிக்
கண்ணுதல் காந்த கள்வன் கதித்திரு மாந்து விம்மி
மண்ணிய மணிப்பூண் டாங்கும் வனமுலை நெருங்கப் புல்லி
யெண்ணருங் காம வெள்ளத் திடையவட் படிவித் தானால்.

மாதர்மென் கொம்ப ரன்னாள் மாயசங் கமன்வ லைப்
பட், டியாதவன் கடிந கர்க்குற் றேவலை மறந்தி ருப்பத்,
தீதில்செங் கோன டாத்துந் திங்கள்வெண் கவிகை வேந்த
ன், கோயிலின் னமுத முண்ணக் குளிர்புனலாடிப்புக்கான்.

புனிதவெண் ணீறு சாத்திப் புரந்தரன் றிக்கு நோக்கி
மனனமர்ந் திருந்து தாலம் வைப்பவ ளின்மை கேட்டுக்
கனல்படக் கண்சிவந்து கையினைத் தருகு நின்றோர்க்
கனையவட் டருதி ரென்று ராழற் கடவு ளொத்தான். ()

வெந்திறற் சிய மன்னன் வெருவமா றல் கேட்டோர்
சிந்தையிற் கடிது சென்று சினத்தொடு கழறிக் கூவக்
கொந்தழ லுருமு வீழ்ந்த திருமணிச் சுடிகைப் பாம்பிற் [ன்
பைந்தொடிமனந் துண்ணென் றுபனித் துடலுடனெழுந்த

வானிறக் கலிங்க * மற்ற வரைக்குமாத் திரையு டுத்து,
தனிறப் புயன்மென் கூந்தன் ஞெரோவெனச் செருகிச் செவ்
வாய், தானையிற் றுடைத்திட் டைய தனத்தவென் றிறைக்
குரைத்து, யீனெனப் பிறழுங் கண்ணாள் விரைவினிற் புற
த்துப் போந்து (௩௭)
வெளிப்படு வெளிப்ப டென்று வெருவரா மூகி நின்று,
விளிப்பவர் தாழ்த்தற் கொத்த மென்மொழி பலவுங் கூறிக்,

* அற்றம் - இரகசியம்.

களத்திருண் மறைந்து வந்த கள்வன்மாட் டெழுந்த வன்
பு, மளப்பருஞ்செல்வன் றன்மாட் டச்சமுமனத்தையீர்ப்ப.

செயலையந் தளிர்க வற்றுஞ் சிறடிச் சிலம்ப ரற்ற, வுய
வுதுண் ணிடைநுடங்க வொளியுமி ழொருகாழ் மூத்தங், து
யல்வரு குவவுக் கொங்கை துளும்பவா ணுதல்வி யர்ப்பக்,
கயல்பொரு கண்டு ளிப்பக் கடிதடி பெயர்த்துச் சென்றாள்.

யாமினி திருந்து வாழு மிருங்குழல் களையப் பட்டுப்
போமிஞி யென்று நெஞ்சம் புழுங்குபு கலுழ்தல் போலக்
காமரம் பயில்சு ரும்பு கதறிப்பெழூஉந் தாரப்பப் போகிப்
பூமக ணிலையிய கோயிற் புக்குமன் னவன்முன் னின்றாள்.

நிற்றலு மாசர் கோமா னெருப்பெழ விழித்து நோக்கிச்
செற்றிவ டன்[illegible]யின்றே தேமல ரொடுமு டித்த
கற்றையங் குழலை [illegible] களைவித்து விடுகென் றேவ
மற்றரு தடந்தோண் மை[illegible] [illegible]ர்குழல் களைவித்தாரால்.

கடைகுழைந் திருண்டு நெய்த்துக் கார்க்கரும் புயலை நீலச்
சுடர்கெழு மணியைத் தேன்வாய்த் தும்பியைச் சைவலத்
மடிதிரை யறலை வென்று மலரொடு பழகி நீண்டு [தை
யிடைகுழ விழுந்து பீலி வீழ்த்திய மஞ்ஞை யொத்தாள். ()

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

கன்னி ரொழுக்கிக் கதிர்மா முலைமலைக்குத்
தென்னி ருவியாச் செவ்வாய் மலர்திறந்து
பென்ன ரமுதம் பெயிதழுது கோமறுகிற்
பண்ணார் மொழியார் பலரிரங்கச் சென்றனரால். (௧௩)

கண்டார்கள ந்தோ கலந்திருந்தாத் தப்பினுக்கே
யொண்டா தமிழ்மரைத்தா ரோதி மழிப்பித்தான்
விண்டார் மருங்கறுத்த வேல்வேந்தன் வேறுயிலை
யுண்டாயி னெவ்வா றொறுக்குமோ வென்பாரும். (௧௪)

பூத்துகிலாற் பொன்னாற் பொறியின் மலைப்பிறந்த
சாந்தத்தாற் பன்மணியாற் சாலப் புனைந்தாலு
மேந்திழையார் தங்க ளெழிலெல்லா மெய்த்திருண்ட
கூந்தலி னின்றேற் குறையுங்கா ணென்பாரும். (௧௫)

* பெருமஞ் சிகனுக்குப் பெய்தொடிதன் கூந்தற்
கருமஞ் செறிதருவான் கையெழுந்த தோவென்பா
ரரசன் பணித்தவா றல்லதே யேயது
மொருவுந் திறமே துலைத்தார்க் கென்பாரும். (௧௬)

ஓவா வறமை யுழந்தாலு மற்றெருவ
ரோவா துயிர்வாழ்ந் திருந்தலே நன்றாகும்
தாவாத செல்வந் தருமேனுங் குற்றேவ
லாவா தொழிகதெனப் பாரு மாயினார். (௧௭)

இன்ன வகையே யிருமருங்கி னுள்ளோருஞ்
சொன்ன மொழியனைத்துந் துன்பத் தழன்மூட்ட
நன்னுதல்போய்த் தன்னில்ல நண்ணிப் பிறைதுறந்த
சென்னி யிறைவன் றிருவடியில் வீழ்ந்தழுதாள். (௧௮)

இன்னாரும் விஞ்சையருங் கேட்டு மனமுருகி
யின்னிசையாழ் கைசோர வேழிசைநா ணாதன்யாழ்

* பெருமஞ்சிகன்-நாவிதன்.

தன்னிசைபோய் வாயடைப்பத் தாங்கரிய அன்பத்தான்
மின்னனையாள் செங்கனிவாய் விட்டுப் புலம்பினாள். (௬௯)

கொந்தார் மலருழ்த்த கொம்பிற் புரள்வாளை
நந்தா மறைப்பொருளா நம்பெருமா னென்னுதால்
சிந்தா குலமொழிதி யென்றெடுத்துச் சென்னிமே
லந்தா மரைபோலு மங்கைத் தலம்வைத்தான். (௭0)

கலிவிருத்தம்.

வைத்தாங்கிறை கைக்கங்கண வடிவாய்மறை யரவூ
முத்தாந்திரு நகையாண்முக முழுமாமதி யென்னுப்
பைத்தாங்கிய வாய்விண்டழல் படுநஞ்சொழுக் கியதே
யொத்தீர்ங்குழல் வளர்தந்தஇவ் வுலகத்தவர் மருள. (௭௧)

கனல்வெஞ்சுர விடைவந்தெழு கார்காண்மயி லெனவுந்
தினமும்பசி சுடகொந்தொரு தினைபுன்மய லெனவும்
புனையுந்தொடர் பிணிவன்னிய பொருள்கண்டவ னெனவும்
வனைமென்குழ லுவகைக்கடல் வாய்மூழ்கின ளன்றே. (௭௨)

ஐயன்திரு வடிதாழ்ந்தவ னருள்பெற்றுடன் மீளா
வெய்வெங்கனை விழிமாமயி லிறைமுன்புகு மாலின்
மையுண்கணி குழலுவிதன் வாங்கிற்றில னென்று
நெய்யுண்டெழு தியிற்சின நீடத்தடி யிடையாள். (௭௩)

ஒன்றோர்மணி மகுடத்திர ளூழுபொற்கழ லரவே
யுன்றனைக டப்பார்களு முலகத்தினி இளரோ
முன்றாள்களில் யாறாற்றிய முதிர்மாதவ வசத்தா
விக்காளென இல்லைத்துறை யீதில்லவ னடியான். (௭௪)

அருளான்மல ரங்கைத்தல மளியன்றனை வைப்ப
விருளார்குழ லிதுபெற்றனை யென்னக்கழை களியும்
வளைமால்களி றடையாதவ மன்னன்திரு வுள்ள
மொழிபோற்கிளர் சினமீத்துட னிறம்பூதடைந் தனவே. ()

ஆனைவிற்பல ரொடுபோய்மலர் துன்றுஞ்சூழன் மடமான்
மனைபுக்கடி யவர்கற்பக மாறுவருண் மேகம்
வினையிற்றவர் நெஞ்சத்தொளிர் வியாமணித் தீபந்
தனதற்புத வுருநோக்குறுந் தாழாதடி தாழ்ந்தான். (௭௬)

மேற்படி வேறு.

எழுந்து கைதொழு தீர்மலர்க் குஞ்சிமேற்
றழுங்கு பொற்கழற் றுமறை சூடியா
வழுந்து மாதவ முன்னையிங் குய்த்ததென்
றழுந்து பேரன்பி னூற்றப் பழிச்சினான். (௭௭)

விருப்பி னோடுறு விளங்கருட் குன்றநீ
யிருப்ப நோற்றநா டெத்திசைத் தெங்கிலே
வுரைப்பு நீடுந் மாதவ மாற்றிய
துரைத்தி யென்ன வுலாதரன் மேயினான். (௭௮

ஞால மெங்கு நடக்குந ளிர்மதிக்
கோல வார்சடைக் கொன்றையங் கண்ணியோ
னோல வார்குழ லேந்திழை தன்னொடுஞ்
சால வாழுந் தலந்தொறும் வைகுவேம். (௭௯

சுறங்கு தெண்டிரைக் கன்னகன் ஞாலத்துச்
சிறந்த தன்னறன் றெனக்கயி லாயமென்

றறிந்த நல்லவர் வாய்க்கேட் டடைந்தன
மறங்கொள் வேலவம் மாதலங் காணவே. (௮0)

ஆயி டைக்கடு மாமிடற் றாரழற்
சேய வார்சடைத் தேவர் பிரார்க்கமர்
கோயி லின்மைகண் டுள்ளங் கொதித்துவெந்
தீயி டைப்படு சிற்றுயி ராயினேம். (௮௧)

உலக மெல்லா முடையாய்க் கிருப்பவோ
ரிலகு கோயி லெடுப்பவ ரில்லையோ
தலைவ வென்றவன் றண்முத லேந்தியிந்
நிலைமை நின்பா னிகழ்த்திய வந்தணம். (௮௨)

நீய லாம னிமிர்சடை யெம்பிரான்
கோயில் செய்பவ ரில்லெனக் கூறினோர்
றீய பாம்பணி யுஞ்சிறு திங்களுந்
தூய நீர்ச்சடை யுந்துறந் தெய்தினேன். (௮௩)

சொன்ன வாசகங் கேட்டுச் சுடர்செய்வேன்
மன்னர் கோமகன் வார்குழல் பெற்றவப்
பொன்னு லாவும் புணர்முலைப் பூங்கொடி
யென்ன மாமகிழ் வெய்தினன் கூறுவான். (௮௪)

தீய னேனைத் திருவுளத் தெண்ணிநீ
வாய்ம லர்ந்ததென் மாதவ மாதலாற்
றூய நின்னருட் சொல்வழி நிற்பதே
நாயி னேற்கு நலமெனக் கூறியே. (௮௫)

கொன்றை யஞ்சடைக் கூத்தப் பிரானமர்
தென்றி சைக்கயி லாயச் சிறப்பெலா

மின்றெ னக்கு மனங்கொள வெம்பிரான்
மன்ற நன்று வகுத்துரை யென்றனன். (௮௬)

என்ற சொல்லினைக் கேட்டது மீறிலான்
பொன்ற லில்கயி லாயப் புராணத்தை
வென்றி வேலவ வேட்டனை யாயிடி
னன்று சொல்லுது நாயெனச் சொல்லுவான். (௮௭)

மாசில் காட்சி வசிட்ட னகத்தியன்
வாச மதுமலர் வந்தோன் சிலந்திபாம்
பாசில் யானை புனிந்த னருட்சிவ
கோசன் கீரன் குவளைக் கருங்கணோர். (௮௮)

ஆதி யாக வளவில ருண்டவன்
டது தீர்த்தமீ ரவ்வத் திருக்கதை
யோத வேண்டி லுகம்பல செல்லுமக்
காதை யுட்சில காவல கூறுவேம். (௮௯)

என்று சங்கம வேடத்தி னெம்பிரா
னன்று கூறின னன்னவன் சொற்படி
யின்றி யானு மிசைக்கலுற் றேன்வினை
கொன்ற நல்லவர் கொள்பவென் றெண்ணியே. (௯0)

விடசங்கமச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௧௧௧.

தொண்டைநாட்டிலே, நாராயணபுரத்திலே, யாதவ மஹாராஜா என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் அரசகுலத்திலேயவதரித்து, அதற்குரிய சகலகலைகளிலும் அதிவல்லராகி, குருலிங்கசங்கமங்களினிடத்துப்பேரன்பும் பிறவுயிர்களினிடத்துப் பெருங்கருணையும் உடையராய், அந்நாட்டிலே அநீதியில்லாவண்ணம் அரசுசெலுத்திவந்தனர். அக்காலத்திலே கயாரணியமெனவும், வில்வாரணியமென்வும், தென்கைலாயமெனவும், சீகாளத்தியெனவும் பெயர்பெற்று விளங்கும் திவ்வியதலத்திலே, திருவருளையே திருமேனியாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் அவ்வரசர்பெருமானது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியைநோக்கி ஆட்கொண்டருளத் திருவுளங்கொண்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷம் சிவலிங்கதாரணமுதலிய சின்னங்கள் விளங்க, விடசங்கமத்திருவுருவந்தாங்கி, அந்நாராயணபுரத்திலுள்ள மங்கையர் பலரும் காதலித்துச்சூழும்படி வீதியிலெழுந்தருளினார். அத்தருணத்திலே, அவ்வரசர்பெருமானுக்கு போஜனவேளையில் கலந்திருத்திவைக்கும் சிற்றேவலையுடையவளாயிருந்தும், அடியவர்பத்தியில் மிகச்சிறந்த ஒருபெண் அவரையெதிர்ப்பட்டு, பலமுறைபணிந்தெழுந்து, "ஐயனே, அடியேனது சிறுகுடிலுக்கெழுந்தருளித்திருவமுதுகொண்டுபரிகலசேடமளித்து, எனதுதீவினையைச் சேதித்தருளல்வேண்டும்." எனப் பிரார்த்திக்க; விடசங்கமேசர் திருவுளமிரங்கி, அவளிடத்திலே விரகமுடையவர்போலக்காட்டி, அவள்மனையையடைந்து, திருவமுதுகொண்டருளி, தாம்பூலந்தரித்து, கலவியின்பத்தைக் காதலித்தவர்போல நடித்துக்கொண்டு கலந்திருந்தனர்.

அப்பெண் அவரது மாயவிஞ்சையையுணராது மயங்கி, காமவசத்தளாய் அரசர்கோமானது குற்றேவலைமறந்திருப்ப; அவர் ஸ்நானஞ்செய்து நியதிமுடித்து, இயானத்திருந்தபின் கலந்திருத்திவைப்பவளில்லாமையைக் கேள்வியுற்று, கனல்பெருகக் கண்கள் சிவந்து, காவலரைத்தூண்டினர். அவர் கடுகிநடந்தழைத்தமையால், அவள் மருண்டெழுந்து, சங்கமேசரைத் தன்மனையிலிருக்கும்படிப் பிரார்த்தித்து நிறுத்திவிட்டு, விரைந்துவந்து நிற்க; அரசர்பெருந்தகை முனிந்து அவள்கூந்தலைக் களைந்துவிடும்படி கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே காவலர்முடித்தலால், அவள் கண்டவரிரங்கக் கவலையுற்றுச்சென்று, சங்கமேசரது திருவடியிலேவீழ்ந்துமுறையிட்டு, அவரால் அபயஸ்தமளித்துச் சிரசிலே திருக்கரஞ்சூட்டப் பெற்றமையால், முன்புபோலவே கூந்தல்செழித்துவளரக் குதூகலமுடையவளாகி, அவரை வணங்கி விடைபெற்று, மீண்டுவந்து நிற்க; அதுநோக்கிய அரசர்குரிசில் நமதாஞ்ஞையின்படி இவள்கூந்தலைக் களையவில்லையெனக் கடுங்கோபங்கொண்டு, பின்பு உண்மையையறிந்து பெருவியப்புடையவராய், அப்பொழுதே அவள் மனையையடைந்து, அங்குவீற்றிருக்கும் சங்கமேசரது அற்புதத்திருமேனியைக் கண்டவுடனே பலகால்வணங்கித்துதித்து, பயபத்தியோடுநின்று, "எம்பெருமானே, தேவரீர் வீற்றிருத்தற்குத் தவஞ்செய்த நாடு யாது? இனி எழுந்தருளுதற்குத் தவஞ்செய்யும் தேசம் யாது?" என வினயத்தோடு வினவினர்.

அதுகேட்ட அண்ணலார் "யாம் சிவஸ்தலங்கடோறும்

வசிப்பேம்; தற்காலம் எத்தலங்களினும் மிகவுயர்ந்தது தென்கைலாயமெனத்தேர்ந்து அத்தலத்தையடைந்தேம்; அங்கே நம்பெருமானமர்தற்கு ஆலயமின்மைகண்டு, அப்பெருமானைநோக்கி, உலகமெலாமுடையவுமக்கு வீற்றிருக்க ஓராலயமமைக்குமன்பர் இல்லைகொல்லோ? என இரங்கிவந்தேம்: ஆகையால், சிவபத்தியிற்சிறந்த நீயே அத்திருப்பணியை முடிக்கக்கடவை" என வற்புறுத்தியருள; அதுகேட்டு அவர் அடியேனுய்யுமாறு அத்தலமான்மியத்தை விரித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். சங்கமேசர் "அன்பனே, அத்தலத்திலே சித்திபெற்றோர் வசிட்டமுனிவர் அகத்தியமுனிவர் பிரமதேவர் சிலந்தி பாம்பு யானை கண்ணப்பநாயனார் சிவகோசரியார் நக்கீரதேவர் கன்னியரிருவர்முதலாக அளவிறந்தோருண்டு; அவ்வச்சரித்திரங்களைச் சொல்லத்துணிந்தால் பலயுகஞ்செல்லும்; ஆதலால், அவற்றுள்ளே சிலசரித்திரங் கூறுகின்றோம்: மனனமர்ந்து இனிதுகேட்பாயாக." என்று கூறத்தொடங்கினர்.

தென்கைலாயச்சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த செஞ்சடைக் கருமிடற்றுச்
சங்கரன் றேவர் தம்முட் டலைவனு மாறு போல
வங்கண்மா ஞாலத் தண்ண லரும்பெறல் வீட ளிப்பத்
தங்கிய தலங்க டம்முட் காளத்தி தலைமைத் தாமால். (௧)

கருமிடற் றிறைவன் வாழுங் காளத்தி பிறவி யென்னும்
பெருமதக் களிற்றி னுக்குப் பிறையெயிற் றரிமா னேறு
பொருவறு முத்தி யென்னும் புணர்முலைத் திரும கட்கு
விரைவிரி கமலச் செங்கேழ் மென்மலர்க் கோயி லாமால். ()

மதிதவழ் நீலக் குன்றம் வானொடு தூர்க்கை வெற்புங்
கதிர்முலை யாக்க லின்ற காளத்தி யணங்கைச் செம்பொற்
றிதலையங் குவவுக் கொங்கைச் சேயிழை யுமையிற் சாலப்
புதுமதி மிலைந்த சென்னிப் புங்கவன் வேட்கு மன்றே. (௩)

அருமறை நவின்ற நாவி னந்தண ரிளைஞர் மூத்தோர்
திருநுதன் மகளிர் தீம்பாற் செருத்தலான் பழமத் தோர்க
ளிருமுது குரவர் நீத்தோ ரொன்றிவர் முதலி னோரை
வெருவரக் கொன்ற வர்க்கும் வீட்டுல களிக்கு மம்மா. (௪)

தவழ்வன நடப்ப நிற்ப ஊர்த்துவ பறப்ப நீர்வாழ்
வுலைவெலா மங்கண் முக்க ணிறைவனு ருருவ மாகு
* மலனுறு புனல்க ளெல்லா மகவிரு விசும்பிற் றீர்த்தஞ்
சிவபுர மூலகின் மற்றத் திருத்தல மாகு மாதோ. (௫)

பிறந்தவர்க் காரூர் காணப் பெற்றவர் தமக்குத் தில்லை
யிறந்தவர் தமக்குக் காசி யெவ்விடத் தேனு நின்று
மறந்திலர் நினைத்த வர்க்கு வானொடு மருளை யாகுஞ்
சிறந்திறை வீற்றி ருக்குந் தென்றுபொற் கயிலைக் குன்றே.

ஏனைய தலங்க டோறு மிருபிறப் பாளர் கொள்ள
வானுயர் பசும்பொற் குப்பை வழங்கலுந் திருக்கா ளத்தி

* ... ஜயபள்ளம்.

மீனுயிர் கவருந் தூண்டில் வேட்டுவன் றனக்கோ ருசி
தானுத வுதலு மொப்பாச் சாற்றுவ ரறிந்த நல்லோர். (எ)

கருமிடற் றிறைவன் வாழுங் காளத்தி யின்பேர் கொண்ட
வொருவனை விளிக்குங்கா லவ் வொப்பில்பேர் செப்புவோரும்
பரிதிவெங் கதிர்க ளோய்நுண் பனியெனப் பாவ கோடி
யிரிதரத் தூரப்ப ரொன்றோ லெத்தல மதற்கொப் பம்மா. (அ)

மேற்படி வேறு.

யாவ னொருவன் விளையாட்டி னிடத்தா யினுந்தென் க
யிலைக்குப், போவ னென்றோ ரடியிடுவா னவன்றன் கழற்
காற் பூங்கமலந், தேவர் மகுட நிரையுரிஞ்சத் திகழ்வ னெ
ன்றான் மனமொத்துத், தாவில் கயிலைக் கேகுவார் தம்பே
றியாவர் சாற்றுவார். (௯)

மேற்படி வேறு.

மற்றொரு தலத்திற் பன்னாண் மரபுளி நோற்று நெஞ்ச
ஞ்,செற்றுறை தலுங்கா ளத்தித் திருநக ரதனு ளோர்நாட்,
பொற்றொடி மகளிர் மென்றோள் புணர்ந்துறை தலுமொப்
பென்ப, கற்றவ ரீதுபட் டாங்கு கட்டுரையன்று வேந்தே. ()

கடவுண்மா திருக்கா ளத்தி கயாரணி யப்பேர்க் காடாய்
நெடுநில வரைப்பின் மிக்க * நேமியங் காடு † திரத்தி
யொடுபெய ரியகா டாதி யொப்புமைக் குடைய வோங்கு
மடலவிரி மானே டொப்பா யாரதன் சிறப்புச் சொல்வார். ()

* நேமியங்காடு - நைமிசாரணியம்.
† இரத்திக்காடு - வதரிவனம்.

குளிர்மல ரசோகந் தேமா வுயர்சினைத் தமாலங் கோளி
சுளையக முட்புறக்காய் தூங்குகோட் டுயர்வ ருக்கை
வளரகில் சண்பகம் * யா மணங்கம ழாரந் தேக்கு
இளைமுத லியது வன்றிக் கெடலருங் குளிர்கொண் டன்றே.

முடங்குளை யரிமா னெண்கான் முழுவலிச் சரப மா
மான், கடம்படு கவுட்கூர்ங் கோட்டுக் களிறுவல் லுளியம்
கேழல், கொடுஞ்சினப் பிறையுகிர்த்தாட் கொடுவரி வெங்
கை யாதி, மிடைந்துவில் லுழநுண் வாழ்க்கை வேட்டுவக்
குடியு டைத்தே. (கரு)

பூநின்று புவன மாக்கும் புங்கவன் புகழிக் காட்டிற்
றீநின்று சுடவெ டித்த சேண்டொடு நெடிய வேயின்
வாய்நின்று தெறித்த முத்தம் வான்பதித் தவற்றையன்றோ
மீநின்று விளங்கு மீனென் றுலகெலாம் விளம்பு மன்றே.

திங்கட னருகு மீக்கட் சென்றிடப் பிறையெ யிற்று
மங்குலி னிறத்துப் பன்றி மண்கிளைத் தடியி னிற்பப்
பொங்கொளி விரிக்குஞ் சோதிப் புதுமர னிற்றன் மானும்
பங்கயத் தவனுந் தேடப் படுதழற் பிழம்பை யொக்கும். ()

மேற்படி வேறு.

மழைசூழ் சோதி மரந்தனது மருங்கின் விலகி யிடை
விட்ட, தழைசூழ் கொம்பொன் றனையபுன்னைத் தடங்கொ
ம் பொன்றன் மிசைக்கிடப்பக், கழைசூழ் பொதும்ப ரிடை
கிற்றல் களிற்றி னுரிபோர்த் தவன்றிருமா, விழைசூழ் கை
யின் மிசைத்தன்னை யேற்றி நின்றாற் போலுமால். (கசு)

* யா - ஓர்மரம்.

மேற்படி வேறு.

இருள்படத் தழைந்த வேயி னிடைப்படர் சோதி வல்லி, பொருவளிக் கசைந்து மெல்லென் புறத்தழை பெயருந் தோறும், விரிகதிர் பரப்பித் தோன்றி யிடைதழை மறையுந் தோற்றம், பெருகொளி மின்னு மின்னிப் பெயன்மழை மறைதல் போலும். (௧௭)

கோணின்ற நிலையை மூட்டிக் குனிந்தொரு பசிய வேய்தன், றுணின்ற நிலையைத் தொட்டுத் தலையிற்றே றெழுக நிற்றல், சேணின்ற வில்லெ டுத்துத் தேவர்கோ னரிதூ பெற்ற, நாணொன்று கொளீஇநி லத்தி னட்டுவைத் தனையதம்மா. ()

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

முருகுவிரி மலர்க்கொடிகண் மூங்கின்மிசைப் பதிந்துபோய்ப், பொருவரிய அறக்கத்துப் புகுந்துவள்ர் கற்பகமா, மரமூழு தும் படர்ந்துலவும் வளர்மதியின் மேலாய, பெரியவரை யடைந்தொழுகப் பெறிற்றுறக்கம் புகலரிதோ. (

மரகதநன் மணிக்கதிரின் வளர்பசும்புற் கொடிமேய்ந்து
திரைபொருநீர்க் கான்யாற்றுத் திம்புனலுண் டாமாக்க
ளரிமணல்பா யிளம்புன்கி னணிநிழற்கீழ் வாய்குதட்டிப்
பொரியனைய பூவுதிர்ந்து புறம்புதையக் கிடக்குமால். (௨௦)

மணிமலர்கொள் பலகாயா மருங்குதேத்துச் சினைமுழுது
மணிமலர்கொ டுணர்சுமந்த வசோகமொன்று நடுநிற்றல்
பிணியவிழு நறியசெச்சைப் பிணையுறும் தோண்முருகன்
பணியடரு நெடுந்தோகைப் பறவைமிசை யிருந்தற்றே. ()

அறுபதவண் டினங்குறுகி யறியாத சண்பகங்க
ணறவொழுக விதழ்விரிபு நறுமலர்பூத் தறதோற்றங்
குறைபெறாத ரடைந்தறியாக் குறை *யிவறன் மாலையான்
பெறலரிய பெருஞ்செல்வம் பெற்றிருத்தல் போலுமால். ()

கலிவிருத்தம்.

பற்பல வகிலழல் படவெ ழுந்தவிப்
பொற்பமை வனத்திடைப் புகையுண் டன்றுகொல்
கற்பகப் பொலமலர் கமழ்வ தன்றெனி
னைற்படு பொன்னிடத் தியாது நாற்றமே. (௨௩)

மேற்படி வேறு.

தொக்க நன்மரச் சூழலு ணிற்குமாற்
றக்க மேலவர் தம்மு ளவற்றினு
மிக்க கல்வி வெறுக்கையு ளான்பயின்
மக்கள் போன்மென வந்நன் மரங்களே. (௨௪)

மேற்படி வேறு.

வளர்கரி நெடுங்கையால் வானந் தோய்கிளை
தளர்வொடுள் வளைந்திடுந் தகைமென் கொம்புகள்
களிதரு கரிகர வீலை யாற்கடி
தெளிதிறுட் குழைந்திட லியற்கை யன்றுகொல். (௨௫)

விரிசிறைப் புட்குல விருந்து செய்கலா
அருள்பழங் கரிபொர வுதிர்க்கும் வள்ளில்க
ளிரவலர்க் கீந்திடா வீகை கொண்டுகொல்
லரசர்கள் பெறசொரி யதிலி லார்கள்போல். (௨௬)

* இவறன்மாலை - உலோபத்தன்மை.

மகவுட லொடுக்கிய வயிற்று மந்திக
ளகன்மலர்க் கொம்பினின் றெழுகுந் தேறல்வான்
றிகழ்தரு கங்கையுட் டெய்வத் தாமரை
நிகரறு பொலங்கல நிறைக்கு மென்பவே. (௨௭)

வேய்த்தலை வானரம் வேழம் பக்குலக்
கூத்தரி னாடிய கூத்த ரம்பையர்
பார்த்தன ரவற்றின்மேற் பரிசில் வீசிய
தூத்திரண் மணிவடஞ் சுடரு மெங்குமே. (௨௮)

கலித்துறை.

இன்ன வாரண வனத்திடை யெம்பிராற் கண்டு
முன்ன மைந்தடர் வசிட்டமா முனிவனை யுறுத்து
மன்னு நன்கதி யடைந்திமை வகுப்பலென் றெதிர்ச்
சென்னி யந்தணன் வேந்தனுக் கொருகதை தெரிப்பான். ()

மூன்று மாமறை முழுதுணர் வசிட்டமா முனிதான்
றந்த மைந்தர்க ணூற்றுவர் தாவில்சீர்க் * காதி
மைந்த னாருயிர் துறத்தலின் மனத்தையுள் ளழுத்தி
யுந்து வெந்துயர்க் கடலைத் துணர்வெலா முகுத்தே. (௩௰)

மருளு நெஞ்சமுந் தானுமோர் வான்றொடு குடுமி
வரையி லேறிநின் றுய்யென விழுந்தனன் மண்ணி
லரிது பெற்றதம் முடம்பின்மேல் வெறுப்புடை யவரு
மொருவ வல்லரோ மக்கண்மே லுற்றதோர் வேட்கை. ()

* காதிமைந்தன் - விசுவாமித்திரமுனிவர்.

வீழும் வேலையின் மணிகொழித் தெறிதிரை வேலை
சூழு மாநில மடந்தைதன் றுணைக்கையா லேந்தி
யாழு மாரஞர்க் கடலினின் றகற்றுநற் கேள்வித் (௩௨)
தாழும் வார்சடை முனிவரா நினைக்கிது தகவோ.

மலையி லேறிமன் வீழ்தலின் மாறுமோ துன்பங்
கலைகு றைந்தவெண் மதிமுடிக் கடுக்கையங் கண்ணித்
தலைவ னாரருள் பெறுதியேற் றுன்பமுந் தணப்பை
தொலைவின் முத்தியும் பெறுகுவை யாதலாற் றூயோய். ()

அடியர் வேண்டிய வேண்டியாங் கருளிருண் மிடற்றுக்
கடிகொள் கொன்றையஞ் செஞ்சடைக் கடவுளை நோக்கி
யொடிவின் மாதவஞ் செய்தியென் றுரைத்தனன் முனிவ (௩௪)
னெடியவ் வெந்துய ரளக்கரி னீந்தினன் றென்றான்.

அன்ன வான்கட லுடைப்பெரு நிலத்திடைக் கவின்ற
புண்ணி யத்திரு வனத்தினுண் மேலெனப் புகன்றே
தண்ணென் மென்புனல் வேட்டெழு கலையெனத் தரியா (௩௫)
னண்ண லங்களிற் றடவியை யடைந்தன னன்றே.

அடைந்த மாமுனி சிறந்துழி யலமர்ந் திருந்து
கடும்பு லப்பகை யைந்தையுங் கொன்றபூங் கடுக்கை
மிடைந்த செஞ்சடை யந்தணன் றிருவடி விடாது (௩௬)
தொடர்ந்த நெஞ்சின னூணுறக் கியாவதுந் துறந்து.

கனலி வெங்கதிர் பெருமழை குளிர்பனி கடுங்கால்
இனலி லவ்வெலா மிவற்றினால் வருந்துயர் இதிது
நினைது மின்றிமுச் சவித்தவை யகன்றுபன் னெடுநாள் (௨௭)
வினைகெ டுந்தவ முழந்தனன் யாவரும் வியப்ப.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சொன்னவிவ் வகையி னேற்குந் தூயவற் கருளல் வேண்
டுன்னவன் பணைப்பெருந் தாண்முத் துறழ்முறுவற்செவ்வ
யன்னமுங் குடவ யிற்றி னைத்துக் கைக் களிற்றுக் கன்றும்
பன்னிரு தடந்தோட் சேயும் பரிசன கணமு மின்றி. (௩௮

அருமணிச் சுடிகை யைவா யாடர வுருவத் தோடு
பரசிவ லிங்க மாகிப் படுபுன லை வன் றிக்குத்
திருமுக மாய கத்துத் திமிரமுங் கெடவி ளங்கி
விரிசுடர்க் கனலி தன்முன் மின்மினி யாக நின்றான். (௩௯)

கண்ணுத லண்ணை னிற்பக் கண்டன ரொடு நெஞ்சந்
தண்ணெனக் கடுகு ருக்கித் தொகுமயிர் சிலிர்த்தெ ழுந்து
மண்ணிடை வளிபெ யர்த்த மரமெனத் தாழ்ந்து முக்கட்
பண்ணவ னெழுக வென்னப் பயமொரீஇ யெழுந்து நின்று.

கைகளை யுச்சி கூப்பிக் கண்களி னருவி பாய
வெய்யசெந் தழலிற் பட்ட மெழுகெனவுருகநெஞ்சம் [யுந்த
பொய்யில்வாய்குழறக்கொன்றைப்பொலமலர்க்கண்ணிவே
செய்யவார் சடில முக்கட் செல்வனைப் பழிச்ச லுற்றான். ()

மேற்படி வேறு.

இம்மா நிலத்தோர் நின்னெடுவைத் தென்னப் பட்ட
திருமாலுஞ், செம்மா மலரி னாசிருக்குந் தேவு மறியப் ப
டாயென்று, வெம்மா பிறவி நெடுங்கடல்வா யலமந் தழிவு
கெடுத்துழலு, மெம்மா னறிதற் கெளியாயோ வரியோ
டரும்பெரியோயே.
(௪௨)

எல்லாக் கலைக்கு முதலாகி யாவுந் தரிக்கும் பொய்ப்
பொருண்மை, புலிலாப் பொருளி னருமறைக்கும் புகழ்தற்
கெளியை யல்லையென்றாற், கல்லாக் கழிமா மடனுடையே
ங் கண்டாங் குரைக்குஞ் சிறுபுன்மைச், சொல்லாற் புகழ்த
ற் கெளியாயோ துறந்தோ ருளத்திற் சிறந்தோயே. (௪௩)

உடம்பு முதலாந் தொடர்ப்பனைத்து மொழித்துப் புலன்
கள் காந்துமன, மடங்கியருநோன் புழந்தவர்க்கு மடைச்
தற் கரியை யென்றக்கா, லொடுங்க லில்லா வவாக்கடலு
ளுய்க்கும் புலத்துக் காட்பட்டேந், தொடர்ந்து பெறுதற்
கெளியாயோ தொலையாக் கயிலை மலையோயே. (௪௪)

கலிவிருத்தம்.

எனப்ப ழிச்ச விறைவன் கருணைகூர்ந்
தனக்கு வேண்டிற் றதுவுஞ் சொல்கென
மனத்த டக்கரு மாமகிழ் வெய்தினன்
றினைக்க ளிற்றுரிச் செம்மற் குரைசெய்வான். (௪௫)

பத்தி * நாறரும் பாறைம னத்தென்மேல்
வைத்த பேரரு ளாலெளி வந்தவிவ்
வித்த கத்திரு மேனியொ டென்றுநீ
யித்த லத்தி லிருப்பது வேண்டினேன். (௪௬)

தேங்கு பேரருட் செல்வ தான்றுநீ
யோங்கு தத்துவ முள்ளவெ லாங்கடந்
தோங்கு நின்ற வசைவி னிலைமைகாண்
வீங்கு ஞானமும் வேட்டன னென்றனன். (௪௭)

---

* நாறுதல் - உதித்தல்.

அன்னை லவ்வுரை கேட்டரு மன்பதி
யெண்ணி யாங்கர னெங்கிருந் துபின்
விண்ணு யர்ந்த வியன்றிலை யாலடித்
தெண்ணி லாச்சடைத் தென்றிசை மூர்த்தியாய். (௪௮)

வீற்றி ருந்து விரைமலர் தூவியே
போற்றி நின்ற புனிதமா ணாக்கனை
யேற்ற ஞாங்க ளிருத்தி மனத்தெனச்
சாற்ற ரும்பொருள் சாற்றுதன் மையினன். (௪௯)

பிறத்தல் சாதல் பெருகல் சுருங்கலே
துறத்தல் கூட றயர்தல் களித்தலே
வெறுத்தல் வேண்டல் வெகுளி யுவத்தலே
மறத்த லுள்ளன் மயங்குறெளி தலே. (௫௦)

இனைய பல்குண மின்றியி யற்கையாய்
வினையி னீங்கி விளங்கிய ஞானமாய்
நினைவ ரும்பர மானந்த நித்தமாய்த்
தனைய றிந்தவர் தங்கட் கபேதமாய். (௫௧)

பூவி னுண்மணம் போலுமெங் கணு
மேவி நிற்பினும் வேறு யுயிர்த்தொகைக்
கோவின் மெய்யு மொழிந்தவுந் தக்கவா
றீவ தாயொருங் கியாவு முணர்வதாய். (௫௨)

ஆதி வேதமுஞ் சொல்லற் கரியதோர்
சோதி யாய்மன முந்தொட ராததாய்
மீது யர்ந்ததன் றன்மையு மெய்த்தனக்
கேதந் தீர்தன திச்சையி னாயதும். (௫௩)

* மாயை மூன்றினு மாயிரு ஞாலமுன்
னாய தத்துவ மெல்லா மமைத்தலுந்
தூய சத்தி விளங்கிய தொல்லுயிர்த்
தேயு முத்தி யளிக்கு மியற்கையும் (௫௪)

விரித்து நன்கு விளம்பினன் செஞ்சடைக்
கருத்த னவ்வெலாங் காசின் முனிவனுட்
டரித்து ஞானந் தலைப்பட் டனரெலா
மிரித்தெ ழுந்தபே ரின்பத் தழுந்தினன். (௫௫)

தந்தை தாண்மலர் தாழ்ந்து விடைபெறீஇச்
சிந்தை யெண்ணிய தேயத் தடைந்தனன்
னந்தி வானிறத் தண்ணலு மவ்வழி
வந்த வண்ண மடியொடு நின்றனன். (௫௬)

[illegible] படி வேறு.

அப்பொழு துமைப்பெய ரிக்கரு நெடுங்கட்
செப்பின முலைக்கொடி சிவன்பிரிவு தந்த
வெப்பவிர கத்தழல் வெதுப்புதல் பொறாளா
யொப்பிலி யிருந்தருளு மொண்கட றடைந்தாள். (௫௭)

ஆங்கோதை நீர்விட மயின்றருள் கடுக்கைத்
தேங்கோதை மார்பனொடு சேர்ந்தினி திருந்தே
நீங்கோதை நன்கலை செறுத்தொளிரு ஞானப்
பூங்கோதை யென்றறிஞ ரோம்பெயர் படைத்தாள். ( )

மழைமத முகக்குட வயிற்றுமகன் வெஞ்சூர்
வழியற வறுத்தவருண் மைந்தனுடல் வீர

* மாயைமூன்று - சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை.

னழிவில்வடி கக்கடவு ளையன்கிடை யண்ணல்
குழுமிய வுருத்திரர்கள் கோடிகணை நாதர். (௫௯)

என்றிவர்க ளாதியர்கள் யாவரு மெழுந்து
துன்றியுமை யம்மையொடு சோதியுறை கின்ற
மன்றன்மத யானை வனம் வல்விரைவி னெய்திக்
கொன்றைமுடி யண்ணலருள் கொண்டினி திருந்தார். (௬௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

விளங்கொளிக் கயிலைக் குன்றம் விரிசடை யிறைவன் றன்னைத், துளங்கலில் குடும்பத் தோடு துறத்தலிற் பயந் தோர் நீத்த, விளஞ்சிறு ரொனக்க லங்கி யிலையங் குன்றத் தோடு, வளங்கெழு களிகல்யானை வனம்புகவெழுந்ததன்றே.

இருணிற விருவி சும்பி னெழுந்துழிதன் றிக்கிற் செல்லும் பெருகொளிக் கயிலை வெற்பும் பிறங்கியசெம்பொற்குன்றந் திசையெறி சுடருங் காற்றின் சேனையு மண்ட கோடி விரல்கொடு தெறிக்கு மாற்றல் வீரவா குவையு மொத்த. ()

கூற்றறம் வெருளி வேழங் கொண்டுவின் படரு மூழிக் காற்றெறி சிறைப்பே ராற்றற் கண்டபே ரண்டப் புட்கள் போற்றிலாயுவரிசூழ்பூம் * பொழிலெலாமருளவிண்போய்ச் சாற்றரு மலையி ரண்டுந் தானமா வனத்த டைந்த. (௬௩)

தோடவிழ் கடுக்கை வேய்ந்த சுடர்மணிச் சுடிகை யைவா யாடர வுருவத் தண்ணற் கயிந்திர திசையின் வெள்ளிக் கோடுயர் வரையின் றன்ற குருமணி யருவி சூடி நீடிய குடுமி மேரு நின்றதங் கதன்வ டக்கே. (௬௪)

* பொழில் - உலகம்.

அன்றுதொட் டுலகு மேத்து மண்ணலங் களிற்றுக் காடு மன்றதென் கயிலை யென்னும் வான்பெயர் பெற்ற தம்ம பொன்றலி லதன்சி றப்புப் பொருவி னரவ வேந்து மின்றதன் னாயுள் காறு நிகழ்த்தினு * முலத்தற் பாற்றோ.

வியனிலம்போல விண்ணும் வெள்ளத்துளழுந்து மஞ்ஞான் றுயர்தரு மண்ட கோளத் துறுமிர் கயிலை யென்னும் பெயருடைப் பரமா னந்தப் பெறலரு முத்தி வைப்பா மயலெறி திருத்த லக்கு மற்றறைய தலங்க ளொப்போ. ()

ஒவில்சீர்த் தெனாது வெள்ளி யோங்கலி னன்கு திக்குங் காவத வளவுட் பட்ட கன்மர முதலா யுள்ள தாவர மக்களாதி சங்கம மெல்லா முக்கட் சேவுயர் கொடியி னன்றன் றிருவுருவாகு மன்றே. (௬௭)

† புலிபுலி யதளு டுக்கும் பொருகரி கரித்தோல் போர்க்கும் வலியவா னேன றேறும் வாளரா வரவம் பூணு மெலியியன் மான்மா னேந்தும் வெந்திறற் சீயஞ் சீயத் தலைபுனை தருந்தென்வெள்ளிச் சயிலத்தினிறக்கின்மன்னோ.

* உலத்தல் - முடிதல். † புலியிறக்கின் புலியதளுடுக்கும் என இங்ஙனம் தனித்தனி ஒவ்வொன்றையுஞ் சொன்னயம் பற்றிக் கூறினோரேனும், சிவசாரூபத்திற்குரிய பிறசின்னங் களையும் பெறுமென்பதே நூலாசிரியர்கருத்து. சிவபெரு மானுக்குச் சிங்கத்தோலையன்றி அதன்றலையும் உண்டென் பதை "ஏனையோர்க் கிறைமை யின்மை காட்டி, முடங்கு ளைமடங்கன் முகனுடைக் கோத்த, வெண்டலை மாலை கண்ட வர் வெருவத், தண்டாது கிடக்குந் திண்டோட் பொருப்ப ன்." என்னும் இஷ்டலிங்கவகவலானும் உணர்க.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்று தென்கயி லைப்பெ ருப்பினை யியல்ப னைத்தையு
மெம்பிரா, னன்று கூறலு நெஞ்சு வந்தொளிர் நாம வெள்
ளிலை வேனெடுங், குன்றி னூடுறழ் பிறைம ருப்புயர் குஞ்
ரப்படை யாதவன், மன்று நன்கதை யின்னு மொன்று வழ
ங்கு கென்றுவ ணங்கினான். (௬௧)

கலிவிருத்தம்.

ஆதியங் கயிலையி னடைவு கூறினாந்
தீதில்பொன் முகரியின் செய்தி கூறுதும்
யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான்.

தென்கைலாயச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௧௮௧.

சிலயுகங்களுக்குமுன்னே, சூரியகுலத்திலுதித்த மித்திரசகனென்னுமரசனை வஞ்சிக்கவெண்ணிய ஓரரக்கன் அவ்வரசனிடத்தே மடைத்தொழில்பூண்டிருக்குநாளில், நரமாமிசத்தைச் சமைத்துவைக்க; அதை அரசனுணராது வசிட்டமுனிவருக்குப்படைத்து, அக்குற்றங்காரணமாக அம்முனிவராற் சபிக்கப்பட்டு, உதிரனென்னும் பெயரையுடைய அரக்கனாகி உழன்றிருந்தனன். அக்காலத்திலே, விசுவாமித்திரமுனிவர் வசிட்டமுனிவர்பால் வைத்திருக்கும் உட்பகையினால் அவர்சந்ததியை அழிக்கத்துணிந்து, சத்திமுனிவர்முதலிய நூற்றுவரையும் மாய்த்துவிடும்படி அவ்வுதிரனென்பவனுக்குப் பணிக்க; அவன் அவ்வாறே முடித்தனா

ல், வசிட்டமுனிவர் புத்திரசோகமேலிட்டு, தமது உயிரை விடுக்கவெண்ணி, ஒருமலையினது உச்சியிலேறி, விரைந்து விழுந்தனர். அதுகண்ட பூதேவியானவள் அவரிறவாவண்ணம் தன்னுடைய இரண்டுகரங்களாலும் தாங்கிக்கொண்டு, அவரைநோக்கி, "முனிவனே, இவ்வாறு செய்தலால் உனது துன்பம் நிவர்த்தியாகுமா? சிவபெருமானை வழிபட்டுத் திருவருளைப்பெறுவையேல், இத்துன்பம் நிவர்த்தியாகப்பெறுவதுமன்றி முத்தியையும் பெறுவாய்." என்றுரைக்க; முனிவர் அதையங்கீகரித்து, தமது சித்தத்திலே கயாரணியமே எவற்றினும் சிறந்ததலமெனத்துணிந்துசென்று, ஒரு சிறந்ததானத்திலேயிருந்துகொண்டு, உணவாதிகளைவிடுத்து, ஐம்புலன்களையு மடக்கி, சித்தத்தைச் சிவபிரான் திருவடிக்கண்ணேபதித்து, எவற்றாலும் சலிப்பின்றி, அருந்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி, ஐந்தலையரவ வுருவத்தோடு பரசிவலிங்கமாய் மேற்குத்திருமுகமாகி, சோதிமயயாய்த் தரிசனந்தந்தளிக்க; முனிவர் கடுநடுங்கி, மயிர்சிலிர்த்து, காற்றினாற் பெயர்க்கப்பட்ட மரம்போல வீழ்ந்துபணிந்து, அக்கடவுளெழுகவென்றபின்னர் பயமகன்றெழுந்து, பலவாறு துதித்து நின்றனர். அப்பெருமான் திருவருள்சுரந்து, முனிவரை நோக்கி, "உனக்கு வேண்டியவரம் யாது?" எனவினவ; அம்முனிவர் "தேவரீர் எக்காலத்தும் இத்தலத்திலே இத்திருமேனியோடு வீற்றிருந்துகொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு இஷ்டசித்திகளையளிக்கவும், சிறியேனுக்கு ஞானோபதேசம் பாலித்தருளவும் விரும்பினேன்." என வின்

ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அக்கடவுள் அவ்வரமளித்து, கல்லாலவிருக்ஷத்தடியிலே தக்ஷிணாமூர்த்தமாய் வீற்றிருந்து, பதிபசுபாசலக்ஷணங்களை ஐயந்திரிபற விளக்கியருள; அம்முனிவர் உண்மைதெளிந்து, ஞானமுதிர்ச்சியுடையராகி, பேரின்பம்பெற்றனர்.

அத்தலத்திலே, அக்கடவுள் அம்முனிவர்க்கருளியவண்ணமே எழுந்தருளியிருத்தலால், உமாதேவியாரும் பிரிவாற்றாது, விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள் வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனார் நந்திதேவர் உருத்திரகணங்கள் கணநாதர்கள் முதலியோர் பின்றொடர்ந்துவர, அத்தலத்தையடைந்து, ஞானப்பூங்கோதையம்மை என்னும் திருநாமத்தோடு தங்கியிருந்தனர். இதுகண்ட கைலைமலையானது மேருமலையோடு, தானும் பிரிவாற்றாது அங்கடைந்து, தனக்கு வடக்கே அம்மேருமலை தங்கும்படி தான் சந்நிதிக்குக் கீழ்த்திசையிலே தங்கியது. அதனால், அன்றுமுதலாக அத்தலம் தென்கைலாயமெனத் திருநாமமுடையதாகி, அண்டருலகமழியும் அக்காலத்தும் அழிவில்லாததாய், நிகரின்றிவிளங்குகின்றது. அத்தலத்திலிருக்கும் சராசரங்களெல்லாம் சிவரூபமாகும்: என்றுரைத்தருளி, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே, பொன்முகரிநதியின்வரலாற்றைப் புகலத்தொடங்கினார்.

* பொன்முகரிச்சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மணிமிடற் றிறைவன் முன்னம் வான்றொடு பனிக்குன் றத்தி
னணிநகைப் பணைப்பெ ருந்தோ ளம்பலைத் தரிய ரந்தத்த
பிணையெழிற் கருங்கட் செவ்வாய்ப் பிறைநுதற் சுணங்கு பூ
புணர்முலைக் கருமென் கூந்தற் புனிதையை வேட்ப வந்தான்.

கருடர்கந் தருவர் † தாரா கணந்தயித் தியர்கள் விச்சா
தரர்ராக் கதரோ சித்தர் தாபத ரசுர ரோகிம்
புருடர்கின் னரரி யக்கர் பூதர்வே தாளர் தேவ
ருரகரா காச வாசரொடுபோக புவியு ளாரே. (௨)

விரிசடை முனிவ ரீட்டம் வெந்திறற் கணேச வெள்ளந்
திருமறு மார்பத் தண்ணல் றிசைமுகத் தலைவ னின்றே
ரொருவரு மொழிந்தி ரசும் மொருதனிக் கடவு ளோடும்
பரவினர் வந்து விண்டோய் பனிவரை மருங்கி றுத்தார். ( )

தெய்வத வெள்ள மெல்லாந் திரண்டவட் குழீஇயவாற்றால்
லவ்வயகந் தெற்கு யர்ந்து வடதலை தாழ்ந்த தாக
[illegible]மயொளிர் மணிமி டற்று வானவன் கடத்து வந்த
வையனை யருகு வாவென் றழைத்தரு ளுக்க ளித்தே. (௪)

மாநிலஞ் செம்மைத் தாக மாதவ நீதெற் கேகி
மேனியிர் மலய வெற்பின் மேவுதல் வேண்டு மன்றே
ஞானவில் புலவ நாமே நொடிசெலத் தக்க தென்றான்
வானுயர் புகழி னானும் வணங்கிவாய் புதைத்து நின்றா. (௫)

---

* பொன்முகரி என்பது ரகர லகர வொற்றுமையால் பொன்முகலி எனவும் வரும்.

† தாராகணத்தைப் பிறர் அந்தரரெனவும் வழங்குப.

திருமறு வணிந்த மார்பன் றிசைமுகன் முதலோர் நிற்பக்
கருணையங் கடலே நாயிற் கடையனேன் றன்பால் வைத்த
வருளினாற் பணித்த வேவ லாற்றுவ லருளி னென்று
விரைமல ரடியிற் றாழ்ந்து விடைபெறீஇ விரைந்து சென்றான்.

கலிவிருத்தம்.

ஆதார மெய்ப்பொரு ளறிந்துசிவ யோகி
மாதார வெம்முலை வடுக்கொளகன் மார்பன்
றாதார வண்டளிகள் சாதாரி பாடுங்
கேதார மென்றுபுகழ் கேடில்வரை கண்டான். (௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அருந்திறற் பிறவி மாவி னாவியுண் டுளிக்கோல் சிந்தும்
பெருஞ்சிலை யாகி முத்தீப் பிறைநுதற் றிரும கட்கு
மருங்குநின் றிரட்டும்வெண்சா மரைகளாய் விளங்கா நிற்குந்
தரங்கவான் கங்கை சூழ்போந் தனியவி முத்தங் கண்டான்.

இயலிய மொன்றனாமத் தியாறுசூழ் முரண்விழிப்பேர்
வியனகர் வடவெ ழுத்து மெய்களு ணடுவு மீறு
முயிர்களுண் முதல யற்றோ டுயிர்த்துமுன் னின்ற ராமப்
பெயர்நக ரெழுவா யான பெரும்பெயர்ப்பதிகள் கண்டான்.

(இதன்பொருள்.) இயல் இயம் ஒன்றன் நாமத்து யாறு சூழ் - அழகுபொருந்திய பலவகைவாத்தியங்களுள் ஓர் வாத்தியத்தின் பெயரையுடைய ஆற்றினாற்சூழப்பட்ட,— முரண் விழிப் பேர் வியன் நகர் - மாறுபட்டகண்ணின்பெயரைக்கொண்ட பெரியபட்டணமும்,—வடவெழுத்து மெய்களுள் - கீர்வாணபாஷையிலுள்ள முப்பத்தைந்துமெய்களு

ள்,—நடுவும் ஈறும் - (முதற்ககரமுதல் இரண்டாவது நகரம் வரையுமுள்ள முன்பதினெழு மெய்களும், நான்காவது தகரமுதல் க்ஷகாரம் வரையுமுள்ள பின்பதினேழுமெய்களுநிற்க) நடுநிற்பதாகிய மூன்றாவது தகரமெய்யும், ஈற்றெழுத்தாகிய க்ஷகாரமெய்யும்,— உயிர்களுள் முதல் அயற்றோடு உயிர்த்து - உயிரெழுத்துக்களுள் முதலெழுத்தாகிய அகாரத்தினது பக்கத்திருக்கின்ற ஆகாரவுயிரோடு சேர்ந்து,—முன் நின்ற ராமப் பெயர் நகர்-முன்னேநிற்கப்பெற்ற ராமவென்னும்பெயரையுடைய பட்டணமும்,— எழுவாய் ஆன பெரும் பெயர் பதிகள் கண்டான்-முதலான கீர்த்திபெற்ற அனேகந்திவ்வியதலங்களை அகத்தியமகாமுனிவர் தரிசித்தனர். என்றவாறு.

ஓர்வாத்தியமென்றது ஈண்டுப் பம்பையென்னும் வாத்தியம்; அப்பெயர்கொண்ட யாறு பம்மையாறு: முரண் என்றது விரூபம்; விழியென்றது அக்ஷம்; இப்பெயர்கொண்ட புரம் விரூபாக்ஷபுரம்: எனவே, பம்மையாற்றினாற் சூழப்பட்ட விரூபாக்ஷபுரமெனப் பொருள்கொள்க. விரூபாக்ஷம் - [illegible]மஞேக்ஷகன.

வடவெழுத்துமெய்களுள் நடுநிற்பதாகிய தகரவொற்றும் ஈற்றெழுத்தாகிய க்ஷகரவொற்றும் ஆகாரவுயிருடன் சேர்ந்து முன்னே நிற்கப்பெற்ற ராமவென்னும் பெயரையுடைய நகரெனவே, தாக்ஷாராமபுரமெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. (௯)

தனதுயர் முடியக் கண்டோர் தாமரை முடியிற் கண்ட, வினையிலர் பெறும்பே றெய்த வேழம்பாய் தேத்தி

றால்கண், டனையதற் கொத்த திங்க ளஞ்சுபு நடக்கும் வெ
ற்பாய்ச், சினவிடை யுயர்த்தோற் றாங்குஞ் * சிலாதரன் பு
தல்வற் கண்டான். (௧௦)

அறக்கட லிறைவன் றங்கு மகனகர் பலவுங் கண்டு, ம
றப்படை மறலி † யாசை வருமுனிக் கெதிர்தோன் றிற்றாற்,
பிறப்புவன் றொடரறுத்துப் பெறலருங்கதியைக்கண்டோர்,
பெறத்தரு தெனாது வெள்ளிப் பெருவரைக் குடுமி தானே.

காண்டலுந் தொழுதி றைஞ்சிக் கண்டுளி சொரிய மெய்யி
லீண்டிய மயிர்பொ டிப்ப வேத்துபு வடமீன் வென்ற
மாண்டகு கடவுட் கற்பின் மனையொடு கயிலைக் குன்றின்
சேண்டிகழ் சிறப்புக் கூறாத் திருநக ரெல்லை புக்கான். (௧௨)

புக்கவ னப்பா லோடும் புனிற்றிளங் கன்று போலச்
செக்கரஞ் சடையி னான்றன் றிருமுன்னர் விரைவி னெய்தி
நெக்குநெஞ் சுருகக் கண்க ணீரா றொழுக வுச்சிக்
கைக்கம லங்கள் கூப்பிக் கரணங்க ளடங்கிநின்றான். (௧௩)

நெடும்பொழு தடறம் பித்து நின்றுபின் னவச நீங்கி
கடுங்கதி ராழி யேந்துங் கரியவன் முதலோர் மௌலி
யிடைந்தொளிர் மணித்த ழும்பு விளங்கிய கழற்காற் றெய்வ
மடங்கலை நாத்த ழும்ப வழுத்திய தொடங்கி னானே. (௧௪)

அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

உலகெலாம் படைத்துக்காத் தொழித்துமறைத்தருள்செய்
யலகிலாத் திருவிளையாட் டாடுவான் குறிகுணமற் [று

* சிலாதரன்புதல்வன் - நந்திபருப்பதம். † ஆசை - திக்கு.

றிலகுநிலை யதனிற்ப வீறிலரு ளுருவெடுத்துக்
கொலைகெழுவே லரிநெடுங்கட் குமுதவாய்க் குவிமுலையம்
புலியனைய முகஞானப் பூங்கோதை யொடுகயிலை
மலையில்வீற் றிருந்தருளு மதிமுகிழீர்ப் பெருஞ்சடையோய்.

இது ஆறடித்தரவு.

அலங்குளைய பரிமாணோ வமுதனைய திருமொழியோ
விலங்குபுகழ் பலவுமெடுத் தேத்துமிகல் வந்திகரோர்
நலங்கொளரு மறைநான்கு நாடரிய நிலையாய்க்கே.

தரியலரா ருயிருண்ணுந் தனிக்கணையோ கூர்ங்கோட்டு
வரையனைய மழவிடையோ மலர்சாத்து மடியானோ
விரிகதிர்மா மணிவண்ணன் வியனுலக முடையாய்க்கே.

சுடர்விழியோ வெழிலுடம்போ தூச்சிறையோ திமமுயர்த்த
கடிமலரோன் செலுத்துநிலக் கண்ணகன்றே ருருளேயோ
பூட்டொராளியாயிரங்கதிரோன்பல்லுயிரும்படைத்தாய்க்கே.

இவைமூன்றும் மூவடித்தாழிசை.

வெருவருங் கூற்றம் வீழ்தரச் சிறிது
விரனிமிர்ந் தன்றுநின் மென்மலர்த் திருவடி.
முரணின ரரண மூன்றும்வெந் தவிய
வெரிதழ லுமிழ்ந்தன் றிறைவநின் னிளநகை.

இவையிரண்டும் நாற்சீரடியம்போதரங்கம். பேரெண்.

கனல்பட விழித்துக் காமற் காய்ந்தனை,
மனைவி வேண்டலின் மறித்தவற் றந்தனை,

யருவரைப் பெயர்த்த வரக்கனை நெரித்தனை,
புரிசரம் பின்னிசை புகன்றவற் கருளினை.
இவை நான்கும் நாற்சீரோரடியம்போதரங்கம். அளவெண்

அழித்தனை சிறுவிதி யாக, மசைத்தனை யுடையென மாக,
முரித்தனை புகர்முக னாக, முயர்த்தனை மழவிடை * மேகம்.
இவைநான்குமுச்சீரோரடியம்போதரங்கம். இடையெண்.

புண்ணிய மூர்த்தியை, புகலருஞ் சீர்த்தியை,
யெண்ணருஞ் சிறப்பினை, யில்லாப் பிறப்பினை,
யவாவிலா மனத்தினை, யடற்கரி வனத்தினை,
தவாத்திரு வருளினை, தலைமறைப் பொருளினை.
இவையெட்டும் இருசீரோரடியம்போதரங்கம். சிற்றெண்.

எனவாங்கு, இது தனிச்சொல்,
அரும்பெற லொருவநின் றிருந்தடி வணங்குது
மைம்புல விலங்கு வெம்பட ருறாது
மாணப் பிறவிக் கானங் கடந்து
கருதரு மின்ப முத்திப்
பொருவின்மா நகரம் புகுதாற் பொருட்டே.
இது ஐந்தடிநேரிசையாசிரியச்சுரிதகம். (க௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.
இன்னண காக விங்க மேத்திய பின்ன ராவின்
மன்னிய கடவுட் போற்றி வாரண முகத்தோற் றாழ்ந்து

* மேகம் - ஈண்டு விட்டுணு.

பன்னிரு தடந்தோட் சாமி பனிமல ரடிய ழிச்சி
யன்னைஞா னப்பூங் கோதை யடிபணிஇ வலம்வந் தானால்.

பலமுறை வலஞ்செய் தையற் பணிந்துபின் னரிதி னீங்கி
வலிகெழு மகிடற் காய்ந்த வருமலை யணங்கு வாழு
மலையிசை யேறி யன்னாண் மணிபரிச் சிலம்ப ரற்று
மிலவித ழெழில்கடந்த விணையடி தொழுது மீண்டான். ()

அவ்வயின் விளங்கித் தோன்று மதிசயம் பலவுங் கண்டு
செவ்விய மனத்தன் றெண்ணீர்த் திருநதி யின்மை காணா
விவ்வயினிதியொன் றின்மை குறையென வெண்ணியாமோர்
கவ்வைகொ ளிருநீர் யாறு கடிதினுட் டருது மென்று. ()

ஐந்தவித் தாண்டு வைகு மருந்தவ முனிவர் பாற்போய்
வெந்துயர்ப் பிறவி கொன்ற மெய்யுண ரடிகள் யாரென்
றிந்நகற் றலைத்த ழைப்ப வெனக்கரு ளுதியொன் றன்னார்
தந்தமுற் றருள்பூண் டுள்ளந் தடாதி முயற்சி யுந்த. (க௮)

ஐயதென் கயிலை நீங்கி யதற்குநான் கியோச னத்தில்
வெய்யவா னிருநி திக்கில் விளங்கொரு பொருப்பி லேறிச்
செய்யதா ளுவின்மனத்தைச் சிக்கயாத் தைந்துஞ் செற்று
மெய்தசை கெடவுண் யாதும் விட்டரு நோன்புழந்தான்.

மூலைசான் மனையு ளோயா முத்தினா யருகு நீங்கா
தெல்லியும் பகலு நின்றே யேற்றநற் பணிகள் செய்ய
நல்லியற் புலவர் கோமா னதிபெறு தவமு ழந்து [ருன்.
செல்லுநா ளொன்றி லிப்போன் றிருக்கோட் * டுதளிற் சென்

* உதள் - மேடாசி.

நனந்தலை யுலக மெல்லா நலியணிப் பகையி னின்று
பொனங்குவட் டிமயத் தேறப் பொருந்துதன் றுணைவ னாய
வனங்கவே ளாக்க மெய்த வஞ்சிறைக் குயிற்பாண் வாழ
மனங்கவர் வேனில் வேந்து மாநிலத் திறுத்த தன்றே. ()

முள்ளரை முருக்கு மந்தி முளையிளந் திங்கள் காட்டுங்
கள்ளக முகிழ்ப்ப லாசுங் காடமல ரவிழ்த்த தோற்றந்
தள்ளவில் சிறப்பின் வேனி றண்பனிப் பகையி னுந்த
வொள்ளெழினகரமெல்லாமொருங்கெரியூட்டிற்றொக்கும்.

மருமலர் வாளி வேந்தன் வருமுனை யறித்த டங்கட்
டிருநுத லணங்கோ டாடத் தென்றலந் தாதன் முன்னி
விரைமலர்த் துணர்க ளானு மெல்லிளந் தளிர்க ளானும்
பொருகடல்வரைப்பி னுள்ள பொழிலெலாமணிவித் தானால்.

மாதர்மென் பொதும்ப ரெல்லா மணவணி டகளி னொத்த
காதலங்கொழுநர் தம்மைக் கலந்துமா மதிமு கத்துப்
போதரி நெடுங்க ணல்லார் பூஞ்சிறைக் குயில்க ளொத்தார்
கோதையர் துணை துறந்தார்மடமயிற்குழாத்தை யொத்தார்.

இந்நில வரைப்பி னுள்ளோர் யாவர்க்குங் கேள்வி யின்பந்
தன்னொடு பிறந்த வந்தீந் தமிழ்கொடுத் தாங்கு விண்ணோர்
பொன்னக ரணவுகோட்டுப் பொதியமீன் குழவித்தென்றன்
மன்னிய வுயிர்கட் கூற்றின் வருமின்பம் விளைத்த தன்றே.

மாந்தளிர்க் கவசம் புக்கு மணங்கமழ் கைதை யந்தோ
ட், டேந்தெழி லுடைவாள் வீக்கி யீர்ம்மலர்க் கணைபெய் பி
ண்டிப், பூந்தளி ராவந் தாங்கிப் பொருகழைச் சிலையெ டுத்
துச், சேந்தவாய்க்கிளிமான் பூண்டதென்றலந்திருத்தேரேறி

கருங்குயிற் றொழுதி யென்னுங் காகள மிரங்க * வ
டு, சுரும்புதேன் ஞிமிறென் றென்னுந் தொகையின்றப
டையுஞ் சூழ, வருந்துணை வசந்தன் றன்னோ டணங்கவே
டாது நண்ணேள், விரிந்திரு விசும்பு போர்ப்ப வீரகர்மேற்
படையெழுந்தான். (௨௮)

இன்னிள வேனில் செல்வ விருங்கடல் சுவற விண்டோய்
சென்னியங் குன்றமெல்லாந் திசைமுகமழற்றச் செங்கேழ்ப்
† பன்னிரு சுடரு மொன்றாய்ப் பகற்கதிர் பரப்பி யாங்கு
மன்னுயிர்த் தொகைவெ தும்ப வந்தது முதிய வேனில். ()

உருகெழு ‡ காலச் செந்தீ யுருத்திரன் றலையெ டுத்து
வெருவர விழித்து நோக்க வெந்தழல் கொழுந்து விட்டுப்
பரவைமா நிலத்தில் வந்து பற்றிய தென்ன வெய்யோ
னெரிபடு கதிர்ப ரப்ப விருநிலங் கொதித்த தன்றே. (௩௦)

வெந்தழ லிலத்து வெண்டேர் மென்புன லெனம யங்க
விந்திர சாலஞ் செய்த தெறிவளி மரமுந் தீய
நந்தலில் பெருஞ்சி றப்பு நல்குகண் ணோட்ட மில்லாச்
சிந்தையர் கடுஞ்சொல் லென்னத் தீமுகந் திறைத்த தன்றே.

---

* வண்டு சுரும்பு தேன் ஞிமிறு - கருவண்டு பொறிவண்டு தேன்வண்டு பொன்வண்டு என்னும் வண்டின்பேதங்கள்.

† பன்னிருசுடர்கள் - தாத்திரு, சக்கரன், அரியமன், மித்திரன், வருணன், அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், திவச்சுவான், பூடன், சவித்திரு, துவட்டன் என்போர்.

‡ காலச்செந்தீயுருத்திரன் - காலாக்கினியுருத்திரர்.

நீடழல் வெஞ்சு ரத்து நீரின்றி நாவு லர்ந்து
வாடுபு நிழல்பெ றாது வருந்துபு திரியு மான்கள்
கோடிய கோல னாகிக் குடிகெட வலைக்குங் கல்லார்க்
கூடிய வறனில் வேந்தன் குடைபெறாக் குடிக ளொத்த. ()
நெடுநெறி மரங்க ளெல்லா நீணிழ லோடு சுற்றத்
தொடர்புடை யவர்போன் மக்கட் டொகுதியாற் சூழப்பட்ட
தொடுகழல் கிழிக்குங் கூர்ங்கற் சுடுபர லொடுவி ராய
வடுதழற் சுரங்க ளெல்லா மாள்வழக் கற்ற வன்றே. (௧௩)

கலிவிருத்தம்.

இனைய வாய விருவகை வேனிலு
மனல்செய் நாள்களி னாழ லைந்தினுட்
புனலெ லுஞ்சொ லும் போக்கித் தளர்விலா
முனிவ ரோரு முழுத்தவ மாற்றினன். (௧௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

குயினொலா மன்ன மென்னக் குளாகட லூடிச் சென்று
வயினிரு புடையும் விம்ம வாய்மடுத் துண்டு தோகை
மயில்கள்போற் குன்ற நாடி வந்துநீள் சிமய முற்றி
வியனிரு விசும்பெ ழுந்து விரிகட லுமிழ்ந்த மன்னோ. (௧௫)
அருவரைக் குலங்க ளெல்லா மருவியந் தும்பை சூடிக் [கள்
கருவிமா மழைத்தோ லேந்திக் கூடிநின் வாள் விதிர்த்துத்தங்
விரிசிறை யறவெ றிந்த விண்ணவன் றன்னோ டேற்றுப்
பொருதர முயல வன்னான் பூஞ்சிலை வளைத்தா னன்றே. ()

தடங்கடல் குறைய வுண்ட * தழங்குரற் கொண்டல் வான, மடங்கலுங் [illegible] விண்டோ யடுக்கல்கள் புதைய

* தழங்குரல் என்பது தழங்குரலெனத் தொக்குநின்றது.

நின்று, குடங்கொடு சொரிவ தென்னக் குளங்கள்கோ டு
டைய வெய்யோன், சுடுங்கதி ருலகம் வேட்பச் சோவென (௧௭)
ச் சொரிந்த தன்றே.

கொடிபடங் கொளிசெய் மின்னுக் கூத்தியர் வான ரங்கத்
திடிமுழ முழக்கம் விம்ம வெழில்பட வாடி யாடிப்
படுகடல் குறைய வுண்டு பாய்புய லெழினி யுள்ளாக்
கடிதுபுக் கொளித்தன் மௌவல் கண்டிள முறுவல் பூத்த.

கருமுகிற் பட்டு டுத்துக் கடுக்கைமா மலர்ப்பொன் பூண்டு
குருதிமெய்க் கோபச் செய்ய குருமணி யணிந்து முல்லைத்
திருநகைக் காந்த ளங்கைத் தீம்புனற் குமிழிக் கொங்கைப்
பொருவின்றக் கார்ம டந்தை புவிக்கொரு செவிலி யானாள்.

வரைமிசை மேகம் போல மனைகண்மேற் றூமஞ் சூழ்ந்த
வருவியங் குன்ற மென்ன வானைக ளனைந்து நின்ற
பரிதியம் பறவை போலப் பற்றுடைத் துணைபிரிந்த (௨௦)
ஞொருமலர் கெடுங்க ணல்லார் குவிமுலை சுகமி ழந்த.

கலிவிருத்தம்.

சீதநுண் டுளியெனுந் தீய தண்டமும்
பாதக வடக்கைவன் பாச முங்கொடு
காதலந் துணையொரீஇக் கலங்கு வோர்கண்மேற் (௨௧)
கூதிரொன் றெருபெயர்க் கூற்றி றுத்ததே.

வருமுலை மகளிரும் வரைகொள் மார்பரும்
பிரிவென வுரைத்தற்கும் பெரிது முள்ளஞ்சிப்
புணர்பட முயக்கொடு பொழுது போக்கினர் (௨௨)
விரிசிறை யன்றிலின் மிதுன மென்னவே.

உடலலை குளிரினுக் குடைந்த வில்லவர்
தடவினு ணெருப்பினைத் தணத்த லஞ்சினர்
கடவுளர் பசிப்பிணி களையும் வேள்வியிற்
சுடரழல் பிரிகலாத் தொழுகு லத்தர்போல். (௪௩)

தண்டையஞ் சீறடித் தருண மைந்தரும்
வெண்டயிர் வெண்ணெய்மோர் வெறுத்து வேட்டன
ருண்டொறும் வெய்யன வுணவு மீரிடங்
கொண்டன வுயிர்களுங் குளிர்க்கு டைந்தவே. (௪௪)

எரிசுடர் நெருப்பைநீ ரென்ன வேட்டனர்
தருகுளிர் நீரினைத் தழலி னஞ்சின
ரிருசெவி களுந்துகி லிறுகச் சுற்றுபு
விரனிரை மறைபட மெய்ப்பை புக்கனர். (௪௫)

மேற்படி வேறு.

இன்ன வாகிய காலையி ரண்டினு
நன்னர் நீழ னளிர்சுனை யுட்புகா
மன்னு மாதவன் வாயள வும்புன
றுன்ன நின்று துளங்கல னேற்றனன். (௪௬)

மேற்படி வேறு.

திருமலர் முதலிய திகைப்பப் புன்புலம்
வருவன பயிர்சில மகிழ வந்தன
விருபனி யிருதுவும் யாவர் யாவர்க்கு
மொருநிகர் நடையின ருலகிற் றேரினே. (௪௭)

கன்னக துல்கொளங் கவைஇய தண்பனி
விண்ணுயர் வரைகளும் வேலை ஞாலமு

மண்ணனீ டிமயமு மதனைச் சூழ்தரு
மண்ணுமா யினவென மருளச் செய்ததே. (௪௮)

வளர்பசும் புற்செறி வயின்றொ றும்பனித்
துளிசு[illegible]ரிளங்கதிர் தொடவி ளங்குவ
வொளிர்மர கதத்தக டுறவ முத்திய
நளிகொள்செம் மணிகளை நகுதல் செய்யுமே. (௪௯)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

இவ்வகைய பனிப்பருவ மிரண்டினுந்தன் பனிக்குளிர்
மெய், வவ்வுபொழு தலைபுரட்டும் வான்புனலி னின்றமெ
ல்லின், வெவ்வெயில்கூ ரமயத்து வெந்தழலி னிடைநின்று
ஞ், செவ்வியமெய்ப் பொருளுணர்ந்தான் றிருந்தியமா த
வம்புரிந்தான். (௫௦)

கலித்துறை.

இன்ன வாறருந் தவஞ்செய விந்திரன் முதலோ
ரென்ன தோமுனி கருத்தெனத் தெருமர லெய்தி
யன்ன ஊர்தியை யடைந்தன ரவனவ ரோடுஞ்
சென்னி வான்றொடுங் கயிலைமால் வரையிடஞ் சேர்ந்தான்.

நந்தி வானவ னருள்பெறீஇக் கோயிலி னடைவா
லந்தி வானிறத் தண்ணறன் பேரவை யணுகிச்
சந்த மாமலர்த் திருவடி பலமுறை தாழ்ந்து
முந்து மாரண மொழிகளாற் பழிச்சுதன் முடித்தே. (௫௨)

ஐய வென்கொலோ கருதிய நினைத்தென வறியேன்
செய்ய வார்சடைக் குறுமுனி நெடும்பகல் செல்ல

வெய்ய கோன்புசெய் தின்றனன் மழைமதர் வேற்கட்
டையல் பாகமற் றவற்கரு ளெனவுரை தந்தான். (௩௫)

தோடலர்ந்ததா மரையிறைன் சொல்லுதல் கேட்டுக்
கோடல் வெண்பிறைக் கண்ணியோன் கூறமற் றென்று
நாடி னலனகத்திய னமதுதென் கயிலைக்
கோடு சேர்கதி வேண்டினா னருந்தவ முழக்கும். (௩௬)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விண்பயில் கடவுட் கங்கை விடுக்குது மவன்பா னீபோய்க்
கண்களி கொள்ள நின்ற கருதியாங் கதனை யீதி
தண்கம லத்தோ யென்று சாற்றினன் விடைகொள் வேதா
வண்சிறை யன்ன மூர்ந்து வந்தனன் முனிமுன் னின்றான்.

திற்றலு மெழுந்து றைஞ்சி நீள்சடை முனிவ னேத்தப், பொற்றட மலரி னோன் புகல்பொரு ளுரைத்தி யென்ன, விற் றிறைநதியொன் றைய வேண்டினன் கயிலைக்கென்றான், சொ ற்றனி ரியறன் கேள்வன் சுடர்பயில் விசும்பைப்பார்த்தான்.

பொலகைர் முனிதி வத்துப் பொங்கழல் சுடக்க லாந் து, மலையிசை யொழுகிற் றென்ன மணியிடற் றிறைவன் சென்னி, யலைபுன லிதழிப் பொற்று தலைக்கிழிந் தென்னப் பொன்மை, குலவிய நீர்வின் னின்ற குன்றின்மேற் குதித் த தாங்கே. (௩௭)

ஒலிகெழு கீத்தங் கண்ட வுறுதவக் கிழவன் பன்றுன், மலடிருந் தரிது தோற்று மணிமகப் பெற்ற தாய்போ, லல கில்பே ருவகை யாறு னதற்கயன் பொன்மை யோடு, ஒலி

யுடைமையிற்பேர் பொன் * முகரியென வுரைத்துப் போ
றன். (௩௮)

மலையிளந் தகிறேக் காரம் வலழகமை திலகம் வேங்கை
பலவுசண் பகமா ரஞ்சேப் பனைமுத லியபெ யர்த்துக்
கொலைகெழு விலங்கி னீட்டங் கொன்றுபன் மணிவ ரன்றி
யொலிபட விழிந்து நீத்த மொழுகிய திருநி லத்தே. (௩௯)

கலிவிருத்தம்.

மன்றன்மெய்ப் பொருள்புணர் மனத்த ஞேற்றவி
னன்றுதொ டவ்வலா யகத்தியாசல
மென்றொரு பெரும்பெய ரெய்திற் றென்பவாற்
குன்றறழ் கர்முகக் கொலைவல் யானையோய். (௪௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அடிவயிர் கொண்ட கம்வே ருடுகளை வரிவில் லாவங்
கடியுல பார்வைப்பன்மா களிற்றுவெண் மருப்புலக்கை
யிடிபடு நறுங்கா ழாரத் தெழிலுரன் முதல வெளவி
யடிமுனைப் பகழி வேடர் வாழிட மழித்த தன்றே. (௪௧)

அரிதொரு வகையி னுய்ந்த வாய்ச்சியர் சுலவி நின்று
வரிவலைக் காந்த ளங்கை வருமுலை புடைத்தி ரங்க
வெருமலி மறுகி னண்ட ரிடம்படு மணியி டற்று
ஙிரையொடு கவர்ந்து காட்டு நிலமெலாம் பாந்த தன்றே.

விரிதலை நிலங்க டந்தோன் வேங்கடத் தருக டைந்து
பரசுரா மேச்ச ரத்தின் பாலடைந் தெழிற்கா ளத்தித்
திருமகட் கார மென்னச் சிறந்துதித் திசைதி ரும்பிப் [றே.
பொருவிலோங் கார மூதூர் புகுந்துபோய்க் கடல்புக் கன்

* முகரி - ஒலியையுடையது.

கலிவிருத்தம்.

குறுங்குட முனிவரன் குன்றி ழிந்துநீள்
கறங்கலை மாநதிக் கரையி லண்ணறன்
சிறந்தநல் லுருவமாஞ் சிவலிங் கம்பல
நிறைந்தபே ரன்பொடு நெறியிற் றாபித்தான். (௬௪)

வீழ்துணை யொருநதி வேந்தின் றாயநீர்
சூழ்குபு கயிலையின் முக்க ணனடி
தாழ்பவ னொருசிலா தலத்தி ருந்தனன்
சூழ்சடை முனிவரர் துவன்றி யேத்துவார். (௬௫)

ஐந்தழ னடுவணின் றரிது நோற்றிவட்
சிந்தரும் பிறவிநோய் தீரம ருந்துநீ
தந்தனை யுய்ந்தனர் தூய மாதவா
லெந்தைநின் னருளினுக் கெல்லை யுண்டுகொல். (௬௬)

இருசுடர் வழக்கற வெழுந்த விந்தமாங்
கருவரை புழுதிமேற் * கழலி னாழ்த்தினை
முரிதிரைப் பெருங்கடன் முழுது முண்டனை
பெருமநின் னாற்றல்யாம் பேச வல்லமோ. (௬௭)

கண்ணுத றன்குருந் தன்னுதி யர்க்குமற்
றெண்ணரும் யாவர்க்கு மிணையென் றன்கணே
மண்ணினை நிறுத்துதல் வைத்திட் டானெனி
லண்ணனின் பெருமையா மளக்கற் பாலமோ. (௬௮)

கணவிறு தின்னலாற் கைதொ ழாதுநின்
னினைவினி லொழுகுமிக் கிகில் கற்பினை

* கழல் - கழற்காய்.

டனைமனை யரப்பெற்ற தாலிற் சீர்த்தியோய்
மனையற நினதலான் மற்றொன் றுண்டுகொல். (௬௯)

இற்றைநாள் வரையிவ ணிருந்த நன்மையாற்
பெற்றனங் காண்டரப் பெரும நின்னடி
யுற்றன மும்பிறை யுறுதி யென்றனர் (௭0)
சொற்றமிழ் முனியவர்த் துதித்துன் மேயினன்.

மறைமுடிப் பொருளது வரம்பு கண்டநல்
லறிவுடை யடிகளும் மருளி னன்றுகொல்
பெறலருந் திருவடி பெற்ற தன்றெனிற் (௭௧)
சிறியனேற் கிதுபெற இறமு முண்டுகொல்.

முடிச்சடை முனிவிர்நீர் முன்னி னஃதொரு
† கடிப்பகை யாயினுங் கடவுட் குன்றமா
மடுக்கலு ‡ மையவி யாகு மன்னதும் (௭௨)
மிடத்தடைக் தனியது மிறப்ப மேம்பட்டேன்.

கொன்றையஞ் சடையருட் குன்றந் தெய்வமாத்
தென்றிருக் கயிலைவாழ் தேய மாப்பெற்ற
மின்றிகழ் சடையிர்நும் மேன்மை பல்லுகஞ் (௭௩)
சென்றிட வேத்தினுந் தீர்தற் பாலதோ.

எனவவர்ப் புகழ்ந்துபி னிந்த மாநதிப்
புனலினுட் படிந்தவர் புனித முத்தியங்
கனைகட லழுந்தவர் கண்ணு தற்பிரான் (௭௪)
றனதரு ளொழுக்கமே தாங்க மாநதி.

† கடிப்பகை ‡ ஐயவி - கடுகு.

பரம்பொருள் யோகியைப் பசுவை யீருயிர்க்
கருங்குழன் மகளிரைக் கடவு ளேற்றினைப்
பெருங்கொலை புரிந்தவ ரேனும் பேணியிவ்
விரும்புனற் றோய்வரோ விருப்பர் தேவராய். (௭௫)

இறந்தவிந் நதித்துறை சென்று மூழ்குந
ரிறந்தபிற் றலையினீ ரேற்றங் கொள்பவிப்
பிறங்குசீர் தோய்ந்தபுட் பெறுமெல் லோரும
மறங்கெழு கழுமுறும் வாகனங்களே. (௭௬)

தன்னிடை மீன்களைத் தலைய கன்றவான்
மன்னுமீ னுக்குமிவ் வயங்கு மாநதி
நன்னர்நீர் விடாதுய்த்தாய் நலம்பெற் றீகவ
ரன்னது பாவியே னடைந்தி லேனென்றான் (௭௭)

இன்னண மதன்சிறப் பெடுத்துக் கூறியம்
மின்னுறழ் சடையர்பால் விடைபெற் றாரமு
தன்னதீந் தமிழ்வள ரடுக்க லெய்தினான்
கன்னன்மென் மொழியொடு கலச யோனியே. (௭௮)

ஆடக முகரிதா னுண வப்பெயர்
நீடிய வழுக்கற நீக்கு நீரதாய்ப்
* பாடியிற் பனிக்கடற் பரவை மாநிலத்
தோடமா களிற்றினொ டொழுகு மென்பவே. (௭௯)

கடவுணற் பதிகளுட் களிற்றுக் காடென
வுடைதிரைக் கடலிலத் தொழுகும் யாற்றினுள்.

* பாடு - துறை.

முடிவில்சீர்க் காஞ்சன முகரி மிக்கதா
லுடையவர்த் தேய்த்தகூ ரலங்கல் வேலினாய். (௮0)

கலித்துறை.

வேழ வெண்மருப் பாதிய புறப்பொருண் மேவிக்
கேழ்கொ ரமணா முதலிய வகப்பொருள் கெழுமித்
தாழ்வில் சீர்புணர்ந் தின்னொலி படநடை தந்து
வாழி நாவலர் செய்யுளிற் றிகழுமம் மாநீர். (௮௧)

தரளம் பொன்மணி சந்தன மலரிவை தாங்கி
வரைநன் றுங்சுடர் வயிற்படர் கடுவிசை வானீர்
பெரிதும் பொற்புற வணிந்துதாம் பிறந்தூழி நின்று
மருவுங் காதலர் பாற்புகு மகளிரை மானும். (௮௨)

கவரி வெண்மயிர் சமைத்தலி னெறிதிரைக் கங்கை
யவிழ்க றுட்டுணை ரசோகலர் விரித்தலி னரவத்
தவழ்பெ ருந்திரைச் சோணைமென் பீலிக டரலாற்
குவல யம்புகழ் யமுனையொத் தொழுகுமக் குளிர்நீர். (௮௩)

இரைகொண் மெல்லுரு வளைந்துதன் வாய்நுரை சிந்திப்
பெரிது லைந்திரு முதலையும் வயின்வயிற் பெருக்கி
வரவு கண்டவர் மிகநக மலர்தலை யுலகிற்
பொருவில் பொன்முக ரிப்பெயர் மூதியவள் போந்தாள். ()

செய்ய குங்குமத் தான்முலை நிலமெழில் செய்து
வெய்ய மத்திலத் தோடிரு மருங்கினு மிளிர
வைய பொற்குரு இரங்கமா தரங்கங்க ளசையத்
தைய லாடக முகரிதா னடக்குமித் தலத்து. (௮[illegible])

நிறையு டைப்பொல முகரிதான் செலவினி னீங்கா
துறமு வர்ப்பொடு சிலைத்தலை தன்பதி யுடனே
றிறைவெ றப்புமின் றெழுகுமா விலைபெயர் வில்லாச்
செறிகு லத்துதித் தார்க்கது புதுமையோ தெரியின். (௭

முதிர்க லைப்பெரு மதியவெண் குடையுடை முடியிற்
றதைப சுந்தழை வேய்க்கொடி தழங்கும்வெள் ளருவிப்
புதிய நீள்பெருஞ் சாமரை யகத்தியப் பொருப்பாஞ்
சிதைவி றேர்க்கொரு வடமெனத் திகழும்பொன் முகரி. (

தத்து வங்கடந் தொளிர்கின்ற முக்கணன் றன்னே
டொத்த செந்தமிழ் முனிவரன் பற்பக லுழந்த
மெய்த்த வந்தர வந்தவிவ் வாற்றெடோர் வேந்த
னுற்ற னோன்பிவட் டந்ததோர் கங்கையோ வொக்கும். (

குடதி சைக்கட லுடைந்தொரு வழிக்கொடு நூற்றது
கடல்வ யிற்புகு வெழுந்தென வெழுந்தவிக் கடுநீ
ருடனெ ருத்தனுண் டஞ்செவி யொழுக்கிய நீருங்
கொடிக விழ்த்தசெந் நீருமோ நிகர்ப்பன கூறில். (௯)

இடன கன்றவிவ் வாறுதன் கட்படா விறந்த
முடிவில் வெஞ்சினக் குஞ்சர முதலிய வலற்றி
னுடலை வெண்டிரைக் கருங்கட லுய்த்துமன் னுயிரைக்
கடவுள் வெள்ளியங் குன்றின்மே லேற்றிடுங் கடிது. (௧௦)

உலகி லெங்கணு மில்லதோ ரதிசய மொன்றித்
தலைமை கொண்டபொன் முகரியுட் டாழ்ந்தவர் யாருந்
தொலைவி றுன்பங்கள் பலதருஞ் சூழ்வினைப் பிறப்பா
மலைநெ டுங்கடற் கரையினைச் சேறுவ ரன்றே. (௧௧)

இன்ன வாறுபொன் முகரியின் சிறப்பினை யிசைத்துக்
கன்னல் வார்சிலை மதற்செறு கனல்விழி கரத்தோ
னென்ன லார்தமக் கசனியே றனையவே லுரவோய்
மன்னு தீர்த்தமி தன்றியு முளவென வகுப்பான். (௧௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இருவினை மலைதொ லைக்கு மிந்திர தீர்த்தம் பாவ
வரவடர் மயூர தீர்த்த மாரணர்ப் பிறவி யென்னு
முருகெழு புரந்தீ யூட்டு முருத்திர தீர்த்தம் பேழ்வாய்
வெருவரு தழற்கட் கூற்றம் வெல்லுமார்க் கண்ட தீர்த்தம்.

அரகர தீர்த்தம் யாரு மவாவுமோ கினிதீர்த் தம்வெண்
டிரையெறி தருமா கான தீர்த்தமென் றிவைமுன் னாய
பரமபுண் ணியதீர்த் தங்கள் பலபடிந் தவரை விண்ணோர்
நிரைதொழ விருத்தல் செய்து நிலவுமாற் புலவு வேலோய்.

இனையதீர்த் தங்க டம்மி லீசையங் கலுழி தன்னிற்
கனலியை மதியைப் பாம்பு கவருநாண் முதலா யுள்ள
தினவிசே டத்தின் மூழ்கல் செய்தவர் பெறுப வாலிக்
தனவிடை நெடுமா லேற்று மடைதரப் படாத வின்பம். ()

என்றுபொன் முகரி யாற்றி னியல்பொடு மற்று முள்ள
மன்றன்மா மலர்த்தீர்த் தங்கள் வகுத்தன னிறைவன் கூற
வென்றிவேற் சூரிசி னுள்ள மிகமகிழ்ந் தைய வின்னு[தான்.
மொன்றுநன் கதைதொழும்பற் குரைத்தருளென்னத்தாழ்ந்

கலிவிருத்தம்.

இதில்பொன் முகரியின் செய்தி கூறினும்
வேதியன் கதையினி விளம்ப லுற்றனம்

யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (௬௭)

பொன்முகரிச்சருக்கமுற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௨௭௪.

சிவபெருமான் பார்ப்பதியைத் திருமணமுடித்தற்பொருட்டு, காலாக்கினியுருத்திரர், கூஷ்மாண்டர், ஆடகேசர், வைரவர், வீரபத்திரர், ஐயனார், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், அட்டமூர்த்திகள், குண்டோதரர்முதலிய கணத்தலைவர்களும், பிரமவிட்டுணுக்களும், இந்திரன்முதலிய தேவகுழாங்களும், அகத்தியர் காசிபர் கௌதமர் பாரத்துவாசர் வசிட்டர் விசுவாமித்திரர்முதலிய முனிபுங்கவர்களும், நந்திதேவர்முதலிய பரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்துவரவும், விநாயகக்கடவுள் பூதகணங்களோடு முன்னேசெல்லவும், இடபவாகனத்திலெழுந்தருளி, மங்கலவாத்தியமுழங்க, பர்வதராஜன் எதிர்கொண்டுபணிய, இமயமலையையடைந்து, அவரவரையும் தக்கவாறிருக்கும்படிபணித்து, சிங்காசனத்தில்வீற்றிருந்தருளினார். அங்கே எவ்வுலகத்திலுமுள்ள கணங்களெல்லாம் ஒருங்குநெருங்கலால், தென்பூமியுயர்ந்து வடபூமிதாழ்ந்ததாக; அப்பெருமான் அகத்தியமுனிவரை அருகழைத்து, அருட்பார்வையளித்து, "மாதவனே, இப்பூமியானது சமப்படும்படி நீசென்று, பொதியமலையிலே தங்கவேண்டும்; அல்லையேல், நாமே நொடிக்குள்ளே செல்லல் வேண்டும்." என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

அதுகேட்டமுனிவர்வணங்கி, வாய்புதைத்துநின்று, "கருணையங்கடலே, திருமால்முதலிய தேவர்கள்நிற்கவும்

நாயிற்கடையேனிடத்துவைத்த திருவருட்பெருக்கினும் பணித்த ஏவலை அத்திருவருள்கொண்டுமுடிப்பேன்." என மீட்டும்வணங்கி, * விடைபெற்று, தமதுமனைவியாகிய உலோபாமுத்திரையோடு புறப்பட்டு, திருக்கேதாரம் காசி விருபாக்ஷம் தாக்ஷாராமபுரம் நந்திபருப்பதமுதலிய தலங்களைத்தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, வரும்வழியிலே, தென்கைலையெதிர்ப்பட, ஆராமையால் நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, பசுவைக்கண்டுபாய்ந்தோடும் கன்றுபோல நாகலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியை விரைந்தடைந்து, நெஞ்சநெக்குருக, கண்களிலே நீராறுதொழுக, புளகமுற்று, கரங்களைக்குவித்துக்கொண்டு நெடுநேரம் பரவசப்பட்டுநின்று, தெளிந்து, பலவிதமாகத்துதித்துநீங்கி, தக்ஷிணாமூர்த்தி ஐஞ்சந்திவிநாயகர் முருகக்கடவுள் ஞானப்பூங்கோதையம்மைமுதலிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து, பலதரம்வலம்வந்து, தர்க்கைமலையிலேறி, அத்தேவியையும் தரிசனஞ்செய்து திரும்பினார்.

பின்பு அவ்விடத்திலே விளங்கித்தோன்றும் அதிசயங்களனைத்தையுங்கண்டு, பேருவகையுற்று, இவ்விடத்திலே நதியொன்றில்லாமையே குறையெனத்துணிந்து, ஆங்குவசிக்கும் அருந்தவமுனிவர்பாற்போய், "சுவாமிகாள், இத்தலத்திலே நதியொன்றழைக்கும்படி எனக்கருளுவீராக." எனப் பிரார்த்தித்து, அவர்களுடைய பூரணகிருபையைப்பெற்று, அத்தலத்திற்கு நான்குயோசனைதூரத்திலே நிருதிக்கிலுள்ள ஒருமலையிலேறி, உணவினைத்துறந்து, வேனிற்

---

* இம்முனிவர் திருமணக்கோலமஹோற்சவம் தரிசிக்கப்பெற்றாரில்லையே எனவருந்த இங்கிருந்த தலங்கடோறுங் காட்டியருளப்பெற்றமை அவ்வத் தலபுராணங்களுட்காண்க.

காலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும், மழைக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் வாயளவுஜலத்திலுமிருந்துகொண்டு, பஞ்சேந்திரியங்களையுமடக்கி, சிவபிரானைக்குறித்துச் செயற்கரியமாதவம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அதுகண்டஞ்சிய இந்திரன்முதலியோர் முனிவர்கருத்து யாதோவெனக் கலக்கமுற்று, பிரமதேவனையடைய; அவரும், தெரியாதையுற்று, அவர்களோடு கைலையைச்சேர்ந்து, நந்திதேவரருளால்சிவபெருமான்சந்நிதியை அணுகி, திருவடிகளிற்பலமுறைதாழ்ந்து பரவிநின்று, முனிவரதுநிலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அக்கடவுள் அவரைநோக்கி, "அகத்தியன் நமது தென்கைலைக்கு நதியொன்றையேவிரும்பி நற்றவம் புரிகின்றான்; அவன்பொருட்டு ஆகாயகங்கையை விடுப்பேம்; நீமுற்சென்று அதனையளிப்பாயாக." என்று ஆஞ்ஞாபிக்க; அவ்வாறேவணங்கிநின்ற பிரமதேவரை முனிவர்வணங்கி, தமதுகருத்தையறிவித்தனர்.

உடனே அப்பிரமதேவர் ஆகாயத்தைநோக்கி, அங்குநின்றும்வந்த கங்கையானது பொன்னிறத்தோடு முழக்கத்தையும் உடையதாயிருத்தலால் அதற்கு, "பொன்முகரி" எனப் பெயரிட்டுச்செல்ல; அந்நதியானது அகத்தியமுனிவர் தவஞ்செய்தலால் அகத்தியாசலமென்னும் பெயர்பெற்ற அம்மலையினின்றுமிழிந்து, திருவேங்கடம் பாகுராமேச்சரம் என்பவற்றினருகேசென்று, சீகாளத்தியென்னும் திருமகளுக்கு ஆரம்போலச்சிறந்து, அக்கினிதிசையாகத்திரும்பி, ஓங்காரமென்னுந்தலத்தையடைந்து, கடலிற்கலந்தது. நோக்கிய அகத்தியமுனிவர் ஒருபெண் புத்திரப்பேறின்

றிமலடியாக்கெடுநாளிருந்து அரியவிரதங்களையனுட்டித்து ஓர் புதல்வனைப்பெற்றாற்போலப் பெருங்களிப்படைந்து, அம்மலையினின்றுமிறங்கி, உலோபாமுத்திரையோடு ஸ்நானஞ்செய்து, அந்நதிதீரத்திலே பலசிவலிங்கங்களை ஸ்தாபித்து, அன்பினால்வழிபட்டு, நாகலிங்கப்பெருமானைவணங்கிக்கொண்டு, ஒருமலையிலே தங்கியிருந்தனர்.

அங்குள்ளமுனிவர்கள் அவரையடைந்து, "எந்தையே, ஐந்தழலினிடையேநின்று அரிதுநோற்று, பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாக இந்நதியைத் தந்தளித்தீர்; நுமாலே யாங்களுய்ந்தனம்; உம்முடைய திருவருளுக்கு அளவும் உண்டுகொல்லோ? விந்தமலையினது வீறையடக்கினீர்; பெருங்கடல்முழுமையும் ஒருங்குபருகினீர்; தென்பூமியைச்சமமாக்கச் சிவபிரானருளைப்பெற்றீர்; இங்ஙனமாகிய உமதுபுகழை எங்ஙனம் அளவிடுவேம்: யாம் இன்றளவும் ஈண்டுவசிக்கப்பெற்றேமாதலால் உம்மைத்தரிசித்து இவ்வுடம்பின்பயனையும் பெற்றேம்." எனப் பெரிதும் புகழ்ந்துகொண்டாடினர். அகத்தியமுனிவர் அவர்களைநோக்கி, "வேதமுடியையுணர்ந்தசுவாமிகாள், உங்களுடைய திருவருளினாலன்றோ இந்நதிகிடைக்கப்பெற்றேன்; அன்றேல், சிறியேனுக்கு இதுபெறுதற்குரிய திறமையுமுண்டுகொல்லோ? இந்நதி சிவபெருமானது திருவருட்பெருக்காக இருத்தலால் இதில் ஸ்நானஞ்செய்வோர் முத்தியையடைவர்; கொலையாதிபுரிந்தோரும் மூழ்குவரேல் அப்பாவத்தினீங்கித் தேவராவர்; இதிற்றுடைந்த விலங்கு பறவைமுதலிய பிறவுயிர்களும் இயன்றபதவிகளைப் பெறும்; இத்தன்மையுடைய இத்தீர்த்தத்திலே இடை

டாதுதோயும் புண்ணியம்புரிந்துள்ளீர்கள்நீங்கள்: அப்புண்ணியத்தைப் பாவியாகியநான் புரிந்தேனில்லை." என்று அந்நதியின்சிறப்பைக்கூறி, அவர்கள்பால்விடைபெற்று, [illegible]முதன்னை தீந்தமிழ்வளரும் பொதியமலையையடைந்தருளினார்.

யாதவமஹாராஜனே, பகீரதமன்னனது தவமேகாரணமாக வந்தமையால் பகீரதியெனவும், பூமியிலேவீருங்கால் சன்னுமுனிவரது யாகசாலையின்வழியாய்வர அம்முனிவருண்டு காதின்வழியாகவிட்டமையால் சானவியெனவும் பெயர்பெற்ற கங்காநதியும், விநாயகக்கடவுள் காகவுருக்கொண்டு சையகிரியையடைந்து இவ்வகத்தியமுனிவரது கமண்டலத்தினின்றும் கவிழ்க்கப்பட்ட காவிரிநதியும், இவைபோலும் பிறநதிகளும் தனக்கிணையாகாவண்ணம், இந்நதியானது சிவபெருமானைநிகர்த்த செந்தமிழ்முனிவர் பலபகலருந்தவம் புரிந்து, பரிந்தழைக்கப்பட்டமையால், ஆன்மாக்களினுடைய ஆண[illegible]க்கை அகற்றிவிளங்குகின்றது. இங்ஙனஞ்சிறந்த இத்தீர்த்தத்திலும், அத்தலத்திலுள்ள இந்திரதீர்த்தம் மயூரதீர்த்தம் உருத்திரதீர்த்தம் மார்க்கண்டதீர்த்தம் அரகரதீர்த்தம் மோகினிதீர்த்தம் மாகாளதீர்த்தம் பாரத்துவாசதீர்த்தமுதலிய பிறதீர்த்தங்களிலும், சூரியகிரகணம் சந்திரகிரகணமுதலிய விசேடகாலங்களில், ஸ்நானஞ்செய்வோர் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நெடுநாளிருந்து கடுந்தவம் புரியினும் அடையப்படாத இன்பத்தையடைவர்; என்றருளிச்செய்து, அவ்வரசர்வேண்டுகோளின்படியே பிரமதேவர் சரிதத்தைக் கூறத்தொடங்கினார்.

நான்முகச்சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உலகெலாம் படைக்கும் புத்தே ளொருபகற் றனதுலோகத்
திலகொளி விரிக்குஞ் செம்பொ னெரியணிக்கோயி லுள்ளா
லலர்தரு மாயி ரந்தோட் டாடக மலர்ப்பொ குட்டிற்
பலர்புகழ் நார தாதி படிமத்தர் மருங்கு சூழ. (௧)

அடல்கெழு குலிச வைவா ளாயிரக் கண்ணன் முன்னுங்
கடவுள ரிரும ருங்குங் கைகட்டி [illegible] நிற்ப
வடிவுடை யியக்கர் விஞ்சை மன்ன *ரீ ரிருகூற் றும்பர்
சுடர்மணி யுரகர் சித்தர் சுற்றினர் நெருங்கி நிற்ப. (௨)

ஏழிசை யுருக்கொண் டன்ன வெழில்கொள்கந் தருவர்வேந்தர்
யாழிசை யமுத மூற்ற வீர்க்கிடை புகாத கொங்கைத்
தாழிருங் கூந்தற் செவ்வாய்த் தளிரியன் மகளிர் தீம்பா
லாழிவெண் டிரைம ருட்டு மலங்குவெண் கவரி வீச. (௩)

மின்னுறழ் பொற்பி ரம்பு விளங்கிய கையர் முன்னின்
றின்னரென் றுரைத்துக்காட்ட விறைஞ்சல்செய்துநாக்க
ளன்னரு ளவர வர்க்குத் தக்கவா றீந்து நான்கு (றுத்
சென்னியம் பொற்குன் றென்னச் சிறந்தினி தரசி ருந்தான்.

அவ்வமை யத்தி னோர்க்கு மலைவிரி கடற்பி றந்த
திவ்விய வமுதுந் திங்கட் செல்வனுண் கலையுங் கூடி

---

* ஈரிருகூற்றும்பர் - ஆதித்தர் உருத்திரர் வசுக்கள் மருத்துவர்; இவர்கள் முறையே பன்னிருவர் பதினொருவர் எண்மர் இருவராகக் கூறபட்டுத் தனித்தனி கோடியராய் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர் எனப்படுவர்கள்.

யெவ்வமி லுருக்கொண்டன்ன வெழில்கனிந் தொழுகுமேனிக்
கொவ்வையங் கனிவாய் வாட்கட் குவிமுலைப் புனுவலாட்டி.

இழையிள வெயிலெ றிப்ப விணையடிக் கலன்க ளார்ப்ப
மழைவள ராம்பாற் செய்ய வாயர மகளிர் சூழ
விழைதரு கணவ னூர்தி வெள்குமென் னடையால் வந்து
கொழுநனோ டிருந்தாள் செம்பொற் குருமலர்த் தவிசின் மீதே.

இருந்தவ ளவய வத்தி னெழினலங் கண்க ளார
வருந்திநெஞ் சடங்காக் காதற் கனைகட லுறவ ழுந்தி
மருங்குநின் றவரை யெல்லாம் வல்விரைந் தொருங்கு நீக்கிக்
கருங்குழல் வெள்ளை மேனிக் கலைமகட் கொன்று ரைப்பான்.

எனதுகா வழுந்தே னின்மே லெழுபெரு வேட்கை நீர்த்த
வுனதுரு வொன்றின் மூற்று தயிருடை யோவ மேசெங்
கனியித ழன்ன மேயென் கண்மணிப் பாவாய் பூவாய்
வனமுலை மயிலே தாழ வயங்குருக் கொள்ளா யென்றான்.

யாமகள் கணவன் வேட்ட படியெழு கின்றே னென்னத்
தாமரை மலர்மு கத்துத் தளிரியல் பொற்குன் றன்ன
மார்முலை யரித்த டங்கண் மழையொடு மூரலு மைம்பால்
வாமமே கலைய னங்கு வடிவொரு நூறெ டுத்தாள். (௯)

பாரதி பதிற்றுப் பத்துப் படிவமு காவி ரண்டு
கூர்விழி யொடுநோக்கிப் பொற்குடத் தினைவ றுமையுற்றேன்
யாருமி றனியி டத்தி லெனிர்க்கெனக் கனிகி றந்து
தார்மலி குழலி னாளைத் தனித்தனித் தழுவிக் கொண்டான்.

ஆலிங்கனம். எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருத்தியான் முலையா லிங்கனங் கொள்ளு மொருத்தி பாற்றொடைத்தழா லடையு, மொருத்தியாற் சகன லிங்க னமேவு மொருத்திபா லுதன்முயக் கெய்து, மொருத்திபாற் றிலதலை டுலமெனக் கலக்கு மொருத்திபாற் பாவினீர் செய்யு, மொருத்திபான் மாஞ்சூழ் வல்லியிற் புல்லு மொருத்திபாற் குதிரையேற் றுறுமால். (௧௧)

சுவைத்தல். அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருகொடி யிதழ்மற் றோர்கொம் பொளிநுத லொருமான் கண்க, ளொருகிளி ராவோர் மஞ்ஞை யொண்கவு ளோர்மின் கண்ட, மொருபிடி மார்போ ரன்னங் கையழுத் தியொர் பொன் கொங்கை, யொருகரும் பல்கு லோர்தே னுந்திதந் தளிக்க வுண்ணும். (௧௨)

நக்குறி.

விளங்கிழை யொருத்தி பொம்மல் வெம்முலை யினுமி டற்று
மிளம்பிறை புலிசுகத்தோ டிருத்துமோர் பொன்னம் பாவை
வளர்த்துயர் நிதம்பத் தின்கண் மண்டல நிறுத்துமோர்மா
துளங்கவர் முலைப்பொ ருப்பி னுறுத்துமான் மயூர பாதம்.

ஒருகிளி மழலை யாடன் றெளிர்சுணங் கணிந்த கொம்மைத்
திருமுலை முகட்டிற் றீட்டுஞ் சிறுமுய லடியொ ருத்தி
பெருமுலை யினுமொ ருத்தி பிற்புறத் தினுமொ ருத்தி
யுருவளர் கடித டத்து முற்பல தளம்பூப் பிக்கும். (௧௪)

பற்குறி.

இலங்கிழை யொருத்தி செய்ய விதழின்மூ டகமு மற்றோர்
பொலங்கொடிக் கவுளி னுற்கு னகமுமோர் பூங்கொம் பன்ன

ளைங்கெழிற் கபோலத் தங்க ணாங்கிர் மணியும் வேறோர்
இலம்படி மயிலி தழ்க்கட் சிறந்தவிக் அவுஞ்செய் கிற்கும்.

பண்ணமர் மொழியி னொளோர் பாவைதன் னைம்மு லை
த்த, நுண்ணிடை யொருத்தி திங்க ளுதலினு மெரு *வடி
க்க, மொண்ணுத லொருத்தியின் கண்ணு மொருமணி விளங்கி
னெஞ்சின், கண்ணுநன் கணியுமிக்கவின் மணி மாலைதாமே.

கலிவிருத்தம்.

இருமென்னிய கருமென்குழ லேனனகட்கனிவா, யா
லைபக்கொடி திடிநுண்ணிடை யொடியப்புடை விம்மக்,
கொங்கையல் வருபொன்னுரை தனையொத்தொளிர் இதனை
வழுமைமெய் முலையிற்கரு மாவின்கடி செய்யும்.

காணபேதமுகலை. அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருவர்கட் செய் ன்றை யொருவர்கண் மீது செய்யா
துளாதரு கரண பேத முள்ளன வெல்லாஞ் செய்யு
மரிகுயின் மஞ்ஞை செம்போத் தனம்புறாக் காடைகேழிக்
குரவென வொலிசெய் வித்துக் கூடுமுள் ளின்ப மோங்க.

அமுதங்கொண் டிருக்கு மங்க மதிர்ந்தன் றொழிலி யற்றக்
குமுதங்கொள் வாய்க அப்புக் குவளையங் கண்கண் முத்த
வமையென்ற தோன்க போல மணிமுலை யிவற்றிற் கன்னல்
கமலஞ்செங்கயல்கள்போலக்கவின்பெறத்தொய்யிலீட்டும்.

அஞ்சன மெழுதுங் கண்கட் கலரொடு குழன்மு டிக்கும்
பஞ்சிமெல் லடிகட் கூட்டிக் கிண்கிணி யாட கம்பொற்

* வடி - வடுவகிர்.

செஞ்சிலம் பணியு மம்பொற் றிருமணிக் கலாபஞ் சூழும்
பிறுசின் மதிநு தற்குப் பிறங்கெழிற் றிலகந் தீட்டும். (௨௦)

ஊடலுவகை. கலிவிருத்தம்.

தானுடன் றெழுதித் தன்ன லாதொரு
பொன்னனை யாண்முகம் புகன்று நோக்கலிற்
கொன்னவிற் படைவிழி சிவந்து கொவ்வைவா
யின்னிசை மொழிகொடா திருக்கின் றாளையும். (௨௧)

உற்றதென் னினக்கென வுறவி லாதுநெஞ்
சிற்றறை கின்றன மெமைத்தொ டேலெனப்
பற்றிய மலர்க்கையைப் பறித்துப் பேரால்
செற்றடி யணிதரச் செல்கின் றாளையும். (௨௨)

தொண்டையங் கனியிதழ் சுவைப்ப லூக்கலுங்
தண்டளிர்க் கையினுன் முகத்தைத் தள்ளிநின்
றொண்டொடி யாருள்யா னொருத்தி யல்லனப்
பெண்டிர்பாற் செல்கெனப் பெயர்கின் றாளையும். (௨௩)

ஆடமைத் தோளியோ ரணங்கின் வெம்முலைக்
கோடுமு தழியுரக் குங்கு மத்தொடுங்
கூடிய விழைந்துதற் குறுக நெஞ்சழன்
றோடரி நெடுங்கண்முத் துகுக்கின் றாளையும். (௨௪)

இழைவளர் தன்முலைக் கெழுது தொய்யிலிற்
குழன்மொழி யொருத்திதன் குவவுக் கொங்கைமே
லெழுதிய தழகுவாய்த் திலங்கக் கண்டுதன்
னழகுசெய் தொய்யிலை யழிக்கின் றாளையும். (௨௫)

புலந்தன ளாடகப் பொன்செய் முத்தரிச்
சிலம்பொடு தவளைவாய்ச் செம்பொற் கிண்கிணி
கலந்தொலி யெழவடிக் கமலங் கன்றநீ
ஞலம்பொரு தடம்புயத் துதைக்கின் றாளையும். (உ௬)

கூரயில் கவற்றிய குவளைக் கண்சிவந்
தார்கலி முகந்தகா * ரனுக்கு மீர்ங்குழற்
றார்பல சிதறு தளர்வில் கொங்கைமுத்
தேர்கிளர் வடம்பரிந் தெறிகின் றாளையும். (உ௭)

கோர்ந்தளிர்ச் சீறடி யிறைஞ்சித் தைவந்திட்
டுள்ளெந் தாளப் பொய்த்திற முரைத்துச் சூள்பல
கிளத்தி லுணர்த்தினன் கிளைமென் றோடூஇ
விளம்பரும் பேரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தனன். (உ௮)

பொலமலர்த் தவிசிறேன் பொன்னம் பாவையோ
லிலங்கிழை நாற்றுவ ரிடத்துஞ் சொற்படாத்
தொலைவறு மரும்பெற லின்பந் துய்த்தனன்
மலர்பல வற்றினு மணங்கொள் வண்டுபோல். (உ௯)

காலமுங் கருதிலன் காண்டற் கொத்ததோர்
வேலையின் றமரும் வெய்து யிர்ப்பொடு
கோலநீள் கடைத்தலைக் குழீஇயு ணங்கத்தன்
வாலிழை மடந்தையர் வலைப்பட் டானரோ. (௩0

ஒருமுதற் கடவுளென் றலைக மேத்தும்ப
பெருகவி வார்மலர்ப் பிரார்க்கும் பெண்மய

* அனுக்குதல் - வருத்தல்.

லொருவல்கூ டாதெனி னுலகர் யாவரே
யரிமதர் நெடுங்கணு ராசை மாற்றுவார். (௩௧)

வஞ்சித்துறை.

இவ்வா றயின்வே, ளுவ்வா வின்பந்
துவ்வா விளையா, டவ்வே லையினே. (௩௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வாளொடு பலகை யேந்தி மலைகிடைத் தன்ன கையர்
நீளெரி யெரி யன்ன நெறித்தகுஞ் சியர்பு லிங்கக் கேள்வர்
கேள்பயில் சுழல்செங் கண்ணர் கிளர்பிறைக் கொடுங்கூர்
மூள்சின முருக்கொண் டன்னார் முடியிருவி சும்புதோய்ந்தார்.
உருமிடிக் குரல ராழி யுண்டெழு பருவக் கொண்மூப்,
புரைகரு நிறத்தர் செம்பொற் பொருப்பினை யெடுக்கு மாற்
றல், வெருவரு மரக்கர் முப்பா னுயிரர் வெய்ய கூற்றும்,
வெரீஇவுட னடுக்கங் கொள்ளப் பிறந்தனர் நொருங்குமன்றே.

கலிவிருத்தம்.

பிறந்த தீயர் பெருந்தகை தாண்மல
ரிறைஞ்சி யையமற் றேம்பெருந் தீவமுஞ்
சிறந்த தீப்பசி தீர்தர வுண்குமோ
கறங்கு மோரேழ் கடலுங் குடித்துமோ. (௩௪)

மேரு வாதிய வெற்பம் மலைகளா
வார வாரத்தொ டாடுது மோசுடர்த்
தார கைக்குல மெல்லாந் தடக்கையால்
வாரி வாரியெம் வாயிடைப் பெய்துமோ. (௩௫)

காலநாகங்க ளெட்டொடு காழுரற்
காலநாகங் கலக்கிமு தற்றிசா
பாலனாகமும் பாழ்செய்யு மோவிழிப்
பாலனாகம்வெண் பந்தெனக் கோடுமோ. (கூ

(இதன்பொருள்.) காலநாகங்கள் எட்டொடு - வ
வையுணவாகவுடைய அட்டநாகங்களோடு - காழ் உ
காலநாகம் கலக்கி - வைரம்பெற்ற உரல்போலுங் கா
ளையுடைய அட்டயானைகளையுங் கலங்கச்செய்து,— முத
திசாபாலன் நாகமும் பாழ்செய்யுமோ—முதற்றிக்குக் க
டாகிய இந்திரனுடைய விண்ணுலகத்தையும் பாழ்படச்செ
வேமோ,— பாலம் விழியன் நாகம் வெண்பந்தெனக் கொ
டுமோ—நெற்றிக்கண்ணையுடையவராகிய சிவபெருமான
கைலைமலையை வெள்ளியபந்துபோலக் கொள்ளக்கட
மோ - என்றவாறு.

விழிப்பாலனென்பது பாலவிழியனென விகுதிபிரித்
க்கூட்டப்பட்டது. இவ்வாறு பிரித்தற்குவிதி பிரயோக
வேகநூலுட்காண்க.

மேற்படி வேறு.

அரிதனை மலைத்துமோ வழலெரு லைத்துமோ
தருமனை யொறுத்துமோ தருவர்க் கோறுமோ
வருணனைப் படுத்துமோ வளிகெ டுத்துமோ
விருநிதி,தேய்த்துமோ வீசற் சாய்த்துமோ. (கூ

எந்தைகூற் றேவலொன் றெமக்குச் சொல்லெனக்
கந்தநாண் மலரினோன் காலமன் னியிக்

சொரிதல சேரியர்க் கூட லாலிவர்
வந்தன ரிவனென மனத்தி லெண்ணினான். (கூக)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

எண்ணிய கமல யோனி யெறுழ்வலி வளைத்த டந்தோ
ட், கண்ணழற் புதல்வர் தம்மைக் கண்மலர் பரப்பி நோக்கி,
விண்ணக மீனவு கோட்டு வித்தத்தி லிருமினென்றான், புண்
ணுறு வாட்டை யாரப் பொருப்பின்மேற் றொக்கிருந்தார்.

விண்முழு தளிக்கு நூறு வேள்வியன் கடவு ளாதி,யெ
ண்மரு மிரியப் போரி னேற்றவர் பணிந்து தந்த, வொண்ம
ணிக் குப்பை செம்பொ னுறுசினைக் களிறு வாமான், நீண்ம
ணிப் பொலந்தேர் மூன்றுந் திறைகள்பெற் றினிதிருந்தார்.

தடையிலா வுலகை மெல்லாந் தமதுபே ராணை செல்லக்
கடவுள ரியக்கர் பூதர் கருடர்கந் தருவர் நாகர்
மிடலுடை யசுரர் சித்தர் விஞ்சையர் கின்ன ரோச
ர்த்தொழு தேவல் கேட்ப வரக்கரான் டரசிருந்தார். ()

படர்சடை முனிவர் நோன்பைப் பல்லுகக் கவுள்பு டை
த்தார், மடவரன் மகளிர் கற்பின் வாயிடை மண்ண டித்தா
ர், வடுவிலந் தணர்யா கத்தை மரபொழிந் திடவு தைத்தார்,
கடவுளர் சிறப்பை யெல்லாங் காட்டிடை புகத்து ரந்தார்.

கடிகையொன் றினிலோர் வைகற் கடனெலாங் கடிதி
யற்றிச், சடைகுலைந் தாட வோடித் தனித்தனி யரக்கர் பா
ற்போய்க், கெடலருஞ் செல்வ மேன்மேற் கிளர்கென * வா

* வாயின்வாழ்த்தல் இங்கே மனவொற்றுமையின்றி வாழ்த்தலின்மேற்று.

யின் வாழ்த்தி, மடனறங் காட்சி யையர் வைகலுந் திரி
வன்றே. (௪௪

அவரவர் செவ்வி நோக்கி யவரவர் வயிற்போய் *வே
ந்தன், சிவனடி வணங்கு மாபோற் சேணிடை வணங்கி யெ
ன்ன, தவறில னேற்றி நம்மைத் தழல்படச் சிவப்பரோ டெ
ன், றவமனில் வெருக்கொ டுந்தீ யுள்சுட வொடுங்கி நிற்பான்

தனித்தனி யரக்கர் கேட்டுத் தமைவிடு மளவும் யாழும்
வணப்பமை மிடறு மொன்று மனங்கொளப் பாடிப் பாடி
கன்னத்துவண் டியிர்தார்ச் சேடி காவல ரயர்வு யிர்க்கத்
இன்னத்துணைப் பொழுது மின்றித் திரிபவான் மிடறு நம்மி

பூத்தாகி பொலங்கொம் பன்ன போதரி நெடுங்கட்
டெய்வக், கூத்தியர் பாட்டி னானுங் கூத்தினும் புணர்ச்சி
யானுந், தீத்தொழி லவர்கைப் பட்டுத் தீர்ப்பரும் வருத்தங்
கொண்டார், காத்திரி யுருக்கின் கைப்பட்ட மாலை போல

இவ்வகை யும்பர் அன்ப மெய்தவா ளரக்கர் வாழத்
தெவ்வடு குலிச வைவேற் றேவர்கோ னொருநாட் கஞ்சச்
செவ்வல ரமர்ந்த புத்தே டிருவடி யடைந்து போற்றி
வெவ்வலி யரக்கர் தந்த விருதுய ரனைத்துஞ் சொன்னான்.

கேட்டலுங் கமலத் தண்ணல் கிளர்ந்தெழு மடவை யெ
ன்ன, வாட்டிறற் புதல்வர் தம்மேன் மாற்றருஞ் சீற்றங்
கொண்டான், றேட்டல ரலங்கல் விண்ணோர் துயர்கெட வு
க்கி ரப்பேர்ச், சேட்டிளஞ் சிங்க மேறச் சீற்றத்தி னெழுந்
த தன்றே. (௪௧)

* வேந்தன் - இந்திரன்.

தன்னை நோக்கி யருந்திற லரக்கர் தம்மை
முன்னவ னொன்று நெஞ்சின் முன்னலை துணிவிற் போந்து
மன்னுயி ரவரை வெளவி வானவர்க் காத்தி யென்று [ன்.
துன்னரி மான்றேர் தெய்வச்சுடர்ப்படை கொடுத்துவிட்டா

தந்தைதாய் மறைம லர்த்தா டலையினால் வணங்கிப் பூத்தா
யிந்திரா இயர்க ளேத்த வீர்ஞ்சடை முனிவர் வாழ்த்த
வெந்திற லரிமான் றேரில் விண்டொடு முதயத் தச்சி
ந்தெழு பரிதி யென்ன வேறினன் வலவ னுய்த்தான். ()

தன்னிடை யிருக்குந் தேவர் தமக்கிடர் பலவி யற்றுங்
கொன்னவில் படைய ரக்கர் குழுவினுக் கிடங்கொ டுத்த
பின்னுடை முகிறோய் கோட்டு விந்தத்தோ டமர் [illegible]
பொன்னகம் வருதல் போலப் பொருப்பினை யடைந்தத்தேர்.

நாற்றிதழ்க் கமலக் கோயி னான்மகள் கணவன் மை
ந்த, னாற்றல்சால் டேரலக்தே சீர்க்கு மலங்குநா யரியொ
ழுங்கு, தோற்றமிக் குயர்ந்த செம்பொற் சுடர்செய்மால்
வரையீர்த் தெய்தும், பாற்றிரை யெறியுந் தெய்வப் பகு (௫௧.)
னற் கங்கை போலும்.

ஆயிர மரிமான் பூண்ட வரவத்தேர்க் காலிற் றேன்றி
மீயுய ருலகை மெல்லாம் விழுங்கிய துகளி னீட்டம்
பாயொளி மணிசெய் மாடப் பசும்பொனீ ருலக மெல்லா
மாயிரு நெடுநீர் சூழ்ந்த மண்ணுல காக்கிற் றன்றே. (௫௪)

கலிவிருத்தம்.

சுரும்பமிர் தும்பையந் தொடைய னுக்கிரன்
வருந்திற மனைத்தையும் வழாம லொற்றிய

வருஞ்செய லொற்றர்க ளாடல் வாட்படைக்
கருங்கழ லரக்கர்பாற் காலி னோடினார். (௫௫)

கடிதடி வணங்கினார் கறைகொள் வேலினீர்
முடியுடை யமரர்போய் முறையிட் டார்களாற்
றடமலர் நந்தையோர் தனயற் றந்தனன்
மிடலுடை யவனெனும் மேல்விட் டானரோ. (௫௬)

யீடுடை யவன்பெயர் பேசி யுக்கிர
னுடக வரையுற வாடுந் தோளினு
னீடிய சினமெனு நெருப்பு நெஞ்சினன்
ப[illegible]ழ் கழலினன் பூரிதி வேலினன். (௫எ)

கந்தடு [illegible]ர்முகக் களிற்றின் வெம்பகைப்
பந்திபூண் [illegible]ர்க்குமோர் பைம்பொற் றேரினை
னந்தரத் தவர்குழா மனைத்துஞ் சூழ்தர
வந்தன னிவனென வருத்துக் கூறினார். (௫௮)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லிய வொற்றர் மாற்றஞ் செவிப்புலந் துன்னு முன்ன
மெல்லையில் சினத்தீ யுண்ணின் றெழுந்தெனக் கன்றி வந்த
வில்லுறழ் புருவ நெற்றி மேற்சென்ற விதழ்து டித்த
பல்லிதழ் கறித்த வானோர் பகைஞர்கட் குடற டித்த. (௫௯)

இளையவ னொருவ னம்மே லெழுந்தன னமருக் கென்று
லெளியவர் நாம லாதிவ் விருநிலத் தியாவ ரென்று
துளிமுகி லுருமி னக்குத் தொடியுடை முன்கை கேளிக்
* குளி றறுங்கடலி னார்த்துக் கொம்மென வெழுந்தா ரன்றே.

* குளிறல் - ஒலித்தல்.

மணங்கமழ் தும்பை வேய்ந்து மருங்குடை வாள சைத்திட்
டிணங்கிய கோதை கட்டி யெறழ்விரற் புட்டி லிட்டு
வணங்கிய வரிவில் லேந்தி வடிக்கணைத் தூணி தாங்கிக்
கணங்கொளுற் படையி னோடுங் கதுமென நிலத்திழிந்தார்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விண்ணுல ரிஞ்சுயர் விந்தமால்வரை வேந்தன கணரக்கர்பா
லண்ணலும்வலுற் றுணையாகவிட்ட நடக்குமால்வரைபோல்வன
தன்னை கன்றிளா யாழி யொத்த கறங்கு மாழிய சாரதி
வெண்ணமேயுரு வாய மாவின வெங்குமோடுவதேர்களே.

கலித்துறை.

பிளிறொலி யிடியாப் பெருமத மழையாப் பிறைக்கோட்டி
னொளிறணி மினலா வுய்த்திடு பாகே யுறுகாற்றுத்
தளிதரு புயலா யினநிழல் சுளிவ தறுகண்ண (௬௰)
வளர்பனை புரைகை யினகறை யடிய மதயானை.

கலிவிருத்தம்.

மண் * ணுமழல் வானின்றியோர் வங்கூழ்கொடு கமலத்
தண்ணார்மல ரோன்றந்தன தனையிற்செலன் முனிவ
கண்ணுடரும் வேகத்தின கதியைந்தின செம்பொற்
பண்ணார்ந்தன நுரைவாயபல் பகைவென்றன குதிரை. ()

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம். *(மே

அசியி னந்த வடுவி னங்கு மார மாய மார்பர்செந்
தசைபொ திந்த வுடன்மு னிந்து தாவில் கீர்த்தி யாக்கை
னசைபு ரிந்த குமரர் நெஞ்சு ஞாட்பு வேண்டி வாடினார் (௬௨)
விசய மங்கை குடியி ருந்த வேலர் கோலர் வீரரோ.

* ஆம் - அப்பு.

கலித்துறை.

இனைய வாகிய நாற்பெரும் படையினோ டெரிகால்
சினவு வேற்படை யுருமிடித் தன்னசொற் றீயோர்
புனையும் வார்கழ லுக்கிரன் றனக்கெதிர் புகுந்தார்
கனலி வான்பத முதலிய தாளியாற் கரப்ப. (௬௬)

அண்ட *ரண்டர்தம் படைத்துகட் படலம்விண் ணளவு
மண்டி மேலெழுந் தமருல கனைத்தையு மறைத்துக்
கொண்ட பேரொளி கெடுத்ததோர் குடிவழி யவர்க்கவ்
வெண்ட குங்குடிக் குணம்வரல் புதுமையோ வெண்ணின்.

பிடிக ளார்த்தன வார்த்தன பிறைமருப் பொருத்தல்
கொடிக ளார்த்தன வார்த்தன கொய்யுளைப் புரவி
துடிக ளார்த்தன வார்த்தன துளைபடு வளைக
ளிடிக ளார்த்தன வார்த்தன பல்லிய மெங்கும். (௬௮)

ஆழி யேழுமொன் றாயெழுந் தன்னவா ளரக்கர்ச்
சூழும் வெம்படைத் தொகுதியு மெரிவிழிச் சுடர்வேற்
பாழி யுக்கிரன் றனிமையும் பார்த்துளம் பதைத்தா
ரேழை விண்ணவ ரென்கொலோ விளைவதென் றெண்ணி. ()

தோம ரம்பர செழுவுமுற் கரத்தொடு சுடர்வா
ளேம முத்தலை பிண்டிபா லங்கதை நகைவே
னேமி வச்சிர முதலிய படைகொடு நிருதர்
மாம லர்த்தவி சுறையிறை புதல்வனை வளைந்தார். (௭௰)

வளைதல் கண்டுநக் குக்கிரன் வரிசிலை வணக்கித்
தளர்வி லொண்குண மொலிபடத் தெறித்தனன் சமரம்

* அண்டர் - பகைவர்.

விளைய நின்ற *தா ரவ்வொலிக் குடைந்தது விசும்பிற்
குளிறு தீயுரு மேற்றினுக் குடையராக் குழப்போல். (௭௧)

அலகை யீட்டங்க ளுணவுபெற் றனமென வாட
விலகு வாட்படை யரக்கரா ருயிருண வேக்கற்
றலையு நாமவேற் கூற்றத்தின் வேணவா வொழியப்
பலசி லீமுக மெய்தன னொருதொடைப் படுத்தி. (௭௨)

எய்த வம்பினிற் சுடுதலாற் றெனிரு மிரியுஞ்
செய்தி யதுமென விரிந்தது தாசியச் செய்தி
கைது யங்குவிற் றிவாந்தக னென்பவன் கண்டு
மொய்த லைந்ததோ ளுக்கிரற் கெதிர்ந்தனன் மொழிவான்.

அண்ட கோடிக ளடுக்குபே ராற்றலம் பலர்ய
கொண்ட தோள்வலி யில்லைநீ தமியையெங் குற்றாய்
தொண்டர் தம்பொருட் டெம்மொடிவ் வாறமர் தொடுத்தே
பண்டை யூழ்வழி யிறக்கவந் தாயெனப் பகர்ந்தான். (௭௪)

மாற்ற மங்கது கேட்டலு முக்கிரன் மடவோ
யாற்ற வில்புலி யொன்றினுக் காற்றன்மான் கணங்க
டோற்றல் கண்டிலை போலுநீ யிதுநிற்க துணைவி
னேற்ற குஞ்சம ருழத்திநீ வல்லையே லென்றான். (௭௫)

என்ற வாசகங் கேட்டவ னெரிபடக் கொதித்துத்
தன்ற வாவலி வில்வளைஇச் சரம்பல தொடுத்தான்
குன்ற வாம்புயத் துக்கிர னெய்தலை குறைத்துத்
துன்ற வாயிரங் கோறொடுத் தவனுட றனைத்தான். (௭௬)

* தார் - தூசிப்படை.

குருதி பாய்ந்திழி யுடம்பின னனையன்மேற் கோல்கள்
வரையின் மேற்சொரி மழையெனச் சொரிந்தனன் மற்றப்
பொருகணைக்குலம் பட்டகா லையுமதே போன்ற
பரிதி வேலவ னவன்சிலை யிருதுணி படுத்தான். (எஎ)

மற்று மோர்சிலை வளைத்தவன் வார்கணை தொடுப்ப
வெற்றி வேள்சிலை குழையவீர்த் தொருகணை விடுத்தான்
கொற்ற வாட்படை நிருதனு ருயிரையக் கொடுங்கோ
லற்ற நோக்குவெங் கூற்றினுக் கருத்திய தன்றே. (எஅ)

அவனி றத்தலுஞ் சயோத்துங்க னென்னுமோ ரரக்கன்
கவன வாம்பரித் தேர்கடாய்ப் போர்முகங் கலந்து
தவல ருஞ்சிலை வளைத்தனன் சரம்பரம் பரையாப் [ன்.
புவனம் யாவையும் படைத்தவன் புதல்வன்மேற் றொடுத்தா

ஐய னங்கவை யறுத்தவ னடற்சிலை பிடித்த
கைய றும்படி யடுகணை விடுத்தனன் கயவன்
மொய்கொ டுங்கதை யாலெறிந் தானதை முருக்கிச்
செய்ய கோலொருத் தன்னவன் கவனுயிர் செகுத்தான். ()

அக்க ணத்துநீ லாங்கனு மடுதிற லரக்க
னுக்கி ரத்தவீ ரனோ டெதிர்ந்தன னுருத்துத்
தொக்கவெங்கணை முறைமுறை தொடுத்தவை தொலைத்துச்
சக்க ரப்படை யொன்றுவிட் டானுளந் தருக்கி. (அக)

நீண்ட தண்டினா லாழியை நெடுந்தகை யடித்தான்
மீண்டு சென்றவன் சென்னிவீழ்த் தியதது விசையான்
மாண்டு போனுமு மூற்றதேன் மருவலர் படைகள்
வேண்டு மோதன தடுபடையடா துகொல் விரைவின். (அஉ)

அலகை பூண்டதேர்ச் சமரகே சரியெனு மரக்கன்
மலரி னோன்மகன் றனையொரு கடிகையில் வானோர்
குலமை நுங்கவெல் குவனெனச் சூள்பல கூறிப்
புலவு நாறுவெங் கணைமழை பொழிந்தெதிர் புகுந்தான். ()

வீர னவ்வெலா நிலம்பட வீழ்த்தினன் விரைகோன்
மாரி யிற்பல சொரிந்தன னவனவை மாற்றிக்
கூர்மு கக்கணை பலதொடுத் தக்கிரன் கொடுஞ்சித்
தேரு ருண்டிரண் டியோசனை பின்னிடச் செய்தான். (அச)

சேவ கன்றடந் தேரினை முன்னுறச் செலுத்தி
மேவ லன்கொள்பேய்த் தேரது வெலில்வாய்ப் பெய்த்தேர்
வீவ தாமென வீதரக் கணைபல தொடுத்தான்
றேவ ரார்த்தன ரரக்கரோ டினர்களென் டிதுவும். ()

தேர ழிந்தெனக் கனல்படச் சீறுபு சண்ட
மாரு தம்புகுந் தெனப்புகுந் தாளித்தேர் வாவிப்
பேர்செ யுக்கிரன் றேண்மிசைத் தண்டினாற் புடைத்தான்
வீர னக்கண மரக்கனை வெட்டிமண் வீழ்த்தான். (அசு)

தூய வேலையி லெரிகினர் தலைக்கொளா வழற்கட்
சீய மன்னவன் முடங்குளை மடங்கலந் திண்டேர்
காய முற்படை யரக்கர்தந் தானையுட் கடவிப்
போய திர்த்தனன் மான்குழாத் தகவயிற் புலிபோல். (அஎ)

அதிர்த்த வவ்வொலி யாலுரு மேற்றினுக் கரவம்
பதைக்கு மாறென நிலத்திடைப் பற்பலர் பதைத்தார்
சிதைக்கு மூழிவெங் காலின்முற் பூளையந் திரள்போ
லெதிர்த்து நின்றவர் சிலர்திசை தொறும்பல ரிரிந்தார். ()

கலிவிருத்தம்.

பாழித்திரள் புயவெற்றிசெய் படையுக்கிர வுரவோ
னூழிப்பொலி தேரிற்செறி யாளித்திரள் காலுந்
தாழ்கைப்புகர் முகமிக்கிழி தானக்கவு ணெடுநல்
வேழக்கண மிரிவுற்றன வெருவித்திசை தோறும். (௮௧

ஆரகம்பல மிதைபட்டன தொடையென்புக ளொடிய
விரதம்பல சிதைபட்டன வெரிசிந்தின கனிசா
சாரும்பலர் துகள்பட்டனர் தழல்வெம்படை யுடனே
காடம்பொழி மதகுஞ்சர கணமோடிய வழியில். (௧௦

அக்காலையொ ரடல்வேலவ னரிலுண்டவ னென்பான்
புக்காடல னிறைவன்றரு புதல்வன்முனம் விரைவிற்
கைக்கார்முகம் வளைத்தேயடு கணைமாரி சொரிந்தான்
மைக்கார்கடை நாளிற்பொழி மழைபோன்மென வன்றே.

அரவக்கழ லட்டுக்கிர னவைமுற்றையு மழியா
விரைமைக்குழல் விசயத்திரு விழை * யப்பினம் விட்டா
னுரவுத்திரை யுவரிக்கட லுருவத்தவ னுருவோ
டாரகத்தொடு கவசத்தொடு துகள்பட்டது துணைவில். ()

தேரிற்றனு மவன்மற்றொரு தேர்புக்கொரு கோடி
வார்வைத்தலை யம்புக்கிரன் † வையத்தரி பலவுஞ்
சோரக்கடி தெய்தானுற தூவற்கணை பலதூய்த்
தார்மற்புய னம்போடுயர் சாபத்தையொழித்தான். (௧௧)

சிலையிற்றனு மவன்மிக்கெழு சீற்றத்தின னாகித், தொ
லையிற்கொடுங் கூற்றன்னதொர் கூர்வாட்படை கொண்டு,

* அப்பு வலித்தல்விகாரம். † வையம் - தேர்.

நிலனுற்றெதிர் வரவுக்கிர னெடுந்தேர்விடுத் தெரிகால், புல
வுச்சுடர் வாள்கொண்டெதிர்புலிப்போத்தெனப்புகுந்தான்.

மேற்படி வேறு.

பலகைதின் டோளொலி படப்பு டைத்தன
ரிலகுமின் வாள்விதிர்த் திருவர் வீரரும்
வலிகெழு மிறுதிநாள் வளியிற் கொட்புறு
மலையின்வட் டணைமுறை வருதன் மேயினார். (௧௫)

உறவலிப் பலகையு ளுருவொ டுங்கிநின்
றெறிபடை தடுத்தெதி ரெறிவர் சூழ்புல
வறைகுவ ருருமென வதிர்ப்பர் தம்முளே
முறைமுறை வியப்பர்கண் முடிவி லாற்றலார். (௧௬)

இன்னணம் பொலங்கழ லிலங்கு வேற்படைத்
தன்னிகர் சாமியுந் தகுவர் வேந்தனு
மென்னவா ளடுசம ரியற்றி னாரரோ
மின்னுவாள் போழ்ந்தபுண் மிடைந்த மெய்யினார். (௧௭)

ஒருவரி னொருவர்மிக் குடற்றும் போர்வயி
னெரிசினந் தலைக்கொளீஇ யிலங்கு வாளினாற்
கரியவன் செய்யவன் கையிற் கேடக
மிருதுணி படுத்தினா னோங்க விண்ணுளோர். (௧௮)

அக்கணத் தூழிநா ளனலிற் சீறின
னுக்கிரன் வெய்யவ னுடல மெம்பிரான்
மிக்கொளிர் வேலினால் வெற்பு போழ்ந்தெனக்
கைக்கதிர் வாளினாற் கடிது போழ்ந்திட்டான். (௧௯)

போழ்ந்தவவ் வேலையிற் புலவர் பூமழை
வீழ்ந்தது நிசரி வெள்ள மோடிற்றால்

றூழ்ந்தன ராயினுந் தானை காவலர்
சூழ்ந்ததம் மானத்தாற் றுக்கு முன்னின்றார். (௧௦௦)

நிற்றலு முக்கிர னிருதர் தங்குல
மிற்றிட முடித்துமென் றெண்ணித் தந்தையாற்
பெற்றவத் திரத்தினைப் பேணி விட்டனன்
மற்றதவ் வரக்கரை வதைத்தன் மேயிற்றே. (௧௦௧)

கலித்துறை.

வேக வெய்யவன் கடுங்கதிர் விரித்தலிற் புகைமை
போகு நீளரில் வனத்திடைக் காட்டெரி புகுந்தாங்
காக வம்புரி யரக்கருட் புகுந்தடர்த் தன்றே
வாகை யம்புயத் துக்கிரன் விடுபடை வடவை. (௧௦௨)

எரிகள் பட்டநற் கண்ணவர் பட்டன நீர்க்கும்
பரிகள் பட்டன வலவர்கள் பட்டனர் பஃறேர்க்
கிரிகள் பட்டன புகர்முகக் கிம்புரிக் கோட்டுக்
கரிகள் பட்டன பட்டன கொய்யுளைக் கடுமா. (௧௦௩)

வேல்க ளிற்றன தோமர மிற்றன வில்லின்
கால்க ளிற்றன நாண்களு மிற்றன கடிய
கோல்க ளிற்றன தூணிக ளிற்றலைக் கொண்ட
தோல்க ளிற்றன விற்றன கவசத்தின் றொடர்பே. (௧௦௪)

கரந்து ணிந்தன வெறுழ்வலித் தோளொடுங் கணைய
மரந்து ணிந்தன குறங்குக டுணிந்தன மலர்வேய்
சிரந்து ணிந்தன வடியிணை துணிந்தன தேந்தா
ருரந்து ணிந்தன துணிந்தன வுறுப்பெலா மொருங்கே.

அரண மூன்றையுஞ் செஞ்சடைக் கருமிடற் றண்ண
லெரிகொ ளுத்தியோர் கணத்தினி லழித்தவா றென்ன

மூரண ரக்கர்தம் படையெலா மொடிவறா முடித்துப்
பரவு நல்லிசை யுக்கிரற் சேர்ந்ததப் படையே. (௧௦௬)

ஓடி னார்சிலர் திசைதொறு முக்கிரன் புகழைப்
பாடி னார்சிலர் குதித்தல்செய் தார்சிலர் பல்கா
லாடி னார்சிலர் விண்ணவ ரரும்பெறன் முத்தி
கூடி னாரென வுவகையங் கடல்வயிற் குளித்தார். (௧௦௭)

சைய மன்னதோ ருக்கிரன் சயமக ளிருப்பச்
செய்ய கம்பலம் விரித்தெனச் செம்புன னீத்தம்
வைய மெங்கணும் பரந்துபோய்ப் புகுந்தது மறியு
மைய தெண்டிரைக் கருங்கடல் செங்கட லாக. (௧௦௮)

கலிவிருத்தம்.

பேயி னங்கள் குழுமிப் பிணக்குவா
றீய தம்பசி தீரிய வுண்ணுவான்
மாயி ருங்களிற் றின்குழை வார்செவி
மேய பேரிலை யாகவி ரித்தரோ. (௧௦௯)

குட்டி ரேடு கொழுந்தசை வல்சியா
வடரு மூளை யுமீருளு மாதிய
விடுசு வைக்கறி யாமிக விட்டரோ
கடிது நெஞ்சங் களித்துட னுண்டவே. (௧௧௦)

வெள்ளெ லும்பும் விரல்களும் வற்றலா
வுள்ளு வந்து கறிப்பவு மொண்ணிண
மள்ளி யள்ளி யகடுநி றைப்பவு
மெள்ளி யூன்களை யீருள்க டிப்பவும். (௧௧௧)

பிள்ளை காண்மேற் பெறலரி தின்னலூண்
மெள்ள மெள்ள வருந்தி விளாப்புடை

கொள்ள வுண்மின் குடிமின் குருதிநீர்
தள்ளன் மின்னெனச் சாற்றுதல் செய்பவும். (௧௧௨)

மெய் யெலாம்வயி றாக்கி விரிகடல்
வெய்ய தீயின் மிகும்பசி வைத்துணல்
செய்ய வாய்பல செய்யா தொழிந்தவவ்
வைய மாமறை யையனை வைபவும். (௧௧௩)

நின்ற ழற்றுகந் நீள்பசி நீக்குமுன்
குன்ற டர்த்த குருதிநீற் சாமியா
லன்று பெற்ற மதன்றினிவ் வண்ணலா
லின்று பெற்றன மிவ்வழி யென்பவும். (௧௧௪)

பச்சை போய பதலையுட் பெய்துமுன்
வைச்ச செம்புனல் வாய்மடுத் துண்பவு
மச்சி மட்டு நிறைந்திட வுண்டபி
னெச்சி லோரிக் கெறிடவு மாயவே. (௧௧௫)

மேற்படி வேறு.

ஆடுஞ்சில சுழலுஞ்சில வடலுக்கிர வீரற்
பாடுஞ்சில பணியுஞ்சில பரவைக்கள மெங்கு
மோடுஞ்சில வுகளுஞ்சில வுடலந்தொடர் குடரான்
மூடுஞ்சில கனல்வெம்பசி முழுதுங்களை கணமே. (௧௧௬)

தலையும்மனை யாடுஞ்சில தடமால்வரை யனைய
கொலை மும்மத கரியேறுபு குருதிப்புனன் மடுவுட்
சிலதுன்னென விழுமாழிய தேரைக்கல மெனவே
யொலிமல்கிய கலறயாற்றினு ளுய்க்குஞ்சில கடியே. ()

கலித்துறை.

கொட்டும் பதலைகள் கோடுக ளூதுஞ் சிலபேய்கள்
கட்டும் புண்ணீ ரோரிக ளிற்றூற் சிலபேய்கண்
மூட்டும் யானை மொய்தலை யூடே சிலபேய்க
ளொட்டுங் கையா லிரதமு ருட்டுஞ் சிலபேய்கள். (௧௧௮)

கலிவிருத்தம்.

பொங்கு தீப்பசி போக்கிய பேய்க்கண
மங்கை கொட்டியு மாடியும் பாடியுந்
தங்க ளூக்கின மாய்த்தமைச் சூழ்நர
வெங்கு மாடின வெண்ணில் கவந்தமே. (௧௧௯)

நிலைறசெ ழுங்குரு திப்புன லீண்டலைப்
பிறையி கழ்ந்தகோட் டியானைப் பிணமெலா
மெறித ரங்கத் திருங்கட லுய்த்ததா
லூறுதி யிங்கில மூண்டுக ளிக்கவே. (௧௨௦)

காமர் தாமரை காம்பில பொற்குடை
யாமை தோற்பரமைங்கதி மாக்களின்
சாம ரைக்குலஞ் சைவல மாக்கறை
நாம நீணதி நன்று சிறந்ததே. (௧௨௧)

சிறைவி ரித்தகல் சேணினெ ருங்கிய
பறவை வாய்க்கொள் பசுங்குடர் நால்வது
விறன்ம கட்கு விதானம்வி ரித்துமே
னறும லர்த்தொடை நாற்றிய தொத்ததே. (௧௨௨)

காக நாய்நரி பாறு கழுகினம்
பேய்க ளென்றிவற் றூர்ப்புப் பெருகியே

வேக வேழ மிடைந்த பறந்தலை
பாக சாதனற் கும்பயஞ் செய்யுமே. (௧௨௩)

இன்ன செங்களத் தெல்லையி கந்துபோய்த்
துன்னும் வானவ ரோத்தினர் சூழ்வரப்
பொன்னி னோடு புகுந்தட னுக்கிரன்
றன் *னை சேவடித் தாமரை தாழ்ந்தெழா. (௧௨௪)

எந்தை நீபணித் தாங்கவர் யாரையு
நந்து வித்தன னென்னலு நான்முகன்
மைந்தர் மாண்ட துயரான் மனங்கொதித்
தந்து சீற்றத்தி னுக்கிரற் பார்த்தனன். (௧௨௫)

பார்த்த காலைப் பரிதிவே ளுக்கிரன்
போர்த்த நால்வரைப் பொருகளிற் றீருரித்
தீர்த்த வார்சடைச் செம்மல் விழித்தநாட்
பூத்த வைங்கணை யாடனைப் பொன்றுறான். (௧௨௬)

பொன்றல் கண்டவன் புத்திரர் யாரையுங்
கொன்று நின்ற கொடுமையு மன்றியிந்
நின்ற மைந்தனை யும்முயிர் நீக்கினே
னென்று நெஞ்சத் தெழுந்துய ரெய்தினான். (௧௨௭)

அக்க டுந்துய ரோர்வகை யாறிய
செக்கர் மென்மல ரோனுளந் தேறவு
மக்க ளின்மையு மக்கட் கொலையினு
மிக்க பாவமுந் தீர்த்திடல் வேண்டியே. (௧௨௮)

* ஐ - பிதா.

அன்னை னுன்மனத் தினு மேலதா
வென்னு தென்கயி லைப்பொருப் பெய்தியே
புன்னி யப்புன லாடிப் புரிசடைக்
கன்னு தற்பிராற் கண்டு வணங்கினான். (௧௨௯)

பின்பு தென்கயி லாயப் பெருவரை
பொன்ப ரந்தொளி பொங்குயர் கீலமெற்
பென்ப வற்றி னிடையிருந் தேவினைத்
துன்ப நீக்குநன் னோன்புதொ டங்கினான். (௧௩௦)

பொறிக ளைந்தையும் புல்ல னாத்தினைக்
கறைமி டற்றிறை காலி லடக்கிவாக்
கிறைவி நோன்பினுக் கேற்றன செய்துதன்
குறில முப்படக் கூர்தவ மாற்றினான். (௧௩௧)

அரிய நோன்பிற் கருள்செயல் வேண்டிநின்
கருணை யேயுரு வாநங் கண்ணுதல்
வரத னவ்வழி மாவிடை யூர்திமேற்
சுரிக ருங்குழ லோடெதிர் தோன்றினான். (௧௩௨)

தோன்றல் காண்டலுந் துண்ணென வேயெழுந்
தான்ற மெய்ப்புள கத்த னருவிநீர்
கான்ற கண்ணனன் கரைந்துகு நெஞ்சினன்
றேன்ற யங்கலர்ச் சேவடி தாழ்ந்திட்டான். (௧௩௩)

எழுந்து கைதலை யேற்றி முகிழ்த்துநாத்
தழும்ப வேத்தினன் றண்ணிலை வெண்மதிக்
கொழுந்த ணிந்தவிற் குன்றின னென்னலு
மிழைந்த தென்ன விரிஞ்சி விளம்புவான். (௧௩௪)

கருணை வள்ளல்யான் காலம்வி சாரியா
தரிம தர்க்க ணரிவைதோ டோய்தலான்
முரணு மாற்றலர் முப்பதி னாயிர
நிருத ரூழி நெருப்பெனத் தோன்றினார். (௧௩௫)

அன்னர் யாவரும் விந்தத் தடைந்திருந்
தின்னல் செய்தன ரிவ்வுல குக்கெலா
மன்னும் வானவர் மற்றச் செயலெலாந்
துன்னி யென்னொடு சொல்லி யிரங்கினார். (௧௩௬)

அந்த வேலை யழல்படு வெஞ்சினம்
வந்த தென்வயின் மற்றத னுடொரு
மைந்த னுக்கிர னென்பவன் வந்தியான்
றந்த வேவ றனைக்கொடு போகியே. (௧௩௭)

விந்த மால்வரை வெய்யனைக் கொன்றவன்
வந்து நின்றனன் மக்க[illegible]றத்தலா
னொந்த சிந்தையி னோக்கினன் பாவியேன்
வெந்தொ ழிந்தனன் மற்றவ் * விடலையே. (௧௩௮)

முக்க ணல்லற மூர்த்திமற் றாதலான்
மக்க ளின்மையு மக்கட் கொலையுமா
மிக்க பாவம் விளைந்தன வுற்றவை
செக்கர் வேணிய தீர்த்திடல் வேண்டினேன். (௧௩௯)

என்று வேத னியம்பலு மெம்பிரான்
றென்றி ருக்கயி லாயச் சிகரநீ

* விடலை - உக்கிரன்.

நன்று கண்டனை யாதலி னான்முக
கொன்ற பாதகங் கொன்றனை மன்றவே. (௧௪௦)

நமது தென்கயி லாய நகத்துயர்
சிமயம் யாவர்கண் டாரவர் தீவினை
கமல நாதன் கனைகதிர் காண்டருந்
இமிர மென்னச் சிதையுஞ் சிதையுமே. (௧௪௧)

எனவி ளக்கத்துமற் றெந்தை பினுஞ்சொலுந்
தனையன் வேண்டுதி யாயிற் சராசரம்
வனையு நான்முக மாகி யகத்துநாட்
கனலி கீழ்பாற் கடற்படு காலையில். (௧௪௨)

அந்தண் பொன்முக ரிப்புன லாடியிந்
நந்தொ ளிச்சிவ லிங்கத்தை கண்ணியே
முந்து நூற்றொடெட் டாகு முறைவலம்
வந்தி றைஞ்சலு மற்றத் துணைவெ[illegible]ர. (௧௪௩)

ஐந்தெ ழுத்தையு மத்துணை யோதிய
மைந்த ம்மறு மாசி மகத்தின்கா
நிந்த நல்விர தத்தை யியற்றினாற்
சிந்தும் வல்வினைச் சேயைப் பெறுதியால். (௧௪௪)

பிரம னின்னள வன்றிப் பெற்றியே
இரித லின்றிவண் செய்தவர் யாவரு
மரும கப்பே றடைவ ரெனச்சொலிக்
கருணை வள்ளல் கரந்தன னென்பவே. (௧௪௫)

விரத மவ்வகை வேதிய னாற்றலும்
பொருவின் ஞானயோ கத்திற் புராரிதன்

னருளி னூற்பே றறிவுடை யோர்மகன்
வரிநெடுங்கணு மங்கைகட் டோன்றினான். (௧௪௭)

வஞ்சிவிருத்தம்.

மல்லன் மைந்தனை வாணியு, மல்லி மென்மல ரயனும்,
மெல்லெனுச்சிவிரும்பிமோந், தெல்லையின்மகிழ்வெய்தினார்.

அரிவை பாகனு மவ்வழித், தெரிய வந்து சிறந்ததா,
மரையி னான்பெறு மைந்தனுக், கிரிபு வென்,பெயரிட்டனன்.

அணியு மாட ரவானவ, னிணையின் மாமறை யீறுசொல்,
புணர்த லொன்றொரு பூணினை, மூணரு மெய்யுணர் வுதவினான்.()

எந்தை யேகின னிளையவன், றந்தை தாயடி தாழ்ந்தனன்,
சிந்தை யின்மகிழ் செய்தவர், தந்தி டும்விடை தான்பெறா.

வனமும் யாழில் வரையுமாம், புனிதநல்லிடம்போயிராச்,
சனக* னாதியர் தங்களுக், கனக மெய்யுணர் வருளினான்.()

---

* இரிபு என்பவர் நிதாகருக்கும் அவர் சனகனாதியர்களுக்கும் மெய்யுணர்வருளினார் எனக்கொள்க. இதனை "விசயங்கள் பரம ஞானம் விளங்கிய ரிபுவு மேனாள், வசையில் சீர் நிதாக னென்னு மறையவன் றனக்கு வந்திங், கசைவிலா வனைய ஞான முபதேசித் தருள்செய் தேகத், திசைபுகழ் நிதாகன் றானுஞ் சனகனா தியர்க்குச் செப்ப. அன்னவர் தாமும் வானோர்க் கருளுட னுணர்த்தா நிற்பச், சொன்னவிம் முறையே ஞானம் வழிவழி தொடர்ந்து போந்த, தின்னதோர் பெருமைத் தாய வித்தல மெலைக்கு மேலா, முன்னருஞ் சேவை செய்வார்க் கெளிதினி லெய்தற் பாற்றும்." என்னும் திருக்காளத்திபுராணச் செய்யுள்களானுமுணர்க. இத்திருக்காளத்திபுராணம் சூதமுனிவர் நைமிசாரணியமுனிவர்களுக்கு உபதேசித்தது.

மணங்கொ டாமரை வானவ, னணங்க ராவணி யன்னாருள், வணங்கி நுண்ணிடை வாணியோ, டிணங்கு தன்னுல கெய்தினான். (௧௫௨)

பகவன் வாழுமிப் பதியிகப், புகழும் புண்ணிய பூமியுண்
மிகவு யர்ந்ததால் வேந்திது, முகம னென்றுநீ முன்னலை.()

என்று ருக்கரந் தெய்திறை, நன்று கூறநு நாமவேற்
குன்றனோன் மகிழ்கொண்டவன், றன்றனைக்கழுறுழ்ந்தனன்.

ஐய வின்னுநின் னருளினான், மயில் வாரண வனத்திறை, செய்ய காதைகள் செப்பென, வெய்ய வேலவன் வேண்டினான். (௧௫௩)

கலிவிருத்தம்.

ஆதிநான் முகன்கதை யறைந்திட் டேமினி
யோதுதுஞ் சிலந்தியாம் பொருந்த வின்கதை
யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளெனா
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (௧௫௪)

நான்முகச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௪௩௨.

பிரமதேவர் சத்தியலோகத்திலே ஒருபகல் நாரதர்முதலியமுனிவர்களும் இந்திரன்முதலியதேவர்களும் கைகட்டிநிற்கவும், கந்தருவர்கள் யாழிசைபரப்பவும், அரம்பையர் வெண்கவரிவீசவும், பொற்பிரம்பேந்தியகஞ்சுகிகள் முன்னேநின்று இவர் இன்னாரின்னாரென்று காட்டுங்கால் வணங்குபவர்களுக்குத் தக்கவாறு அருள்பாலித்துக்கொண்டு ஆங்கு பிரமித்த்தாமரையாசனத்திலே அரசிருந்தனர். அங்கே

லையிலே, பாற்கடலமுதமும் பனிமதிக்கலைகளும் ஒருருக்கொண்டாலொத்த சரஸ்வதியினது அழகின்பெருக்கை விழிகளாற்பருகி, கரையிலாக்காதற்கடலினுளழுந்தி, அருகுளாரனைவரையு மனுப்பிவிட்டு, அக்கலைமகளை நோக்கி, "என தாரவமுதே, எனக்கு நின்பாலோங்கிய ஆசையைத்தவிர்க்க நினதுருவொன்றால் முடியாது; ஆகையால் நூறுவடிவம் கொள்வாயாக." என்றுரைத்து, அவ்வாறேகொண்ட வடிவங்களனைத்திலும், ஆலிங்கனமாதி அறுபத்துநான்குகலைகளோடும் கலந்தனர்.

அப்போது யாவருமஞ்ச ஆயுதபாணிகளாய் முப்பதினாயிரம் அரக்கருதித்து, அப்பிரமதேவரைவணங்கி, "தந்தையே, யாங்கள் தீப்பசிதீரும்படி ஏழுதீவுகளையும் உண்டு ஏழுகடலையும் குடிப்பேமா? மேருவாதிமலைகளை அம்மனையாக ஆடுவேமா? தாரகைக்குலங்களைத் தப்பாதுவிழுங்குவேமா? அட்டயானைகளையும் அட்டநாகங்களையும் அட்டதிக்குப்பாலகர்களையும் வெல்லக்கடவேமா? எங்களுக்கு ஓர் குற்றேவலை இசைப்பீராக." என்றுகேட்க; அதுகேட்ட பிரமதேவர் நாம் பகற்காலத்திலே இம்மங்கையைச் சேர்ந்ததால் இவரரக்கராக உதித்தனரெனத் துணிந்து, அவரை நோக்கி, "விந்தமலையிலிருப்பீராக." என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்கள் அங்கடைந்து, இந்திராதிதேவர்முதலியோர்ஏவல் கேட்கக் கொடுங்கோலுடையராகி, முனிவர்தவங்களை முற்றமுருக்கியும், மகளிர்தங்கற்பின் வன்மையைத் தவிர்த்தும், அந்தணர்யாகமனைத்தையுமழித்தும், தேவர்கள்சிறப்பைச் சிதைவுறச்சிதைத்தும், அரசுபுரிந்திருந்தனர்.

அந்நாளிலே, முனிவர்கள் அவர்களாணைக்கஞ்சி, ஒருநாழிகைக்குள்ளே, நித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு, சடைதுலைந்தாடவோடி, தனித்தனியவர்களிடஞ்சென்று, இவர்கள் விரைவில் அழியவேண்டுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டே, "உங்கட்குச் செல்வம் மேன்மேற்பெருக." என்று வாயால்வாழ்த்தி, நாடோறும் திரிந்தனர்; இவர்களோடு வருந்தியுழலும் இந்திரன் ஓர்தினம் பிரமதேவரையடைந்து, வணங்கித்துதித்து, இவற்றையெல்லாமறிவித்தனன். அவர் அதுகேட்டு, மிகவும் கோபித்தவழி, அதினின்றுமுதித்த உக்கிரனென்னும் புதல்வனை நோக்கி, "முதியவரக்கர்களை முன்னவனொன்றாகருதாது வதைத்து வானவரைக்காப்பாயாக." என்றுகட்டளையிட்டு, சிங்கம்பூண்ட ஓர்தேரும், அக்கினியாஸ்திரமும் அளித்தனுப்ப; அவ்வுக்கிரன் தந்தைதாளையவணங்கித் தேரிலேறி, இந்திராதியரேத்த, இருடிகள்வாழ்த்த, விந்தமலையைநோக்கிநடந்தனன். அவ்வுக்கிரனது வன்மைகளையெல்லாம் ஒற்றராலுணர்ந்த நிசாந்தகன் சயோத்துங்கன் கீலாங்கன் சமரகேசரி அரிமுண்டவன் முதலிய அரக்கர்கள் கோபக்குறியுடையராய், பலவித ஆயுதங்களையும் கைக்கொண்டு, சேனைகள்புடைசூழத் தேரிலேறி யெதிர்த்து வீராவேசங்கொண்டு, கடுஞ்சமர்புரிய; உக்கிரன் தக்க[illegible]களைத்தவறாதுபொழிந்து, தனித்தனிமாய்த்து, மற்றைச்சே[illegible]திபதிமுதலிய அரக்கர்மீது அக்கினியாஸ்திரத்தைவிடுத்து அவரனைவரையும் ஒருநொடியிற்றகித்து, தேவர்கள் பூமழைபொழிய, முனிவர்கள் ஆசிர்வதிக்க, யுத்தகளத்தினின்[illegible] பிதாவையடைந்து வணங்கி, "எந்தை

யே, தேவரீர்பணித்தவாறே யாவலாயும் முடித்துவந்தேன்." என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனன்.

அதுகேட்டபிரமதேவர் மைந்தர்மடிந்த வருத்தத்தால் மனங்கொதித்துநோக்கியவழி, அவ்வுக்கிரனுமடிந்தொழிய, அவர் பெரிதுங்கலங்கி, அப்புத்திரரையேயன்றி இவனையுமடித்த இப்பாவத்தையொழித்து ஒரு சற்புத்திரனையும் பெறவேண்டுமெனச் சிந்தித்து, தென்கைலைமலையையடைந்து, நாகலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்து, அம்பலிக்கும் நீலமலைக்குமிடையே யிருந்துகொண்டு விடயவுணர்ச்சிகளையகற்றி, அம்பிகைபாகனைக்குறித்து, அரியநோன்புபுரிந்து, அப்பெருமான் தரிசனந்தந்தளிக்கவணங்கி, தங்கருத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்தனர். அக்கடவுள் "நான்முகனே, நமது தென்கைலைச் சிகரத்தைத் தெரிசிக்கப்பெற்றோரது தீவினை சூரியகிரணத்தைக்கண்ட இருள்போல நீங்கும்; ஆகலின், நினது கொலைப்பாவமும் நீங்கிற்று; இனி மாசிமாத மகநக்ஷத்திரத்திலே சூரியோதயகாலையில் பொன்முகரியிலே மூழ்கி, இச்சிவலிங்கத்தை நூற்றெட்டுதரம் வலம்வந்து, அத்தனை முறை நமஸ்கரித்து, அவ்வளவே பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உச்சரித்து, மறுமாசிமகமளவும் இங்ஙனம் அநுட்டித்துவருவையேல், நற்புத்திரனைப்பெறுவாய்: இது நினக்குமாத்திரமன்று; இவ்வாறே அநுட்டித்தோர் யாவருமே புத்திரப்பேறடைவர்." என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

அவர் மனைவியோடு அவ்வாறே அநுட்டித்துவருங்கால், ஒரு அரிய புத்திரருதிக்க; அப்பொழுது சிவபெருமான் பிரசன்னராகி, ரிபு எனத்திருநாமந்தரித்து வேதமுடியிற்

கூறப்படும் தமது பரிபூரணத்துவத்தை ஐயமறத் தெளியும் தத்துவஞானத்தையும் அநுக்கிரகித்துவிட் டெழுந்தருளினர். அந்த ரிபுவும் மாதாபிதாக்களை வணங்கி, அவரிடத்திலே மிக்க மகிழ்ச்சியோடு விடைபெற்று, வனம் நதி மலை முதலிய சுத்தஸ்தானங்களிலே போயிருந்துகொண்டு, நிதாகனென்பவருக்கனுக்கிரகித்து, அவரைக்கொண்டு சனகர் சனந்தனர் சநாதனர் சனற்குமாரர் முதலிய முனிவர்களுக்குத் தத்துவஞானத்தைப் பாலித்து வீற்றிருக்க; பிரமதேவர் பெருங்களிப்படைந்து, நாகலிங்கப்பெருமானை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு தன்னுலகத்தையடைந்தார். ஆதலால், யாதவமஹாராஜனே இத்தலம் புண்ணியபூமிகளனைத்தினும் மிகவுயர்ந்தது." என்றுபதேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே சிலந்தி பாம்பு யானைகளின்சரித்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினார்.

ஸ்ரீகாளத்திச்சருக்கம்.

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மணியிமைக்கு மார்பெழு வாயுகத்தி லொருசிலம்பி
புனருமுதம் பிறப்புணர்வாற் பொன்முகரிப் புனன்மூழ்கி
யிணையிறிருக் கயிலையத் திறையைவழி படவெண்ணித்
தணிவிலன்பிற் கோயிறன்வாய்த்தந்துவினாற்சமைத்தன்றே.
மாமதிலுங் கோபுரமு மண்டபமு மாளிகையுந்
தோமில் * கருப்பெயர்த்தலமுஞ் சூளிகையு முதலாய

* கருப்பெயர்த்தலம் - கருப்பக்கிருகம்.

காமர்திருக் கோயிலெலாங் களிச்சுரும்பு விளையாடுந்
தேமலர்த்தா ரகன்மார்ப செய்ததாற் சிறுசிலந்தி. (௨)
இருந்தொர்தினை யளவேனு மிளைப்பாறப் பொழுதின்றிப்
பரிந்தொழிந்த விடமெல்லாம் புண்டுபோ னூலிழைத்து
வருந்திநெடு நாளாக வழுவாது பயினாட்
சுருங்கலிலா வதனன்பு சோதித்தற் கெம்பெருமான். (௩)

முன்னெரியுந் திருவிளக்கை முழங்கிமே லெழச்செய்
தான், மென்னூலின் றிருக்கோயில் வெந்தொழிந்த தொரு
நொடியிற், பொன்னேடை மால்யானைப் புகழ்வேந்த வது
கண்டு, தன்னுவி யிழந்ததுபோற் றளைப்பட்ட தச்சிலந்தி.

அன்னேவித் திருக்கோயி லழல்பற்றி யவிந்ததுதான்
முன்னுளில் ய[illegible]ற்று முடிவிநீ விளைச்செயலோ
வென்னுவிக் கொ[illegible]ரு துணையா மெம்பிரான் றனக்கிந்த
புன்னூலின் றிருக்கோயில் பொருந்தாமை யோவறியேன்.
ஆயிரநா ளுடல்வருந்தி யரையிருளுந் துயிலாது
வாயினால் வயிற்றிருந்து வளர்நூல்கள் பலவிழைத்துத்
தீயினு லழிந்திடற்கோ செய்தேனித் திருக்கோயி
ருயனையான் றிருவருளுந் தமியேன்பா லிவ்வளவோ. (௪)
என்றுபல தவவிரங்கி யெம்பெருமா னமர்கோயில்
பொன்றியது கண்டுமுயிர் போக்காமை பொல்லாதென்
றொன்றியவன் புடைச்சிலந்தி யொளிவிளக்கின் வீழ்ந்திறப்ப
லென்றெழுந்ததிது கண்டானடியர் துயர் பொறுக்கறியான்.
வெளிநின்று திருக்கையால் விளக்கில்விழா வகைவிலக்கி
யளவின்றி யெழுநம்பா லன்புடைய சிலந்திநீ

யுளமொன்று வேட்கையினை யுளைதருது நாமென்று (௮)
னொளிநின்ற நின்னடிக்கீ ழுறவிப்பா யென்றதே.
மறையீறு நன்குணர்ந்து மாதவத்தின் றுறைநின்ற
கறைதீர்ந்த பெரியவர்க்கு மிடையாத காற்கமலத்
தறவாழி யந்தணன்று னமர்வித்தான் மற்றவன்றன் (௯)
குறையாத வருட்பெருமை யாவரோ கூறவல்லார்.

வஞ்சித்துறை.

இதுசி[illegible]ந்தியின், கதைகடம்பணி (௧௦)
மதுவெ[illegible]ற்பியின், கதைவிளம்புதும்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அரவொன் றிரண்டா முகத்திற்றி ளருமா மணிகள் கொ
ண்டுவந்து, விரியும் புகழ்த்தென் கயிலைவரை விமலற் பூசித்
தொழுகிடவவ், வரதன் றன்னைப் பூசிப்ப லவைபோ னெடு
ங்கைப் பிறைக்கோட்டு, முரண்வெங் கரிநேன் றடைந்தத (௧௧)
வன் மூன்று முகத்தின் றொடக்கத்தே.

முழங்கு திரைப்பொன் முகரிநீர் மூழ்கிக் கையாற் புன
ன்முகந்து, குழந்தை மதிய முடித்தபிராற் குறுகிப் பாம்பு
புனைந்தமணி, விழுந்து சிதறத் தள்ளியக்கீர் விழைவி னூட்டி
க் கூவிளத்தின், செழும்பல் லவங்கள் கொடுவந்து சென்னி (௧௨)
மேலிட் டேகிற்றல்.

மறுகா ளி[illegible]வி யெழும்பொழுது வந்து பாம்பு திருமு
டியி, னுறுகூ விளத்தின் பசுந்தழைகண் டொளிகான் மணி
கள் விழச்சிதறி யிறையோன் முடியி னிலைக்குப்பை யேற்றி
னார்மற் றியதொ கொல்லோ, வறியே னன்றோ வெனவிரங்கி (௧௩)
யமலற் பூசித் தகன்றதுவே.

பின்னே நெடுங்கைக் களிறடைந்து பெருமான் முடியி
ற் பன்மணிகண், டென்னே ருயிரின் றிருமுடிமே லிட்ட பசு
மென் றளிரகற்றிக், கொன்னே பலகல் விட்டுவைத்த கொடி
யர் யாரோ வறிகிலே, னன்றே வன்றே வெனவிரங்கி யன
கற் பூசித் தகன்றதுவே. (௧௪)

மற்றை ஞான்று பாம்புவந்து வாதன் முடிமேற் பசுந்
தழைக, ளூற்ற வாறு காண்டலுமே யுருமே றுண்டதென
க்கலங்கிச், சற்று மெண்ணு தொளிர்மணிக ளுள்ளிப் பெரு
மான் முடிமேலென், பற்ற லாரோ விதுச்செய்தார் பாவி யே
ன்மேற் பகைமையினால். (௧௫)

இதுசெய் தகன்றார் தமைக்காணி லிலங்கு கடுமுள் ளெ
யிறழுந்தக், கதழ்வெஞ் சினத்தா லுறக்கவ்விக் கவ்வி யாவி
குடியேனோ, வதுவன் றனக்கிப் பிழைசெய்து மாவா வுய்ந்
து போயினரோ, ரவ்வன் றனக்கீ துடம்பாடோ வெனப்
பற் பலவு மொழிந்திரங்கி. (௧௬)

நாளை யெல்லாங் காண்டுமென நம்பி ரானைப் பூசித்து
க், காள மகன்ற தொருத்தல்வந்து கடவுள் முடிமேற் கற்
கள்கண்டு, நீள்ஞ் சனவெற் பெனவீழ்ந்து நிலத்து நெடுங்
கை யுறவடித்து, மூளுந் துயரா லலைபுரட்டு மூக்கீ ரென்ன
வரற்றியதே. (௧௭)

எந்தாய் நினக்குத் திருவுளமோ விதுவன் னிறத்த கற்
கடமைச், செந்தா மரையுங் குவளையுமென் செழுங்கூ வின
த்தின் றளிருமா, நந்தாச் சுடரோ கொண்டணையோ நறுமா
மலருஞ் செழுந்தளிரு, மந்தோ வகற்றிக் கற்கடமை யையயா
யாங்ஙன் பொறுத்திருந்தாய். (௧௮)

ஆவா விறையும் பகைவர்பா லானுற் றனையா ரினியெ
னக்கு, மேவார் தமையுங் காணகிலேன் வினையே னென்ற
பலவிரங்கித், தாவாய் பகையை நாளைநான் சாய்த்த லொ
ன்று சாதலொன்றென், றோவா வன்பிற் பிரான்பூசித் தவா
ப்போ யிற்றாற் றன்னுழையே. (௧௯)

கலித்துறை.

பிறங்கு செங்கதிர் மண்டல மத்தமாம் பெயரிற்
சிறந்த மால்வரை மருங்கடை தரலினச் சிலம்பிற்
செறிந்த செம்மணிச் சேயொளி பாய்ந்தெனச் சிவந்து
கறங்க லைக்குடக் கடற்குளித் தன்னொளி கரப்ப. (௨௦)

விரவு மேற்கடல் செங்கட லாகவெற் பேறிப்
பரிதி வான்வன் விழுதலுந் துளும்பிமேற் பரந்த
குருதி யேயிது வெனக்குட கடலிழித் தெழுந்த
வெரிம டங்கலந் தீயென வெழுந்தது செக்கர். (௨௧)

துணைவ ரைப்பிரிந் துறையிளந் தோகையர் முகமு
மணம்வி ரித்தசெந் தாமரை மலர்களு மொத்த
கணவ ரைப்புணர் மடந்தையர் கருநெடுங் கண்ணு
மணிம லர்ச்செழுங் குவளையு மொத்தன வன்றே. (௨௨)

இரவி நாயக னிறத்தலுஞ் செய்யமெல் லிதழிற்
கருமை கூரரி திகழ்மலர்க் கட்செழுங் கமல
வரிவை யன்னமு நீத்தணி வண்டின மகற்றி
யுருவொ டுங்கினள் கட்புன லிடையறா தொழுக்கி. (௨௩)

அண்டர் நாடுதோய் செக்கர்மால் யானையி னழகு [மூக்கை
டுகொண்ட வொற்றைவெண் மருப்பென வெழுபிறைக் கொ

வெண்டி ரைத்தடங் குவளையங் கண்மலர் விழித்துக்
கண்டு வப்பொடு முகிழ்த்தன தாமரைக் கைகள். (௨௪)

மீனி னந்திகழ் நீனிற வானமிவ் விரிநீர்
ஞானி லத்தினுந் தனதுபே ராணையே நடத்தும்
வேனில் வேந்தனுக் கிரவெனு மொருவன்மேல் விரித்த
நீனி றத்தவெண் முத்தணி மேற்கட்டி நிகர்க்கும். (௨௫)

சானு நல்லருட் சங்கரன் றிருவடி தரியா
மானு நெஞ்சென விருண்டது மலர்தலை யுலகின்
மானு மன்புடைத் துணைபிரிந் தவருமா குலத்த
தோனு நாகமு மன்றிமற் றுயிரெலாந் துயின்ற. (௨௬)

உண்ணு மூணுமா ருயிரினுங் காதலித் தொழுகும்
பெண்ணின் போகமு மறந்துநம் பெரும்பகை பெயர்க்கும்
வண்ண மிவ்விருள் புலர்வதெப் போதென மனத்தி
னெண்ணி யெண்ணிநாங் கிருந்தவவ் விடத்திலவ் விரண்டும்.

உலக மெங்குமோர் திகிரியை யுருட்டுபு விளக்கு
மிலகு சேயொளி மன்னவன் வருதலை யெழிற்பூந்
தலைய வாரண வொற்றரா லுணர்ந்துளந் தருக்கு
நிலைகு லைந்தது கருமைகூர் நீடிருட் குறும்பு. (௨அ)

அடர்தி ரைக்கடற் றலைமகன் சென்னியி லணிந்த
சுடர்வி ரிந்தெளிர் செம்மணி முடியெனத் தொன்னீர்க்
கடலெ லாஞ்செழுந் துகிர்க்கொடி படர்ந்தெனக் கதிர்கள்
படர வந்தெழுந் தன்றுசே யொளியிளம் பரிதி. (௨௯)

வளைக்கு லந்தரு முத்தெறி மறிதிரைக் கடலின்
முளைத்த சேயொளி ஞாயிறு மணிநிற முருந்த

விளைத்த நுண்ணிடைத் திருமக ளேரிள முலைக்கட்
டிளைக்கு மார்பிடைக் கவுத்துவ மணியினைச் சிவனும். (௩0)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஓங்குபே ராசை மாறு வுறுசுடர்த் தலைவன் றன்னை
நீங்கலின் வாட்ட முற்று நின்றசெங் கமல வல்லி
வீங்கெழில் சிறந்து வாட்டம் வீடியுள் ளலர்ந்து வாழப்
பூங்கதிர்க் கைக ளாரப் புல்லிமெல் லனைத்தை வந்தான்.

இன்னன மச்செ[illegible] ஞாயி றெழுவதன் முன்ன மெய்த்
தன்னமர் கடவு[illegible]னக்கிகல் செய்வார்க் காண
வுன்னியோர் சி[illegible]ண் டுமாபதி முடிமே லிட்ட
மென்னறுந் துழை[illegible]புக்கு வெவ்வர வொளித்த தன்றே.

ஒருத்தனு மவ்வா றெண்ணி யொய்யென வெய்தி யண்ண
திருத்தகு முடிமே லிட்ட தேமலர் தளிர்த்த ளிட்டான் [குன்
கிருத்தல்கண் டுள்ளந் தன்னெனன் றெம்பிரா னென்பூசைக்
கருத்துவந் தான்கொ லென்று கரையில்பே ருவகைமூழ்கி.

பின்னருச் சனைசெய் வான்போய்ப் பிறங்குபொன்
முகரி யென்னு, நன்னதிப் புனன்மு கந்து நனிவிரைத் தெ
யதி யையன், றன்னெழின் முடியிற் போதுந் தளிருந்தன்
கையாற் றள்ளப், பன்னக வேந்து சீறிப் பணைக்கையின் பு
ழைபுக் கன்றே. (௩௪)

விடமொடுங் கெயிற்று வெய்ய வியாளமத் தகம்பு குந்து
குடையவும் மதத்து நால்வாய்க் குஞ்சர முழி நாளி
விடியெனப் பிளிறி யோடி யின்புனன் மொண்டு மொண்டு
கடுவிசை வீசி வீசிக் கையயர்ந் ததன்பின் மாதோ. (௩௫)

நிலத்திடைக் கைய டித்து நிறைசெழுங் குருதி சோர
வுலத்தொடு மத்த கத்தை யுரிஞ்சியும் வான்றோய்கோட்டுப்
பலத்துறு வேர்ம ரங்கள் பெயர்ந்திடத் தலையிற்பாய்ந்துங்
குலக்கடு.வெகுளி நாகங் குடைதரீ ராமை தன்னால்.

நம்முடைப் பகையுங் கொன்று நாழுயிங் கிறத்து மென்று
மும்மதக் களிநல் யானை முன்னுபு வெகுளி பொங்கிக்
கொம்மெனப் பின்பெ யர்ந்து குழனெடுங் கைமு டக்கி
யிம்மவெற் போடு ஞால மதிர்தரப் பாய்ந்த தன்றே. (௬௭)

பாய்தலு முழக்கங் கேட்டுப் [illegible]னவர் மனந்துண்
ணென்றார், தாதுறு பூவுங் காயு முதிர்வன தருக்க ளெல்
லாஞ், சேதீ ரருவி யெல்லாஞ் சிதறினாற்றலை யீட்ட
மீதெழுந் தும்பர் தாரு வியன்சினை புக்க வன்றே. (௬௮)

முழையிடை யிருந்து கோற்கு முனிவரு நனிம ருண்டார்
குழன்மொழி மடவா ரஞ்சிக் கொண்டதம் புலவி நீங்கி
யிழைபுனை நசைப்பு வீட்டு மிளமுலை முகட முந்தத்
தழுவநல் விஞ்சை வேந்தர் தணிப்பரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

தரளவொண் மணிகள் சிந்தத் தலைபிளந் தும்பல் வீழ்ந்த
தரவுமெய் நுறுங்கிற் றங்க ணழறிரித் தன்ன வெளிப்
பெரியவன் றேவியோடும்பெருந்திறல்விடைமேற் றோன்றிப்
பொருவிறன் றுருவநல்கிப் புரிந்துடன் கொண்டுசென்றான்.

பாயலை நெடுநீர் வேணிப் பண்ணவன் கயிலா யக்குச்
சீயொடு காள மத்தி யெனும்பெயர்ச் சிலந்தி பாம்பு
மாயிருங் களிறும் மூன்றும் பாகதி பெற்ற வாற்றா
லாயது சீகா ளத்தி யெனும்பெய ரன்று தொட்டே. (௭௧)

கலிவிருத்தம்.

என்னமதி யங்குலவு மீர்ஞ்சடை மறைத்தோன்
சொன்னவகை கேட்டுமகிழ் தூங்கியுடல் வெள்வேன்
மன்னவ னருட்கடலின் மாணடி பணிந்தா
வின்னுமொரு நன்கதை யிசைத்தருள்க வென்றே. (௭௨)

மேற்படி வேறு.

இதினுஞ் சிலந்திபாம் பொருத்த வின்கதை
காதலில் வேட்டனன் கழை[illegible] ளம்புதும்
யாதவ மனன்மர்[illegible] கேளென
மாதவ வடிவருள் [illegible]ல் கூறுவான். (௭௩)

சீகாளத்திச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௪௭௭.

கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

முற்சென்ற திரேதாயுகத்திலே, ஒரு சிலந்தி பூர்வ ஜன்ம உணர்ச்சியால் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து தென்கைலாயப்பெருமானை வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தது, அன்பின அமுதிர்ச்சியால் வயிற்றிலிருந்து வளர்கின்ற நூல்களையெல்லாம் வாயினாலே இழைத்து இன்முத்து அவற்றினால் மதில் கோபுரம் மண்டபம் மாளிகை கருப்பக்கிருக முதலியவை களைப்பாறுதற்கு இனைப்பொழுகள்செய்து, நாடோறும் இவைப்பாறுதற்கு இனைப்பொழு முன்போலவே புதுக்குயில்லாமல், அறபட்ட இடங்களை முன்போலவே புதுக்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது பெருமான் அதனது அன்பைச்சோதித்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு, முன்னெரி யும் தீபத்தைச் சுடர்விட்டெழும்படிசெய்து, ஒருகொடியின

ள்ளே அவ்வாலயத்தைத் தகித்தருள; அதைநோக்கிய அச்சிலம்பியானது "அந்தோ! அந்தோ!! இத்திருக்கோயிலானது அக்கினிபற்றி யழிந்தது யான் முற்செய்ததீவினையோ! எனதுயிர்த்துணைவராகிய எம்பெருமானுக்கு இப்புல்லிய ஆலயத்திலே விருப்பமில்லாமையோ! யானறியேன். இவ்வாறழிதற்கோ அனேகநாளாக வருந்தி அர்த்தயாமத்திலும் நித்திரையின்றிச்செய்தேன். இப்பெருமான் எளியேனிடத்துவைத்த திருவருளும் இவ்வளவுதானோ!" என்றுபுலம்பி, எம்பெருமான்கோயிலழிந்[illegible]ான் உயிரோடிருப்பது தகுதியன்றெனக்கருதி, விளக்கிலே வீழ்ந்திறக்கும்படித் துணிந்தெழுந்தது. அதையுணர்ந்த அருட்பெருமான் வெளிப்பட்டு, விளக்கில்விழாவண்ணம் விலக்கி, "சிலந்தியே, நினதுவிருப்பம்யாது?" எனவினவி, அதன்வேண்டுகோளின்படியே வேதமுடிவையுணர்ந்த மெய்த்தவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய திருவடியிலே கலப்பித்தருளினர்.

பின்பு திரேதாயுகத்தினது முடிவிலே ஒருபாம்பு நாடோறும் அரிய இரத்தினங்களைக்கொண்டு அப்பரம்பொருளை வழிபட்டுவர; துவாபரயுகத்தின்முதலிலே ஒருயானையும் பரிவோடு பொன்முகலியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, துளைக்கையினால் திருமஞ்சனமுகந்துவந்து, அப்பாம்பணிந்த மணிகளனைத்தையும் சிதறத்தள்ளிவிட்டு, அபிஷேகஞ்செய்து, வில்வத்தளிர்களைச்சூட்டிச்சென்றது. மறுநாள் சூரியோதயத்திலே பாம்புவந்து அத்தளிர்களைக்கண்டு "அன்னே! அன்னே!! திருமுடியிலே ஒளிபெற்றமணிகளைச்சிதறச்செய்து இலைக்குப்பையை ஏற்றினவர் யாவரோ அறியேன்." என இரங்கிப் பூசித்துநீங்க; பின்னே யானையடைந்து, அம்மணிகளைக்கண்டு, "ஐயோ! யான்சூட்டிய பசிய மெல்லிய தளிர்களையும் மலர்களையும் அகற்றி பலகற்களையிட்டுவைத்த கொடியவர் யாவரோ உணரேன்." என்றுகலங்கி, அப்பரமனைப் பூசித்தகன்றது. மற்றைநாளிலேபாம்புவந்து, அவ்விறைவனது திருமுடியிலே பத்திரபுஷ்பங்களைக் கண்டவுடனே மிக அயர்ந்து, ஆ ஆ! சிறிதுமெண்ணாது இம்மணிகளைச்சிதறி இக்கொடுஞ்செய்கைபுரிந்தோர் எனதுபகைவரே. இதுசெய்தும் பிழைத்துச்சென்றாரோ! அவரைக்காண்பேனாயின் விஷப்பற்களழுந்தும்படிக் கவ்விக்கவ்வி உயிர்குடியேனோ! இது முதல்வனுக்குடன்பாடோ!" என்றேங்கி, நாளையெல்லாங் காண்பேமென்று நம்பிரானைப் பூசித்துச்செல்ல; யானைவந்து அவ்வரவமணிகளைக்கண்டு, பூமியிலே நெடியகையைமோதிக்கொண்டு வீழ்ந்துபுலம்பி, "எந்தாய், இது நினக்குத் திருவுளமோ? இக்கற்களை எல்லாம் தாமரை [illegible]ளை வில்வமாகத் தரித்தீரோ? இவற்றை எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்? ஆ ஆ! தேவரீரும் பகைவர்பக்ஷமாக இருந்தால், எனக்குத் துணையாவார் யாவர்? பகைவரையுங்கண்டேனில்லை." எனத்துக்கித்து, "யான் எவ்விதத்திலும் நாளை என்பகைவரைக் கொல்வேன்; அல்லது சாவேன்." என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அண்ணலைப் பூசித்தகன்று, அன்றிரவு முழுதும் நித்திரையின்றி விடியற்காலவரையை நோக்கியிருந்தது.

அரவமும் இவ்வாறே சிந்தித்துக்கொண்டு நித்திரையின்றியிருந்து, சூரியனுதிக்குமுன்னமே சந்நிதியை யடைந்து, அப்பரமன் முடியிலே சூட்டப்பட்டிருக்கும் பூங்கொ

த்திலே உடலைச்சுருக்கிக்கொண்டு, பகைவரைக்காணவே
டுமென்று எண்ணியிருந்தது. யானையும் விரைவவந்து, பத்தி
ரபுஷ்பங்கள் தான்சூட்டியபடியே யிருத்தல்கண்டு மனங்
ளிர்ந்து, "சிவபெருமான் என்பூசைக்கு இன்றுதான் இ
வுள மகிழ்ந்தார்போலும்." என்று களிப்படைந்து, பின்
பொன்முகரியிலே மூழ்கி திருமஞ்சனமுகந்துவந்து, விமா
து திருமுடியிலிருக்கும் பத்திரபுஷ்பங்களைக்கையாற்றள்
அவற்றில் மறைந்திருந்த அரவஞ்சீறி, அக்கையிலுள்ள
வாரத்தின்வழியாக மத்தகத்திற் புகுந்து குடைந்தது.
னைசகியாது ஊழிக்காலத் திடிபோலமுழங்கி, நிலமுகந்
முகந்து விசையாக வீசிவீசிக் கைசோர்ந்து, அதன்பின்
பூமியிலே புழைக்கையை மோதியும், உதிரஞ்சோர மத்
த்தையுரிஞ்சியும், மரங்கள்பெயரத் தலையிற்பாய்ந்தும், அ
குடைவு தீராமையால், "நம்முடைய பகையையுங்கொண்
காமும் இறப்பேம்", எனச்சிந்தித்துச் சினம்பெருகி, அ
கையை முடக்கிக்கொண்டு, பூமியுமதிரும்படி பின்பெய
துபாய்ந்து, தலையிளந்து வீழ்ந்தது. அரவமும் மெய்நொ
கியது. அவ்விடத்திலே உமாபதியார் தேவியாரோடு விடை
மேற்றோன்றி, தரிசனந்தந்து, அவ்விரண்டற்கும் சாரூப
ளித்து, உடன்கொண்டுசென்றனர். இம்மூன்றும் முத்தி
டைந்தமையால், அத்தலத்திற்குச் * சீகாளத்தியென்னு
திருநாமமுண்டாகியது. என்றருளிச்செய்து, அவ்வரசர் வே
ண்டுகோளின்படியே கண்ணப்பநாயனார்சரித்திரத்தைக்
றத்தொடங்கினார்.

* சீ - சிலந்தி; காளம் - பாம்பு; அத்தி - யானை.

உ

சிவசண்முகன் றுணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

கண்ணப்பச்சருக்கம்.

கலித்துறை.

மதியின் மானிளங் கன்றினை வரிசிலைக் குறவர்க்
குதலை மென்மொழிப் பேதையர் பச்சிளங் கொடிப்புல்
பதும மென்கையா னீட்டுபு பரிவுட னழைக்கும்
புதுமை கொண்டவெற் புடுத்தது பொத்தப்பி நாடு. (க)

நாவி லத்திரு நாட்டவ ரார்களிற் றினைமை
மேவி னைதுஞ் சந்தன நிரைத்துவெண் கவரி
மாவின் மென்மயிர்க் கற்றைவேய் சிற்றில்கள் வயங்கி
யோவில் சீருடைப் பூரணக் குடிச்சியொன் றுண்டால். (உ

வேடர் மங்கையர் முன்றிலி னின்றபூ வேங்கை
யாடு கொம்பரிற் றொடுத்தபூந் தொட்டிலி னமர்த்த
தேட ரும்பசுங் குழவிதா லாட்டுசெவ் வழியின்
பாடல் கேட்டுமா மயிலுறங் குவமலைப் பக்கம். (ங

இரும்பிற் செய்தன திண்புயத் திறலுளர் மைந்தர்
விரும்பப் பின்றிரிக் கிளம்புலி கற்குமால் வீரம்
பெருங்கைச் செம்புகர் முகத்திளம் பிடியினம் பிணையே
நெருங்கட் செய்யவாய்க் குறத்திய ரணிநடை கற்கும். (

வென்றிக் குஞ்சர மீந்தக முத்தமும் வேயிற்
பன்றிக் கோட்டிடை வருமொளி முத்தமும் பரப்பி
முன்றிற் பந்தல சிற்றில்கள் செய்யுமான் மூனியாக்
குன்றிச் செம்மணி யணியுமைப் பெண்மையர் குலமே. (௫

நெடிய சந்தனக் காந்தளி மருப்பிற வின்னற
கடிகொள் பைந்தினை கவர்பசுங் கிளியினை யகற்ற
மடதல் லாரிசை கேட்டுவ மாட்டக லயாம்
தடவல் லீட்டுவிச் சாதரார் செவித்துனை தாழ்ப்பார். (

இனைய பற்பல வெருவள மெய்துமவ் வூரிற்
குனியு கோண்சிலைக் குறவர்தங் குஞ்சிதோய் கழற்கால்
வனச ராதிப னாகனென் பானிகல் வாட்கண்
மனைவி தத்தையென் பாளொடு வாழ்ந்தினி திருந்தான். (

வாழு நாளின்மென் மழலையஞ் சொன்மக வின்மைத்
தாழ்வி னனைமனங் கவன்றிற வுளர்தலைவன்
வீழி வாய்க்கய லனைதர் நெடுங்கண்வேய் மென்றோ
ளேழை நுண்ணிடை மனைவியோ டின்னண மெண்ணும். ()

கண்ணில் யாக்கையுந் திங்களில் கங்குலுங் கண்போ
லெண்ணன் மந்திரி யில்லர சாட்சியு மருளி
யின்னெ னெஞ்சமும் புலவரி லவையுமொன் றுடம்பால்
வண்ண வாயின மக்களில் வாழ்வுமொப் பாமால். (க

சேற லார்ந்தமென் சிறடித் தளிரொடு தீம்பாற்
சோற லார்ந்தகைத் தாமரை யோடுசெந் துகிர்வா
யூற நீர்தனை மார்பினோ டுளமகா குந்தி
யேற வின்பமுள் ளதனையே யுடம்பென விசைப்பார். (க

அரிகொள் பொன்புனை கிண்கிணி தண்டையோ டணிந்த
தருண மென்றளிர்ச் சிறடித் தளர்நடைச் சிறுவர்
மருவ ருதசெவ் வாம்பல்வாய் மழலையா ரமுதம்
பருகி லாச்செவி பாவையின் செவியெனப் படுமால். (கக)

இம்மை யின்பொடு மறுமையி னின்பமென் றிரண்டு
மம்மென் மைந்தரை யில்லவர்க் கில்லைமற் றதனு
லெம்மை யாளுடை முருகவே ளடிமல ரிறைஞ்சிச்
செம்மை நன்மகற் பெறுகுவ மெனச்சிந்தை செய்தான். ()

சிந்தை செய்தவன் வளைபக லெரிசுடர்ச் செவ்வே
ளெந்தை வாழ்வதற் கேற்றதோர் இனகர மியற்றி
கந்து பூசனை நடத்துபு கடிக்குமா மயிலும்
வெந்தி றற்கொழுஞ் சூட்டுவா ரணங்களும் விடுத்தான். ()

இரலை தொண்டகத் துடிமுதற் பறையொலி யீண்டத்
திருவி ழாவயர்ந் திலகுசெங் காந்தளந் தெரிய
துருவ வேலனைக் கூயகன் களனணி புதந்து
வெருவ ருந்தகை வெறியயர் வித்தனன் விழைவால். (கச)

கடிகொ ளவ்வெறி யாட்டிடை யாவருங் காணச்
சுடர்செய் வேற்படைக் குரிசிலவ் வேலன்மேற் றோன்றி
யொடிவி லன்பொடு நீய்தவிச் சிறப்பினுங் குவந்தேம்
படியெ லாம்புகழ் மகற்றரு குவமெனப் பகர்ந்தான். (கரு)

பகர்ந்த சொல்லமு தந்துனைச் செவிகளாற் பருகி
யுகந்த மாமகிழ் வெய்திய தத்தையு முவனை
யிருந்த காகனுந் திருவடி மலர்மிசை வீழ்ந்து
புகழ்ந்து நின்றனர் மறைந்தன னருட்கடற் புனிதன். (கசு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பின்னரவ் வெறியாட் டாளன் பெறப்பெருஞ் சிறப்புச் செய்து, துன்னிநின் றகலாச் சுற்றத் தொகைக்கெலா மகிழ்ச்சி செய்து, தன்னமர் மனையுந் தானுந் தளிர்த்துள மினிதிருந்தா, னன்னமன் னவள்சின் னாளி லரும்பெறற் கருப்ப முற்றாள். (௧௭)

உண்டுகொலென் றுமைய மொழிந்தது மருங்குல் கோங்கின்; வண்டுறு முகுள மென்ன வளர்முலை முகங்க றுத்த, பண்டுவ மைக்கு டைந்த பகியவேய்க் குலமு வப்பத், துண்டவெண் மதிநு தற்குத் தோட்டுணைமெலிந்த வன்றே.

மகவுடன் வயிற்றி ருந்து வளர்புகழ் பரந்த தென்ன, மிகவுடல் விளர்த்த துண்டி வெறுப்புவந் ததுபு ளிங்க, முகனமர்ந் துண்ணும் வேட்கை யடைந்தது நடையோய்ந் தன்று, தலைமலர் மென்பூங் கோதை தான்பெருஞ் சுமையா யிற்றால். (௧௯)

கலிவிருத்தம்.

இன்ன வாறு வயாகலி வெய்திய
கன்ன லின்மொழிக் காரிகை பெற்றனண்
மன்னு தங்குல மாசு துடைத்திடும்
பொன்னி னன்ன புதல்வனை யென்பவே. (௨0)

பெறலருஞ்சேய் பிறந்ததெனக் கானவ
ரிறைமகிழ்ச்சி யிருங்கடன் மூழ்கினன்
பொறையுயிர்த்தவப் பொற்றொடி யெய்திய
வுறமகிழ்ச்சி யுரைப்பவர் யாவரே. (௨௧)

கன்னு மோகையி னுகன் பெருஞ்சிறப்
பண்ணல் வேற்படை யையனுக் காற்றினன்
பெண்ணு மாணும் பெருமகிழ் வெய்தலா
னெண்ணெ யாட்டணி யெங்கு நிகழ்ந்ததே. (௨௨)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மணியினைமன் னுறத்தாங்கு வாசவான் புனலாட்டிப்
பணிகொள்குவி முலையிலிற்றம் பால்பெய்து நிலந்தேய்த்த
வணிதிலகஞ் சிறுநுதலி லணிந்துமுலைப் பாலூட்டி
வணிதிலகஞ் சிறுநுதலி லணிந்துமுலைப் பாலூட்டி தொட்டிலேற்றினார். (௨௩)

யிணையில்கரி மருப்பினிய லெழிற்றொட்டிலேற்றினார். (௨௩)
பூங்குழல்வே னெடுங்கண்ணாள் புனலாட்டிப் புனைந்ததா
வாங்குசிலை மறவர்கோன் மணிமகனைத் தடக்கையாற்
றாங்குபுதின் னென்றிருந்த தன்மையாற் றிண்ணனெனத்
தேங்கியபே ருவகையொடுந் திருநாமஞ் சாத்தினன். (௨௪)

இன்வளருங் கரிமருப்பாற் செய்தசைபூந் தொட்டிலின் வளர் வெண்மதியின் வளர்ன்மேல், விண்வளரும் புனிற்றுநிலா வெண்மதியின் வளர்கனையி மைந்தன், றண்வளரும் பாலாழித் தாங்கமிசை யாகனையி மைந்தன், றண்வளரும் பாலாழித் தாங்கமிசை யணையப்போற், கண்வளருந் துழாயலங்கற் கதிர்மணிவண் ணனைப்போற். (௨௫)

னும்.
மலையமா ருதம்புகுந்த மடுக்கமல மெனநீரிற்
கலைகெழுமா மதியமெனக் கவின்கொடிரு முகமசைய
விலைவிதழ்வா யமுதொழுக வெழின்மார்ப மிசையெடுத்துச்
சிலைமறவர் குலதிலகஞ் செங்கீரை யாடிற்றே. (௨௬)

தருணமதி நிலத்தினிடைத் தவழ்வதெனத் தவழ்ந்தும், பொருதிரைவார் கடலாடைப் புவிமகள்செய் புண்ணியத் தொருதிரைவார் கடலாடைப் புவிமகள்செய் புண்ணியத் தார், திருவடிமா மலர்சுமப்பச் சேர்த்திளமென் னடையயி

ன்றான், குருதிவடி யிலங்கிலைவேற் குகனருளாற் பெறு
மைந்தன். (௨௭)

குன்றிவட மணாதயங்கக் கொடுவரிவள் ளுகிர்க்கோவை
நன்றகழுத் தினிலிலங்க நனந்தலைச்சீ றார்முழுது
மொன்றசிறா ரொடுசிறுதே ருருட்டியும்பே தையரிழைத்த
துன்றமணிச் சிற்றில்லந் துடைத்தும்விளை யாட்டயர்ந்தான்.

ஆர்நாரின் றிண்கயிற்றா லமைச்சிறுகோல் வளைத்தவி
ல்லுங், கூர்வாய்முண் ணுனிபதித்த கோற்கோலுங் கைக்
கொண்டு, கார்மேனி மைந்தரொடு கான்புகுந்து கொடுவி
லங்கி, னேர்வாய்மென் குருளைபல வெய்தல்செய்தான் வி
ளையாட்டால். (௨௯)

வரமிளமான் கன்றுகளும் வள்ளுகிர்நோன் றாட்புலியின்
கோமளநற் குருளைகளுங் குடாவடியின் குட்டிகளுந்
தாமிழைத்த முற்றத்தாற் சவரர்குலா தியன்பயந்த
மாமகனார் கைப்பட்டு வளர்ந்தவற்றிற் களவில்லை. (௩0)

இவ்வகைய விளையாட்டோ டிளமைந்தன் வளருநாட்
கைவ்வலிய சிலைவிஞ்சை கற்பிக்கும் பருவம்வரத்
தெவ்வடுதோட் குன்றவர்கோன் றேயத்து மறவரெலா
மவ்வழிவந் தறக்கூட்டி யடர்சிலையின் விழாநடத்தி: (௩௧)

பின்புசிலை யாசாற்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தடிக
ளென்பழைய குடிநிறத்திவ் விளையோற்குச் சிலைக்கல்வி
யன்பினொடு கொடுக்கவென்றா னதற்கிசைதொல் லாசிரிய
னன்பகலில் வரன்முறையே நற்சிலைகைப் பிடிப்பித்தான்.

முற்பிறப்பிற் பல்பெரும்போர் முடித்தசிலை விஞ்சையெலா
மற்பழுத்த குவவுத்தோள் வனசரர்தம் பெருமாற்கு
விற்பிடித்த காலத்தே விளங்கியதஞ் சனம்விழியிற் [போல்.
பொற்பவிட்ட பொழுதேழ்ப் பொருள்வைப்புக் காண்பது

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கொள்வலிச் சிலையின் விஞ்சை குறைவற நிரம்பிக்
காளை, முள்ளெயிற் றரவுயர்த்தோன் முரட்படை முழு
தும் கொன்ற, வெள்வயப் புரவித் திண்டேர் விசயன்வேட்
டுவக்கு லத்தி, லுள்ளவ தரித்தான் கொல்லென் றுரைதர
வொழுகு நாளில். (௩௪)

சேட்டிளஞ் சிங்க மன்ன செம்மலைத் தந்தை கன்னி
வேட்டமா டுவித்த லாற்ற விழைந்தன னதனை நன்கு
கூட்டிட வனதெய் வங்கள் கொள்பலி கொடுப்ப வுன்னிக்
கோட்டுறு வரிவில் வேடர் குழுவொடு வனத்திற் புக்கான்.

கலிவிருத்தம்.

புக்கவன் குழைசிலைப் புளிஞர் யாவரு
மைக்கருங் கயல்புரை வாட்கண் ணாரொடு
தொக்கிருஞ் சனைப்புன றோய்ந்து வம்மெனு
வக்கணந் தானுநீ ராடப் போயினான். (௩௬)

குலாகட லின்னுமக் குறிய மாதவன்
பருகினும் பருகுமென் றஞ்சிப் பாழிமால்
வரையரண் புகுந்தெனு வயங்கு பூஞ்சுனை
தெரிவைய ரொடுமறச் செல்வ ரெய்தினார். (௩௭)

ஒலிவலைக் கையினுருற்ற போதினி
பலவிதப் பறவையின் * பறையின் காற்றினுன்
மலிசலைக் குவலைக ளசைதன் மாதர்கண்
ணலிபகைக் குடைவினி நடுங்கல் போலுமே. (௩௮)

மற்றவர் புகுதலின் மணங்கொள் பூவினுட்
டுற்றவண் டிரிதர வாய நீர்ச்சுனை
யற்றைநாள் வரையும்புக் காடு வார்ப்பெரு
துற்றகீள் பழிவிடுத் தோடல் போலுமே. (௩௯)

மேற்படி வேறு.

செய்ய தாமரைத் தேமல ரன்னலா
ளாய வாண்முகத் தோடுற வாடின
மொய்ய ரும்புகண் முத்தந் துயல்வரும்
வெய்ய கொங்கை விருந்தெதிர் கொண்டவே. (௪௦)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தாமரை முகத்தர் குவளையங் கண்ணர் சைவலக் கூந்தலர் வள்ளைக், காமரு குழைய ரன்னமென் னடையர் கமலநீள் † வளையமென் றோளர், சேமியம் பறவைக் குவிமுலைத் தடத்தர் கிளையித ழாம்பலம் வாய, ராமட மகளிர் நீரைவிட் டகலா தகனமர்ந் தாடின ரன்றே. (௪௧)

இவ்வழி மூழ்கி வெறிடத் தெழுவ லென்னைநீர் காண்கென மூழ்கி, யவ்வகை யெழுந்த சிற்றிடைப் பெருந்தோளணியிழை யளகவாண் முகத்தைச், சைவலத் தருகு மலர்ந்தசெங் கமலத் தனிமல ரெனமனத் தெண்ணிக், கொவ்

* பறை - சிறை. † வளையம் - தாமரையுட்கருள்.

வைவாய் மகளி ரெழுந்தில ளென்று குளிர்புனற் பரப்பெலாம் பார்ப்பார். (௪௨)

கலிவிருத்தம்.

மூரிநி ரைப்புனன் மூழ்கி யெழுதரு
மரிம தர்க்கனு ளங்கஞும் வாண்முக
மிரைதி ரைக்கட லின்கண் ணெழுதல்செய்
விரிக திர்க்கலை வெண்மதி யொத்ததே. (௪௩)

அன்ன மென்னவந் நீம்புன லாடிய
பொன்னி னன்ன பொறிசுணங் கம்முலைக்
கன்ன லின்மொழி யார்களை யேறினார்
துன்னு பைந்தழைத் தூசுடுத் தாரரோ. (௪௪)

அங்கு நின்றக லங்கயற் கண்ணினார்
மங்குல் கண்படு மாமலர்ச் சோலையுட்
பொங்கு மோகையிற் போய்க்கட வுட்கலர்
கொங்கு காண்மலர் கொய்யத் தொடங்கினார். (௪௫)

திழ்மை மஞ்ஞை தழைசிறை மென்குயி
லம்மென் பூவை கிளியென் றறைந்திடன்
மெய்ம்மை யாக விளங்கிழை யார்விலா
விம்மு பூந்தரு வீழிசை யேறினார். (௪௬)

கொங்கு தங்கிய கோங்கலர் கொய்யுமோர்
மங்கை கொம்பின் மறைந்துநின் றுளெழில்
பொங்கு வெம்முலை பூமுகி ழாமென
வங்கை கொண்டுதொட் டன்மையின் வெங்கினள். (௪௭)

கிராதர் தங்குலக் கிஞ்சுக வாய்மலர்
விராய வோதியர் வேங்கைமே னின்றனர்

குரவ லாமற் குடைந்தளி பாடும்
பராரை வேங்கையும் பாவைகள் பூத்தன. (௪௮)

மைய கண்ணியொர் மங்கையொ ராடவன்
கைய டிக்கவின் காணிய மாதுநீ
செய்ய விச்சினைத் தேமல ரொட்டுபு
கொய்ய வல்லைகொ லென்றனுங் கூசினள். (௪௯)

வீவி லாற்றலொர் மீளி யொருநடை
யோவ மன்னா னுயர்சினைப் பூப்பெறத்
தாவல் கண்டதைத் தாழ்வித் தனனவ
ளவி யன்னவ ளாய்மலர் கொய்தினள். (௫௦)

மாதர் தம்மடி வைத்தவிற் பற்பல
* வீத லைந்த விதம்மிந் தாரல
ரீத சோகசா மேறிய பின்மிகப்
போது கொண்ட புதுமையென் னென்றனர். (௫௧)

வடுவ கிர்க்கணுந் நம்மொடு மாறுகொள்
படியி னுவிடம் பார்த்து வலைந்தெனக்
கடிகொள் வண்டின் கணங்கண் மணங்கமழ்
துடிகொ ளுண்ணிடைத் தோகையர்ச் சூழ்ந்தவே. (௫௨)

தாத லைந்தளி தாழிசை பாடுதன்
போது கொய்த புதுத்தளிர் மேனியார்
காத லன்பிற் கணவரொ டெய்தினர்
தீது தீர்க்குமத் தெய்வ நிலயமே. (௫௩)

---

* வீ - மலர்.

கந்த மாருங் கடிமலர்ப் பைஞ்சுனை
யந்த ணீர்படிந் தவ்வுழி யெய்தினன்
மந்த ராசல மென்ன வளர்ந்ததோ
ளந்து பேரிசை நாகன் கிராதர்கோன். (௫௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விரிமலர்த் தொடைக ளானும் விளங்குவெண் கவரி யானும்
வெருவரு தெய்வம் வாழும் வீழுடை விலங்கு நீள்கோட்
டிருள்படத் தழைந்த கோளி யெழில்பெற வணிந்து பூசை
புரிபவற் கூவிப் பூசை புரிவித்தான் வரிவி லுகன். (௫௫)

கானக முழுதும் வாசங் கமழ்தாக் * குக்கு லத்தி
னீன்றும் புகையெ ழுப்பி நெடுகிலங் குருதி பாய
நாநெடுஞ் செவிய கோட்ட நண்ணிய திரிம ருப்பி
னானமொன் றுமில்லா வுயர் † விடை பலப டுத்தான். ()

தேன்பழங் கிழங்கு தொட்பி செறியமை யரிசி யட்ட
வான்பதந் தினையின் மாவை வனத்தின் மா ஸரிசினன்மா
வான்பயம் பெய்த மைத்த வல்சிதேக் கிலையிற் பெய்து
கான்பயில் கடவுட் கேற்றிக் களித்தனன் றேவ ராளன். ()

மறவமெல் லணங்க ளுரும் வனதெய்வம் பராய்வ ணங்கி
முறையறி தேவ ராளன் முழுவிடைக் குருதி தோய்செங்
கிறமுறு சேடை சாத்து நெற்றியர் தெய்வ மூண்ட
வுறுசுவை யுண்டி யெல்லா முண்டுளங் களித்தா ரன்றே. ()

வெடிகுரற் கிலைக்கைச் செங்கண் வேடரும் பவளச்செ
வ்வாய்த், தடமலர்க் கருங்க ணாருந் தசும்பினு ணிறைத்து

---

* குக்குல் குங்குலியம். † விடை - ஆட்டுக்கடா.

வைத்த, வடிகொள்கட் டேறலங்கை மடக்குப் நிறைய வு
ண்டா, ருடைநடை சொற்கள் சோர வொருவர்மே லொரு
வர் வீழ்ந்தார். (ருக

சிற்றிடை யொருத்தி தைத்த தேக்கிலைத் தேறலேந்தி
மற்றத னகத்தோன் றுந்தன் மதிமுக நோக்கி யுண்டாள்
கற்றையங் கதிர்வெண் டிங்கள் கள்ளொடென் வயிறு புக்கி
ன், றீறது நிலவு நம்மூர்க் கினியிலை யுண்மை யென்றாள். ()

களிதரு தேற லுண்டு களித்தியேற் பரிதிச் செல்வ
னினியினின் வெம்மை யாறி வெண்ணிலாத் திங்கள் போலக்
குளிர்கதிர் பெறுவை யீவல் கொள்கெனப் பிழிய லேந்தி
யிளிமொழி யொருத்தி வானத் தியல்சுடரழைத்து நின்றாள்.

செறிதொடி யொருத்தி யுண்ட தேம்பிழி மயக்கந் தன்னாற்
பிறனொரு வனைத்தன் காதற் பிரிவருங் கொழுந னென்றே
யிறுகிள முலைய ழுந்த விறுகுறத் தழுவி னாளக்
கறைகெழு வேலி னானக் கள்ளினைப் பலபு கழ்ந்தான். (சுஉ)

கருங்கணொ ளொருத்தி தன்வாய்க் கடைவழி நுரைசே
ட் டெய்துஞ், சுரும்பினை வளைக ளார்ப்பத் * தோன்றிய
கையா னேச்சி, விரும்புநின் பெண்டிர் பாற்போய் விம்
வாய்பருகென் றாடி, வருந்தலை மகனோ டூடி யைதல்சே
ல் வைது நின்றாள். (சுக

மணங்கமழ் மலர்து தைந்த வஞ்சியங் கொடியினைத்தன்
வணங்கிடை யவளென் றன்பூ வாயைத்தே னொழுகலஞ்சி

* தோன்றி-காந்தள்.

யணங்குநீ திறந்திடாயே லளியனே னுய்வ னோவென்
றணங்கிய மனத்தாற் றாழா வொருமகன் களிப்பு மிக்கான்.

உண்கடுங் கண்ம யக்க மொழிந்தபிற் கணவ ராட்டப்
பண்படு கிளவி நல்லார் படர்முலை வடம்பி ணங்கக்
கண்கொள லருநு சுப்புக் கவன்றழ நுதல்வி யர்ப்ப
விண்பொரு சினைய வாலின் வீழூச லாடி னாரால். (சுரு)

பொரிமல ரனைய புன்கம் புதுநிழற் புளினந் தோறும் [றக்
விரிகதிர்ச் செஞ்ஞா யிற்றின் வெயில்புகாப் பொதும்பர்தோ
தருமிடை * யடுக்கந் தோறுந் தமாலநீ ளரங்கந் தோறும் ()
வரிசிலை மறவர் செவ்வாய் மறத்தியர் போக முண்டார்.

மீமிசை நின்ற சைந்து விழுமணி யருவி பார்த்துங்
காமரு மணிக்க லாபக் களிமயி லாடல் கண்டுந்
தேமலர் வனத்து லாயுஞ் சிலம்பெதிர் கூய ழைத்து (சுஎ)
மாமதி முகத்தி னார்தம் மகிழ்ந்தோ டாடி னாரே.

இன்னண மெங்கு மாடி யெய்திய சிலைவல் லாரு
மின்னிடை யழுதி ரங்க வீங்கிய குவவுக் கொங்கைப்
பொன்னனார் தாமுஞ் சூழ்ந்து போதர வனத்தி னீங்கித்
தன்னம ருடுப்பூர் புக்கான் றடக்கைமால் யானை யன்னான்.

மற்றைநாள் றருக ழைத்து மைந்தனை யைய கேட்டி
யிற்றைநாண் முதலா நீயே யிறவுளர்க் கிறைவ னாகிப்
பற்றலர் முனைமு ருக்கிப் பகைப்புலங் கவர்ந்து கொற்றம்
பெற்றுமா வேட்டையாடிப் பெரிதுவாழ்ந் திருத்தியென்றே.

* அடுக்கம் - பக்கமலை.

வழிவழி வந்த வெற்றி வரிசிலை கைக்கொ டுத்துக்
கழிபெருங் காத றன்னாற் கன்னவி ரேண்ணெ மூங்கத்
தழுவிநங் கடவுட் செவ்வே டன்னரு டுணையாச் சென்று
* மழவிடை கன்னி வேட்டம் வாய்த்துடன் வருகவென்றான்

என்றதன் றாதை பொற்று ளிறைஞ்சுபு விடைகொண் டன்னை, தன்றிரு வடிப ணிந்தான் றாயெனைப் பெற்ற தா யே, மன்றலங் களிறே யிங்கு வருகென் வெடுத்துப் புல் லிக், குன்றறழ் முலைப்பால் சோரக் குழைந்துநெஞ் சுச்சி மோந்தாள். (எக)

போருகா னெறிக ளெல்லாம் புதுமலர்த் தண்ணென் சோலை, யாகவே புகுந்து வேட்ட மாடிமூட் கிழியுமின்றிச், சேருகோன் சிலையா ரோடுந் திரும்புக கண்ணே நின்றி,மே கமே யனையா யென்று வெண்பொடி சாத்தி னாளால். (எஉ)

தாயடி மறித்துந் தாழ்ந்து தரும்விடை கொண்டு நீங்கி
மேயநீ னிறங்கெ(ா)ள் கச்சை விசித்துடை வாளும் யாத்திட்
டாயிளந் தளிர்தொ டுத்த வலங்கலங் கண்ணி வேய்ந்து
மாயவன்றொடுதோ ரொட்டுவரிசிலையெடுத்துக்கொண்டான்.

மலர்தலை யுலகில் யார்க்கும் வணங்கிலாக் கொடும ரத்தைக், குலவரை யனைய தோளான் குனைக்கொளீஇ வண ங்கு வித்தான், வலிகெழு சிலைகு ழைக்கும் வன்மைவாக் குப்பி றந்தோர், சிலர்கொடு மரம்வ ணக்கஞ் செயலிது ம் புது கொல்லோ. (எச)

* மழவிடை - உவமையாகுபெயர்.

இருமுது குரவர் கேளா வீண்டிய மயிர்பொ டிப்பத்
தருமிசைப் பறவை யெல்லாந் தனித்தனி வெருவி யோட
வெருள்கொடு விலங்கி னீட்டம் வேறுவே றிரிதல் செய்ய
வளைபொரு தோளி னன்றை வக்துநஞ் ஞாலிசெய்தானால்.

வில்லின ரம்பி னார்வெவ் வெடிபடு குரலர் காலிற்
செல்பவர் மின்னு வாளர் செறிமழை மேக மன்னார்
கொல்நடி பிடிது ரத்து குத்துவெட் டெறியெய் யென்னுஞ்
சொல்லினர் தணியாச் சீற்றத் துப்பினர் சூழச் சென்றான்.()

கணைபிற கொழிய வோடுங் கடுப்பின கொடுங்கூர்ம் பல்ல, தணிவரு சினத்த வேட்டந் தனித்தனி யாட வல்ல,வ ணியெயிற் றழல்வெஞ் சீற்றத் தரியின்மேல் விடினுஞ் செல் வ, பிணிதொடர் பாசத் தோடு பெருவலி நாய்கள் சென்ற.

வலத்தினு மிடத்து முன்னும் பின்னரு மாறிமாறிக், கொலைத்தொழிற் சுருள்வா னானக் கொடுஞ்செவி ஞமலி செல்ல, வுலப்பில்பே ராற்றல் வேட ராடுவிளா துவலைக் கண்ணி, மிலைச்சிய வேடர் வேந்தன் வேட்டையன் காடு பு (எஅ)
க்கான்.

பலைபல விலங்கி னீட்டம் பயிலிட மறிந்து சுற்றும்
வலிவலை சூழ்ந்து சேணில் வழியொதுக் கியபின் வேடர்
கலிமிகு துடிகள் பம்பை கடுங்குர லிரலை யாதி
யொலியெழு வித்து மாக்க ளூறுவலை புகத்து ரந்தார்.
புக்கயிற் றாமும் புக்குப் புகுவழி * யொடியெ றிந்து
மிக்கவல் லுழுவை கேழன் மிடைமயிர்க் கரடி முன்னாத்

* ஒடியெறிதல் - காடுகளைவெட்டிச்சரித்தல்.

தொக்கபல் விலங்கின் பார்வை சூழ்வலைப் பரப்புள் விட்டார்
மைக்கருஞ் சிலைக்கை வேடர் வயின்வயின் மறைந்து நின்றார்.

கலிவிருத்தம்.

விட்ட பார்வையின் விளியி னுலவன்
கிட்டி வந்தமான் கிளையெ லாமுடன்
பட்டு வீழ்தரப் பகழி தூவினார்
மட்டி லாவலி வல்வில் வேடரே. (௮௧)

காலிற் செல்லுநாய்க் கணந்த டுத்தலாற்
சாலச் சிறுபு தடையுட் பட்டமா
நீலக் குன்றொடு நிகர்க ளிற்றினம்
வேலிற் குத்தினார் சிலவர் வேடரே. (௮௨)

மேற்படி வேறு.

மிடைசெடியிடை மறைமறவர்கள் விடுக்கணையுட லுருவப்
படுதலுமய லுறுகொடுவரி பாய்ந்ததென் றதனைச்
சுடுதழலுறு வெகுளியொடு தொடர்குடர்சரி தரவெண்
டமுனைவளர் பிறையெயிறறத் தாக்கியதொரு கருமா; ()

பரியமைமர நிரைமறைவரி படுசிலைமுர னுரவோர்
பொருவிசைசர முருவியவுடல் பொருவருமொரு கருமா
வெரிபுரைதரு பெருவெகுளியொ டெய்கணைவழி போயவ்
விருட்குமர னிதரவரு மெனத்தாக்கிய தன்றே. (௮௪)

எழுவுடனெழின் முழவிழிவுசெய் தெழுபெருவலி கெழு
தோள், முழுமறவரி னெழுகியகணை முழுகியவுட லுழு
ரத், தழைசெவிமழ வழுவைகள்விழத் தாக்கியது விசை
யால். (௮௫)

வெய்யவர்குல முய்வகைவரு மெய்யருள்பெறு திண்ண
னையபிறனை மொய்வலிகெழு மையவில்வல சில்லர்
னமெயொடுநிகர் மெய்யுருவிய வையுறுமுனை முள்ளா
* மெய்யுதறின வொய்யெனவெதி ரெய்யடுகணை யென்ன.

மேற்படி வேறு.

கனைமாமழை யிடிபோலதிர் கடுவாய்மலை யாமா
வினையாவலி யுடைமாகளி றெழுவாய்வனம் வாழ்மா
வனைவார்கழன் மதயானைகண் மலைவார்விடு வார்கோன்
முனைவாளிக ளுடன்மூழ்கலின் † முளைவாயின மாதோ. ()

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இவ்வகை பலவி லங்கி னீட்டமு நூழி லாட்டித்
தெவ்வடு வரிசி லைக்கைத் திண்ணன்மா வேட்ட முற்றிக்
கௌவைகொள் கான நீங்கிக் கடுந்திறன் மறவ ரோடு
மெவ்வமி றனதூர் புக்கா னின்றவர்க் குவகை பொங்க.

பின்னரும் பலகால் வேட்டம் பெருகலிக் கானை யாடி
யன்னையு மத்த னுங்கண் டகமகிழ் பூப்ப வைகிக் [நாட்
கொன்னுனைப் பகழி வேடர் குலத்தொடும் வாழ்த்த வோர்
டன்னுளம் வேட்ட மூக்கச் சரம்புகா வனம்பு குந்தான். ()

புகுந்தவன் கான மெங்கும் புக்குலாய் மிகவி ளைத்து
மிகுந்தழை மிடைம ரத்தின் மென்னிழ றனிது யின்றான்
முகுந்தனை வாளி யாக்கி முரணின ரரணம் வேவ
நகுந்தனி முதல்வ னன்றான் கனவிடை நண்ணினானே. (௯௦)

* ஐய் † முளவு - முட்பன்றி.

பூசிய திருவெண் ணீறும் புலியத ளுடையுஞ் செக்கர்,
கூசுபொன் சடையுங் கொண்ட கோலத்தோ டெதிர்நின்
றொன்று, மேசுத லிலாத மைந்த விவ்வலா வடமூ லத்திற்,
காசில்பொன்முகரியாற்றங் கரையிலோ ரிலிங்கமுண்டால்.

அதுதய ரனைத்தும் வீட்டி யரும்பெற லின்ப நல்கு
* மதவலி யதைநீ சென்று வணங்குதி யென்று ... த்துக்
கதுமென மறைந்தா னங்கே கண்விழித் திறம்பூ ...
யெதிரில்பே ராற்ற லான்றிக் கெங்கணு நோக்கினின்றான்.

ஆயகா லையில்வில் வேட ரார்ப்பினொ லெழுந்து கான்சூழ்
போயவல் வலைப ரிந்து பொருகடுங் கரிற் பொங்கி
மாயிருங் கேழ லொன்று மலைபுகப் போதல் கண்டான்
காயழல் வெகுளி யான்பின் கையில்வில் லொடுதுரந்தான்.

ஆர்ந்துபின் செல்லச் செல்லத் தனைவிற்போ யெறுழி
யாற்கி, ழிருந்தரு ளிலிங்கத் தின்பா லெய்தலு மறைந்த த
ண்ணல், வரம்பில்வி யிதத்த னாகி மற்றிது மறைந்த †,தெ
ன்றோ, தெரிந்தில மென்று நின்றான் சிவலிங்க மிருந்தல் க
ண்டான்.
(௧௪)

கண்டனுங் கடவு ளார்தங் கருணைநோக் கினிது பெற்று
மாண்டகு பிறதர் தோய்ந்த வல்விரும் புருவ மாகி [தி
மீண்டொளி கெழுபொன் னுவ தென்னமுற் குணங்கண்மா
யாண்டகை யிறைவன் றன்பா லன்பொரு வடிவ மானான்.

* மதவலி - அன்மொழித்தொகை.
† என்றோ - அதிசயவிரக்கச்சொல்.

நாள்பல பிரிந்தி ருந்து நண்ணிய சிறுசு தங்கைத்
தாளிள மகனைக் கண்ட தாயெனத் தாழா தோடி
நீளொளு வனைய தோள்கண் ணெருங்குறத் தழுவி மோந்து
வாளழ லரக்கி னன்ன மனத்தினன் முத்தங் கொண்டான்.

செய்யகண் ணீர ரும்பச் செறிமயிர் பொடிப்ப * வாதன்
கையகப் பட்ட தெய்வக் கதிர்விடு மணியி னேயற்
கையன்வந் தகப்பட் டானென் றணியெயி றிலங்க நக்கு
மெய்யெலா மெய்யன் பாய விடலைமற் றின்ன சொல்வான்.

யானையும் புலியு மென்றும் யாளியு முளவுங் கூர்ங்கோட்
டேனமுந் திரியுங் காட்டு ளெந்தைநீ துணையு மின்றிக்
கூனல்விற் றடக்கை வேடர் குலமென விருப்ப தென்னே
யூனுனை யுணக்கி யாவ ருண்கெனத் தருவா ரந்தோ. (௧௭)

தேனொடு கிழங்கின் பிண்டி தீம்பழங் காய்கி ழங்கு,
மானொடு முயலெய் கேழல் வல்லுடும் பழுங்க வற்றி, ஊ
ணுண வென்றிவ் வெல்லா முதவுவல் யானே நல்ல, கான
வர் துணையுண் டெம்மூர்க் காண்டிவா வென்று நின்றான். ()

சாமிநீ தனியே மீண்டித் தங்குத றரித்த லாற்றே
னேமவல் லுடுப்பூர்க் கின்னே யென்னொடு வருதல் வேண்டு
நீமன மிரங்கா யெந்தா யெனப்பல நிகழ்த்தி னனக்
கார்மழை யனையா னற்புக் கடலினுக் கெல்லை யுண்டோ. ()

மறமொழி யிறைவ னென்றும் வழங்கல விருப்ப மீளி
யிறைதிரு வுளத்தி னெண்ண மிவ்வயி னிருத்தல் போலுஞ்

* ஆதன் - குருடன்.

சிறியனே னினியித் தெய்வ சிகாமணி தன்னை நீங்கி
றுறவனே னுயிரி னோடென் றுரைத்தன னின்ற னங்கே.

அன்னறன் முடியிற் சூய்ந்த ராட்டுபு முருகு விம்மூத் தண்ணறு மலர் * மா லூரத் தளிர்சூட்டி யிருத்தல் காணா உப், பண்ணவன் றனக்கீ தேற்ற பணியெனத் தேறி யுள்ள, மண்ணெழு வனைய தோளான் மற்றது கடைப்பி டித்தான்.

பின்புவேட் டுவர்தங் கோமான் பெரும்பக லாயிற் றன்றோ, வென்பெருந் துணையாய் நின்ற விறைவனூர் மிகப்ப சித்தா, ரின்சுவை யூன்கொ ணர்ந்திங் கிடல்வேண்டு மென்ன நீங்கிற், கொன்சின விலங்கி னீட்டங் குறுகியென் செயுமோ கெட்டேன். (க0க)

என்றுசா லவுயி ரங்கி யெரிபசி மிகாத முன்னஞ், சென்றொரு கணத்துட் கொண்டு திரும்புவ மெனத்து ணிந்து, குன்றிடை யெனக்கு வாய்த்த குலமணி விளக்கே யெந்தா, யுன்றமூற் பசித ணிப்ப வுறுசுவை யிறைச்சி கொண்டே, ()

உழூந்துருள் பொழுதின் மீள்வே னொருகண மேனுந் தாழேன், வழங்குறு கொடுவி லங்கு வருமென வஞ்சே லைய, வெழுந்துமேல் வந்த தாயி னென்னையொய் யெனக்க வென்று, குழைந்தவிற் றடக்கை கூப்பிக் குறவர்கோ னகிதி னீங்கி, (க0ரு)

கடிக்கடி மனையு னின்ற கன்றகல் புனிற்றுப் போல
வடிக்கடி திரும்பி நின்றே யையர்தந் தனிமைக் கேங்கி

* மாலூரம் - வில்வம்.

வடிக்கடி யம்பு பட்டு மழைமுகி லெனக்கி டக்கும்
* கிடிக்கடி வேட்டைக்கானங் கிளர்கடுங்காலிற்சென்றான்.

கொழுந்தசை மோழ லொன்று குறவர்கோன் றனே யேந்தி, முழங்கலை யெறியு நன்னீர் முகரியின் றீரஞ் சார்ந்தோர், செழுந்தரு நிழலின் வைத்துத் தீயர ணியினு லாக்கி, யெழுந்துறு மயிர்க டிந்தவ் வெறுழியை வாளி னீர்ந்தான். (க0எ)

ஈர்ந்துசெந் தசையுட் சால வின்சுவை யுடைய வெல்லாந் தேர்ந்துவே றெடுத்தெ டுத்துத் தேக்கிலை யதனுட் பெய்து கூர்ந்தவா யம்பிற் கோத்துக் கொந்தழல் பதத்திற் காய்ச்சி யார்ந்தபேரன்பன்வாய்ப்பெய்தருஞ்சுவைபார்க்கலுற்றான்.

பல்லினுன் மெல்ல மெல்லப் பன்முறை யதுக்கிப் பார்த்து நல்லன விறைச்சி யெல்லா நவையிறேக் கிலையிற் றைத்த † கல்லையுள் வாங்கி வைத்துக் கழிசுவை யிலாத வெல்லாம் வல்லைவெள் ளிடையு மிழ்ந்தான் வருபவக் கடலை யுமிழ்ந்தான்.

பூந்தளி ரோடு கொய்த புதுமலர் தலையிற் பெய்து, தந்திர விதியென் றூட்டுந் தண்புனல் வாய்மு கந்து, தீந்தசை யமுது பெய்த தேக்கிலைத் ‡ தனிகை யோர்கை, யேந்தியம் பொடுவில் லோர்கை யெடுத்தவல் விரைவிற் போந்தான். ()

மேற்படி வேறு.

என்னு ருயிர்க்குத் துணையாவா ரெவ்வெம் பசியா வி ளைத்தாரோ, வனமோ கொடிய விலங்கினத்தா லச்சுற் [illegible] ரோ வெனப்பதைத்துத், தன்னு தரவிற் பார்ப்பருந்த[illegible]

* கிடி - பன்றி. † கல்லை ‡ தனி[illegible] - உண்கலம்.

ழா தோடும் பறவையென, முன்னு மனமும் பின்னுக முதல்வன் றன்பா லோடினான். (௧௧௧)

சென்று குறுகி யெம்பெருமான் றீயேன் வரவு தாழ்த்தலினாற், கன்று பசியால் வருந்தினையே யென்று கரைந்து திருமுடிமேற், றன்று தளிருஞ் செழும்போதுந் தொடுதோலடியான் மாற்றிவா, யொன்று நீராற் பிரானுடலோ டுள்ளங் குளிர வாட்டினான். (௧௧௨)

ஆட்டித் தலையி லிருந்தகம முலருந் தளிரு *மெடுத்திறைஞ்சிச், சூட்டித் திருமுன் னிலைக்கலத்திற் றூய விறைச்சிப் போனகம்வைத், தீட்டற் கரிய பெரும்பொருளே யெந்தா யுண்கென் றினியசொலி, யூட்டிப் பிரியா தருகுநின்று னுவகைக் கடற்குக் கரைகாணான். (௧௧௩)

கலித்துறை.

கால மங்கதில் வேடர்தந் தலைவனைக் காணார்
சால வச்சுறீஇக் காடெலாந் தேடியத் தடங்கோட்
டால மூலத்தி னிருந்தரு ளண்ணறன் னருகு
நீல மால்வரை நின்றென நிற்பவற் கண்டார். (௧௧௪)

அருகு சென்றடைந் தையநீ யெங்களை யகன்றிப்
பெரிய மால்வரை யடைந்ததென் பிழைத்தனங் கொல்லோ
பரிதி வானவ னண்பகல் கடந்தனன் பசித்தாய்
முருக விவ்வழி நிற்பதென் வருகென மொழிந்தார். (௧௧௫)

* எடுத்திறைஞ்சிச்சூட்டல் - தலையையுயர்த்தி வளைத்துச்சூட்டல். இப்பொருள் இச்சருக்கத்து நூற்றைம்பதாவது [illegible]ய்யுளானுமுணர்க.

களைந்த சொற்கெலா மெதிர்மொழி கொடாமையிற் க
வன்று, பெருந்த காயுனக் கெங்கண்மேன் முனிவென்கொ
ல் பேசாய், வருந்தி நீயிவண் வந்தமை யறிந்திலம் வள்ளா, (௧௧௬)
லிரங்கு வார்கழ லின்னடி யறியவென் றிசைத்தார்.

மற்ற தற்குமொன் றுரைத்தில னிற்பவம் மறவர்
கொற்ற வில்லுடைக் குரிசினீ யுளத்திலென் கொண்டாய்
சற்று மெம்மிடத் தன்பிலை யாயினை தலைவ (௧௧௭)
குற்ற மெம்வயிற் கண்டதென் டேற்பிற கூறாய்.

என்று பற்பல திறத்தினு முரைக்கவு மிலையோ
ஞென்றும் வாய்திறந் தானல ரேவியம் போலக்
குன்ற வில்லியை நோக்கினின் றனைவர் குறித்து
மன்ற வெஞ்சின மன்றிது வென்னென மருண்டார். (௧௧௮)

இங்கு நின்றவித் தெய்வத மிவனிடத் தேறித்
தங்கி நின்றதோ வென்கொலோ வறிகிலந் தமியே
மங்கு நம்மொடு வருபவ னலனிவ னந்தோ
நங்க டொல்குலத் தலைவனு மாகற்கென் னுரைப்போம். ()

தந்தை யாகிய தத்தையர் தேமொழித் தையன்
மத்த யானைபோ லென்மக னெங்கெனின் மறுசொ
லெத்தி றத்தினுஞ் சொல்லுது மெனப்பல விரங்கி ()
யெய்த்து நின்றனர் * வசிக்கவோ ருபாயமு மில்லார்.

குழைக்கு கோன்கிலை நாகனோ டிச்செயல் கூறி
யழைத்து வந்தன மெனிலவ னெத்திறத் தானும்

* வசித்தல் - வசப்படுத்தல்.

பிழைக்கு மாறியற் றவனெனத் துணிந்தனர் பெயர்ந்தார்
தழைத்த கைப்புலா னூறம்வாய்ச் செய்யகட் சவரர். (௧௨௧
அன்ன காலையி லாயிரங் கதிர்ச்சுட ரரசன்
மன்னு தின்னனன் பப்புறத் துறைகளாம் வழங்கப்
பன்னு வேமெனப் போதல்போற் குடதிசைப் பராரைச்
சென்னி வான்றொடு மலைமறைந் தானிருள் செறிய. (௧௨௨
அரவு மிழ்ந்தசெம் மணிக்கண மிமைத்தலி னலரி
யினாதி ரைக்கடன் மூழ்கியுங் கங்குலங் கில்லை
யிருள்கெ டச்சுடர் விரிதரு விலைவரம் பில்லா
வுருவ மாமணி பலவுள விடத்திர வுண்டோ. (௧௨௩
அண்ணலைக்கொடு விலங்கினங் குறுகுத லஞ்சி
வண்ணு திக்கணை தொடுத்தகூன் வில்லொடு மறந்தன்
கண்ணி மைத்தில னாகியே வைகறை காறு
மண்ணெ ழூப்புளா தோளினன் றனிலை மருங்கு. (௧௨௪)
அன்ப ரன்பினுக் ககப்படு பேரரு ளாழிக்
கின்ப வூன்றிரு வமுதமாக் கியவுளத் தெண்ணி
வன்பெ ருஞ்சிலைத் தடக்கையான் வைகறைப் போது
பொன்ப ரந்தொளிர் மால்வரைச் சாரலிற் போந்தான். ()
வீட்ட வாவுடை யார்க்கரு டருமொரு விமல
னூட்ட மாகிய தான்கொள்புன் னூற்றிடு நம்பி
வேட்ட மாடுதல் காணிய விரும்பிவந் தென்னக்
கோட்ட வார்திரைக் கடலெழுந் தான்சுடர்க் கோமான். ()

கலிவிருத்தம்.

பொங்கு வெஞ்சினப் புண்கமழ் வாளுகிர்ச்
சிங்க மன்றேன் செயனிற்க மற்றினிக்

கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத ருண்முத (௧௨௭)
றங்கு நெஞ்சத் தவன்செயல் சாற்றுவாம்.

அருளு மாணும் பொறையு மறிவொடு
தெருளு நோன்புஞ் சிவனிடத் தன்பினோ
டுருளிற் றீரவா வின்மையுங் கல்வியு (௧௨௮)
மருளின் மெய்ம்மையு மாணுரு வாயினான்.

வெறுப்பில் சந்தன மெய்யெலாம் பூசிநின்
றிறப்ப வின்ப மியற்றுநர் தங்களுங்
கறுத்தெ ழுந்தெதிர் காயழற் பெய்துநன் (௧௨௯)
புறத்து வார்களு மொத்த வுளத்தினான்.

நீடுங் கார்க்குழ னீளரி வாள்விழி
வாடுஞ் சிற்றிடை மாதர்கள் புல்லினு
நாடுந் தன்னுளந் தாயென கண்ணுவா (௧௩௦)
னோடும் பொன்னு மொருநிகர் நோக்குவான்.

ஈச னார்தம் மிணையடித் தாமரைப்
பூசை செய்தொழி லாப்பூண்டு செய்திடு
மாசை மேல்கொண் டுறுமனத் தான்சிவ (௧௩௧)
கோச னென்னுங் குணப்பெருங் குன்றனான்.

இரவி வந்தெழு முன்ன மெழுந்துபோய்
முரிதி ரைப்புனன் மூழ்கி விதிமுறை
விரைசெய் போதொடு மென்புன லுங்கொடு (௧௩௨)
புரிச டைப்பிரான் பூசிப்ப வெய்தினான்.

தலைமி சைத்திரு மஞ்சனந் தாங்குபு
மலர்பெய் கூடையு மேந்துபு வல்வினை

விலகு மன்னறன் னுமம் விளம்புபு
புலவனையன் றிருமுன்பு போயினான். (௧௩
தென்குலத்தொடு செவ்வழி வண்டுளர்
கான்கடுக்கையங் கண்ணியன் முன்பெலா
மூன்கிடத்தல்கண் டுள்ள நடுங்கியே
தான்குறித்தய லோடினன் றூழ்விலான். (௧௩

தாவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மேவார்வந் தடிபணியும் விண்ணோர்கண் முடிமணிக
ளோவாது கிடந்தொளிரு முடையபிரான் றிருமுன்ன
ராவாவிக் கொடும்பாவ மார்செய்தா ரிதுசெய்யத்
தேவாதி தேவனார் திருவுள்ள மிசைந்தாரோ. (௧௩
சொல்லாமை யறியாமைக் குணமாகக் கொண்டொழுகு
பொல்லாத விலைவேடப் புலைஞரோ யிதுசெய்வா
ரல்லாத செயலிதையன் புடையோர்கள் கண்டக்கா
லில்லாம லிறந்திடுவர் நிற்கின்றேன் கொடுவினையேன்.
என்றுபல பலகூறி யிணையிலா னழுதிரங்கிக்
கன்றுமிடற் றிறைபூசா காலமிகத் தாழ்க்கலா
மின்றதனாற் பயனென்னே யெனநினைந்து புலவெல்லாந்
துன்றமல காலகலத் துடைத்தாப்பி நீர்தெளித்தான்.
பின்னரலைடந் தலைபுரட்டும் பெருந்தீர்த்தம் படிந்தா
ச், சொன்னமறை மந்திரத்தாற் றூய்தன்மை கடிந்ததந்
ன், மன்னுமுருத் திரசமக நமகத்தால் வானவர்கோ
சென்னிமிசைப்புனலாட்டித் திருமலர்கொண்டருச்சித்தா
முன்னர்நின்று கைதலைமேன் முகிழ்த்திருகண் ணீர்பாய
துன்னியமெய்ம் மயிர்பொடிப்பச்சுடுதழல்வாய்ப் பட்டவ

மென்னமன நனியுருகி யிளகமிக நாத்தழும்ப
மன்னுமனனொடுசாம மறைக்கீதம் பாடினான். (௧௩௯)
பற்பலகால் வலஞ்செய்து பணிந்தரிது நீங்கிப்போய்ச்
சிற்பரனை ரடிமறவாச் சிந்தையன்றன் னிடத்தடைந்தான்
முற்பகல்வே டர்கணேற்ற முழுநோன்பா லவதரித்த
விற்படுகார் மழையன்ன விடலைசெயல் விளம்புவாம். (௧௪௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

எழுவினங் கவற்றுத் தோளா னேறுகாற் பன்றி செல்லும்
வழியறிந் தொளிநின் றெய்து மான்றுயி லிடனறிந்து
குழைநெடுஞ் சிலையிற் பூட்டு கோலுட லுருவ வெய்து [ன்.
முழுவலன் புடையான் முன்போ லுறசுவை யமுதமைத்தா
பின்புகோற் றேனிரம்பப் பெய்துகொண் டிறைப சிக்கு
மென்பதாற் றன்றொடுத்த வேவென விரைவி னோடி
முன்புபோற் பூசை முற்றி முனிவிலின் னமுத ருத்தி
யன்பினாற் கடலினன்னா னருகுநீங் காது நின்றான். (௧௪௨)
அந்தவேலையில்வில் லோரா லருந்திபெறற் புதல்வன்
செய்தி, தந்தையுந் தாயுங் கேட்டுத் தணிப்பருங் கலுழ்ச்சி
கொண்டு, வந்துபற் பலதிறத்தால் வசிப்பவும் வசமாகா
னைச், சிந்தைநொந் தினியென் னென்று சென்றனர் மகனிற்
றீர்ந்தே. (௧௪௩)
அன்னவ ரடைந்த வாறு மகன்றது மறியா தண்ணற
ன்னொடு பிணித்த நெஞ்சிற் சவரர்கோன் பகற்போ தெல்
லாம், கொன்னவில் விலங்கி னீட்டங் கொன்றிறைக் கமுத
ருத்தித், துன்னிருட் காலந் துஞ்சான் றொண்டுசெய் தொழு
கநிற்ப, (௧௪௪)

வழுவறு முனியும் வந்து வைகலுந் திருமு னான்கண்
டழுதழு திரங்கி யேங்கி யகம்புபு புனிதஞ் செய்து
மழவிடை யவற்பூ சித்து மனந்துயர்க் கடலி னாழ்ந்தி
யொழுகிட மற்ற வன்பா லுறுதுய ரொழித்தல் வேண்டி.

கங்குலின் தாவ தன்கண் கனவிடைத் திருக்கா ளத்திச்
சங்கரன் வந்து சொல்லுந் தவத்துறை பயின்ற மேலோ
யின்றுநீ நம்முன் கண்ட இறைச்சியென் றினையல் வாழி
யங்கது நாம ருந்து மரும்பெற லமுதங் கண்டாய். (௧௭௬)

அதுநமக் கிடுவோன் செய்தி யறைகுது மம்ம தெய்வ
நதிபடி படிந்து சோற்று நவையிரு ளங்கள் செய்தும்
விதிபுறங் கண்டு பெற்ற மெல்லெழின் மகன்மேற் றாய்க்குப்
புதியவன் பெருத்த வுந்தப் புண்ணியற் கென்மே லன்பு.

மற்றவன் செருப்புக் காலா னணங்கமழ் நமது சென்னி
யுற்றபூ மாற்றுங் காலத் துடம்பெலா மயிர்பொ டிப்பச்
சிற்றிள மகன்பூங் கையாற் றிருமுலை வருடப் பட்ட
பெற்றதா யென்ன, நெஞ்சம் பெரிதுரு குதுமா லன்பு. ()

ஐந்தடர் முனிவ நம்மே லவனுமிழ் கின்ற தியாற்றுட்
டந்தநீ ராயி னன்றே தாழ்சடை முனிவ ராட்டு
நந்துமந் திரநன் னீரி னினியினி தெனவா முன்னின்
றந்திமே லெழுந்து பொங்கி யொழுகிய பேரன் பாமால்.

வள்ளுகி ருழுவை போன்றான் மாதவக் கிழவன் முன்னே
சொள்ளிய வாழ்த்து நமமொ ராயிர முறைத்துச் சாத்தும்
கள்ளவிழ் மலரி னன்றன் கழுத்துற வனைந்து சூட்டு
மென்னுறு மயிர்கள் சூழ்ந்த வீர்ம்மலரெமக்குநல்ல. (௧௮௦)

இந்திரன் முதலோர் செம்பொ னெரிமணிக் கலத்தி
லேந்து, மந்தர வரையி னாழி மதித்தவா ரமுத மெல்லா,
முந்துதன் வாய்ப்பெய் தாய்ந்த முழுச்சுவைச் சூட்டி றைச்
சி, * வெந்திற றந்த பின்னர் வேம்பொடு கடுவு மான. ()

ஏசுத லிலாவ றத்தோ ரெமக்களி னெம்மு னின்று, மா
சில்பே ரன்பி னோடு வாய்திறந் துரைக்குஞ் சொற்போ, லா
சக லறிவின் மிக்க வைம்புலப் பகைவர் பாடும், காசறு சாம
வேத கானமு மினிய தன்றே. (௧௮௨)

அவன்மன நமக்குக் கோயி லவனுரை பலவு † மோத்தா
மவன்றூய வொழுக்க னெல்லா மறத்தொழி லைய மில்லை
யவனியல் காட்டு கின்றா மன்பநீ நாளை யேவக்
தவனறி யாத வண்ண மயலொளித் திருத்தி யென்றான். ()

இன்னணம் பலவுங் கூறி யினித்துய ரொழித்தி யென்று,
பொன்னிறம் பழுத்த கொன்றைப் புதுநறுங் கண்ணி வேய்
ந்த; சென்னியந் தனைன்ம றைந்தான் சிவகோச முனிவெ
ழுந்து, முன்னவன் கருணை யாற்சொல் மொழியினைந் திசை
யித்தே. (௧௮௪)

ஞாயிறு குணகு குன்ற நண்ணுமுன் முன்னே மபோய்
ய், பாயலை முகரி நன்னீர்ப் படிந்துநித் தியநி ரப்பி, யா
யிரம் பெயரி னான்ற னருச்சனை முடித்து மற்றத், தூயநல்
விலிங்கத் தின்பின் றோன்றிடா தொளித்தி ருந்தான். (௧௮௫)

---

* வெந்திறல்-அன்மொழித்தொகை. தின்னன் என்னும்
பொருட்டு. முன்னர் மதவலி என்றதும் இது.
† ஓத்து-வேதம்.

முனிவரு முன்னம் வேட்ட முன்னுபு சென்ற வென்றிக்
குனிசிலை மறவர்த் தாங்குங் கோமகன் வேட்ட மாடிப்
புனிதனுக் கமுதங் கொண்டு பொருக்கென மீண்டா னங்கட்
பனிதரு துன்பங் காட்டும் பற்பல நிமித்தங் கண்டான். ()

வழியிடை நிமித்த மென்ன மற்றியான் கண்ட வெல்லாம், பழிபடு நிமித்த மென்னை பாவஞ்சோர் குருதி காட்டுங், கழிசுவை யமுத முத்தங் கண்மணி யுயிரொ னக்கா, மழகனெம் பெருமா னென்னுற் றனன்கொலோ வதித றேற்றேன். (கருஎ)

எனமனங் கலங்கி யொய்யென் றெறுழ்வலிக் காலை செல்லச், சினவிடை வலனு யர்த்த செக்கர்ஞ் சடைமு தற்கட், புனிதன்மற் றவனன் பெல்லாம் புண்ணிய முனிக்குக் காட்ட, நிலைபுதன் வலக்கண் செம்புண் ணீருற நின்றான் கண்டான். (கருஅ)

காண்டலும் வாய்நீர் சிந்தக் கையிலூன் சிதற வம்புங்
கோண்டரு சிலையும் வீழக் குஞ்சிப்பூ விறைய வாட்டு
நாண்பொட ரற்ற காலை நாடகப் பாவை போலத் [ன்
தூண்டரு தடந்தோட் காளை துண்ணென நிலத்து வீழ்ந்தா
நெடும்பொழு தன்னு யிர்ப்பு நின்றுயி ருலர்ந்தா ரென்னக்
கிடந்துபின் கையா றெய்தக் கெடுநிலை யடைந்தெழுந்தே
யொடுங்கலி லயரா னெஞ்ச முண்ணப்பட் டுருமே றுண்ட
படங்கலே றென்ன நம்பி வாய்விட்டான் கண்ணீர் வார. ()

முழுவலித் தடக்கை யாற்றன் முகமெலாங் குருதி பொங்கி, யொழுகிய வடித்துக் கொண்டா னுறுகண்ணீர்

வெள்ளம் போர்த்த, வெழில்கனி மார்பு வீங்க வெற்றினன்
றலைபி ளக்கக், கழிதுயர்க் கடலி னாழ்ந்தான் கல்லொடு மோ
தி றனல். (கசுக)

ஓடுவன் மீள்வன் வீழ்வ னுருள்குவ னெழுந்து விம்ம
னீடுவ னந்தோ வென்ப னெட்டுயிர்ப் பெறிவ னெஞ்சம் [ன்
வாடுவன் பொங்கிப் பொங்கி வாய்விட்டு முகத்தைக் கையா
மூடுவ னழுவன் கைகண் மோதுவன் கற்க ளோடே. (கசுஉ)

எவ்வழி லெந்தை யார்க்கிங் கிதுவந்த தெனக்கொன் றாம்
வெவ்வலி யழற்சிற் றத்து வேட்டுவ ராலோ வன்றி
யிவ்வரை விலங்கி னாலோ யாதென வறித றேற்றே
னவ்வுறு தெவ்வைக் காலி லாவிகட் டின்கி லேனோ. ()

மலையிடை யெனக்கு வாய்த்த மரகத மணியே செம்பொ
னிலகொளிக் குன்றே யெந்தா யெம்பிரா னின்கண் புண்ணீர்
கனுழ்தாற் றென்னை கொல்லோ காரணந் திருவாய் சற்று
மலர்கிலை யென்கொ லென்றழு விசோர்ந் தருகு சென்றான்.

கையினிற் றலைத்தான் பல்கால் காழ்த றவிரா தாக
வையனைத் தழுவிக் கொண்டா னலறினா னெடும்போ தெல் [லாம்
லையென விடுத்துப் பின்பு பச்சிலை மருந்து தந்து
பெய்யினோய் தீரு மென்று பெயர்ந்தனன் மருந்து கொய்ய.

கானெலாம் புகுந்து சென்று கண்டன வெல்லாங் கொய்து
கூனுலாஞ் சிலைக்கை வேடர் கோமகன் றலைவிற் போந்து
வேனிலாற் காய்ந்த தேவின் விழியிடைப் பெய்தான் சோரி
தானிலா வண்ணங் கண்டான் றலையன்ப னுவி சோர்ந்தான்

யானினியிதற்கென் செய்வே னெனவெண்ணி நிற்ப வாறுங் கூனிடல் வேண்டுமென்று முலைக்கண்டு தன்கண் வாங்கி வானவன் றடங்க ணிட்டான் மாறுமென் றுளம்வலித்துக் கானவர் பெருமான் றன்கண் கணையினு லிடந்திட் டானால்.

இடந்ததன் கண்ணை யண்ண லிறைகண்ணி லப்பச் சோரி, மடந்தையோர் பங்க னுங்கே மாற்றினு னதனைக் கண்டா, னடங்கரு மகிழ்ச்சி யென்னு மாழ்கட லதனுட் டாழ்ந்து, முடங்குளை மடங்க லன்னான் முழவுத்தோள் கொட்டியார்த்தான். (கசுகூ)

ஆடினான் றிசைக ளெல்லா முடம்பெலாங் குலுங்க நக்கான் பாடினான் வாயில் வந்த படியெலாங் கைகள் கொட்டி யாடினான் றுள்ளித் துள்ளி யாரவா ரித்தா னின்று நாடினான் செய்த செய்கை நன்றுநன் றெனவி யந்தான். ()

இன்னண முவகை வெள்ளத் திடையவ னுலாவும் வேலை முன்னவன் பின்னு மன்னான் முதிர்ந்தபே ரன்பு காட்டச் செந்நிறக் குருதி மற்றைத் திருவிழி யினுஞ்சோர் வித்தா னன்ன துமைந்த னுவ வார்கலி குடித்த தன்றே. (கஎ0)

ளரிகிர யத்து னின்று மேறபு துறக்கம் புக்கா னொருவன்மற் றதனுட் பின்னும் வீழ்ந்தென வுவகை மாறிக் கரையிலாத் துன்ப வெள்ளக் கடலினு ளழுந்தி யேங்கின். வரைபுரை தோளான் பின்னு மருத்துடை மையிற்றெளிந்து

இன்னுமோர் கண்ணெனக்குண் டாதலி னிதற்கஞ் சேனென், றன்னது கணைந்த காலை யையர்கண் ணறிதற் காகத், தன்னொரு செருப்புக் காலைத் தம்பிரான் கண்ணி னூன்

றிப், பின்னடு கணைகண் வைத்தான் பிரானது பொறுக்க லாற்றான். (கஎஉ)

மறைமொழி பிறந்த தம்வாய் மலர்திறந் தருட்பே ராழி, யிறைவர் * கண்ணப்ப நிற்க வெனமுக்கால் மொழிந்து கொண்டே, கறையணற் கங்க ணத்த கையினாற் பிடித்தார் செங்கை, யுறுநறைப் பொலம்பூ மாரி யும்பர்மண் புதையப் பெய்தார். (கஎங)

குன்றவர்பெருமான் கையிற் கூர்ங்கணை விட்டெ ழுந்து கன்றின மடமா னொத்துங் கண்ணுத லடிப்பூங் கஞ்சந் தன்றலை யிசைபு ணர்ந்தான் சைவவை திகனி றம்பு தொன்றிய வுளத்த னாகி யொருதனி முதல்வற் றொழ்ந்தான்.

---

*கண்ணப்பநிற்கவென முக்கான்மொழிந்துகொண்டே கரம்பற்றியருளினமை, கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப்புலவராகிய நக்கீரதேவநாயனார் திருக்கண்ணப்பதேவர்திருமறத்தில், "நில்லுகண் ணப்ப நில்லுகண் ணப்பவென்—னன்புடைத் தோன்ற னில்லுகண் ணப்பவென்—றின்னுரை யதனொடு மெழிற்சிவ லிங்கந்—தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையா—லன்னவன் றன்கையம் பொடுமகப் படப்பிடித்—தருளின னருளலும்—விண்மிசை வானவர் — மலர்மழை பொழிந்தனர் வளையொலி படகம் — துந்துபி கறங்கின தொன்முனிவரு—மேத்தின ரின்னிசை வல்லே—இவகை பெற்றனன் றிருக்கண் ணப்பனே" என அருளியவாற்றானும் உணர்க.

மைதிகழ் மணிமி டற்று வார்சடை யெம்பி ரான்க்
கைதவ மிலாதா மிக்க கருணையங் கண்ணா னோக்கி
மெய்தழ னடுவ ணின்று விரிவற மனமொ டுக்கிச் [ன்.
செய்தவர் தமக்குங் கிட்டாத் திருவுருக் கலந்து கொண்டா

அற்றைநாண் முதலா வைய முன்னல்கண் ணப்ப வென்று
சொற்றதே பெயராச் சொல்லுஞ் சுடர்மதிக் காந்தம் வேடர்
சிற்றிடை நலார்மு கத்தைத் திங்களென் றெழுக்குந் தெண்
ணீ, ருற்றரு விகளாய்த் தாழு முயர்மலை காவ லற்கே. ()

கலித்துறை.

என்னத் திங்கள் வேணி மறைத்த விறைவன்றோய்
சென்னிக் குன்றம் வாழ்நர்கள் கோமான் செயல்கூற
மன்னுட் களிகொண் டைய வடித்தா மரைசூடிப்
பன்னற் கினிய தோர்கதை யின்னும் பகர்கென்றான். (கஎஎ)

கலிவிருத்தம்.

தீதற வுரைத்தனன் சிலைவல் கண்ணப்பன்
காதைநக் கீரனார் கலைதனி ளம்புநும்
யாதவ மனமமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (கஎஅ)

கண்ணப்பச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்-கூஙு.

பொத்தப்பிநாட்டிலே, உடுப்பூரிலே, வேடர்களுக்கரச னாகிய நாகனென்பவனொருவனிருந்தான். அவன் தத்தையென்னு மனைவியோடு வாழ்ந்திருக்குநாளிலே, புத்திரப்பேறி

ன்மையால் நற்கதியின்றென மனைவியோடுவருந்தி, அது காரணமாக, குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிமைபூண்டு தமது வழிபடு தெய்வமாய்விளங்கும் முருகக்கடவுளுக்கு இயைந்த ஆலயமொன்றியற்றி, நித்தியநைமித்திகங்களை நியமித்து, மயில்களையும் சேவல்களையும்விடுத்து, திருவிழாச்செய்வித்து,*வேலன்மேற் சன்னதங்கொள்விக்க; முருகக்கடவுள் அவனிடத்தேதோன்றி, "அன்போடுசெய்த இச்சிறப்பிற்கு மகிழ்ந்தேம்; உலகமெல்லாம்புகழும் ஓர்புத்திரனைத்தருவேம்." என்றநுக்கிரகித்து, மறைந்தருளினார். அதுகேட்டநாகன் மனைவியோடு நனிமகிழ்ந்து, அவ்வேலனுக்கும் சுற்றத்தாருக்கும் மிகுசிறப்பியற்றி வாழ்ந்திருந்தனன். அந்நாளிலே, அக்கடவுளருளியபடி ஒரு அரியபுதல்வருதிக்க; நாகன் தத்தையோடு சாலவுவந்து, முருகக்கடவுளுக்கு விசேஷபூசையாதி நடத்துவித்தனன். அப்பொழுது நகரமுழுமையும் எண்ணெயாட்டணிதிகழத் தத்தையென்பவள் அப்புதல்வருக்கு வாசநீராட்டி, முலைப்பால்பெய்து திலகந்தேய்த்து நுதற்பொட்டணிந்து, பாலூட்டி, அலங்கரித்துக்கொடுக்க; நாகன் கையிலேதாங்கி, திண்ணென இருந்தமையால் அப்புதல்வருக்குத் திண்ணனெனத் திருநாமந்தரித்தனன்.

திண்ணனார் தொட்டிலுதைந்து தவழ்ந்து, குறுநடை பயின்று, தெருவிலே சிறுதேருருட்டிவிளையாடியும், சிறிய வில்லம்புகைக்கொண்டு, சிறார்களோடு காட்டிற்புகுந்து, மான் புலி கரடி முதலிய விலங்கின்குட்டிகளுள் சிலவற்றையெய்தும், சிலவற்றைக்கைக்கொண்டுவளர்த்தும், வ

* வேலன் - வேல்கொண்டுதிரியும் வெறியாட்டாளன்.

ர்ந்துவந்தனர். அக்காலத்திலே, நாகன் வில்வித்தைகற்பி
கும் பருவம்வரக்கண்டு, அத்தேசத்து வேடர்களையெல்லா
அழைப்பித்து, வில்விழாநடாத்தி, பூர்வாசிரியனுக்கு வேண்
டியவைகளை வெறுக்கக்கொடுத்து, "இவ்வினையோனுக்
வில்வித்தையை அன்போடு கற்பிக்கவேண்டும்." எனப்பிர
ர்த்திக்க; அவன் நல்லமுகூர்த்தத்திலே, கிரமப்படி நற்கி
பிடிப்பித்தனன். திண்ணனார் பிடித்தவுடனே வில்வித்தை
னைத்து நிரம்பி, "வில்விஜயனே வேடர்குலத்தி லவதரித்த
னோ!" என்று யாவருங்கூறும்படி அதிவல்லவராகியிரு
க; நாகன் இளவேட்டஞ் செய்விக்கவிரும்பி, அதனை இடை
யூறின்றி முடித்தற்பொருட்டு வனதேவதைகளுக்குப் ப
கொடுக்கவேண்டுமெனக்கருதி, வேடர்களோடு வனத்தை
யடைந்து, நீராடி பூக்கொய்துசென்று, அவ்வனதேவதை
ளிருக்கும் ஆலமரத்தை யலங்கரிப்பித்து பூசைசெய்வித்
குங்குலியதூபத்தைக் கானகமுழுமையுங் கமழ்வித்து,
டாக்களைப்பலியீந்து, பிரசாதம்பெற்று உடுப்பூரையடை
ந்தான்.

மற்றைநாளிலே, மைந்தனையழைத்து, "ஐயனே, இ
னிமுதலாக நீயே மறவர்களுக்குத் தலைவனாகி, பகைவர
யழித்து அவர்நிலங்கவர்ந்து, வெற்றிபெற்று, பெரிதுவா
வாயாக." என்றுசீர்வதித்து, வழிவழிவந்த வெற்றிச்சி
லையைக்கொடுத்து, கழிபெருங்காதலால் தோள்குழை
த்தழுவி, "மகனே முருகக்கடவுளது திருவருளே துணையாக
சென்று இளவேட்டம் வாய்த்துவருக." எனவிடையளிக்க
திண்ணனார் தந்தையைவணங்கி தாயைப்பணிந்தனர். அவ

டுத்துப்புல்லி, முலைப்பால்சோர, நெஞ்சுகுழைய, உச்சி
மோந்து, "மகனே, நீ கடுங்காட்டிலே நுழையாமல் தண்
ணிய சோலைவழியாகவேசென்று வேட்டமாடி முட்கீறலும்
திருஷ்டிதோஷமுமில்லாமல் வேடர்களோடு திரும்புக."
என்று நெற்றியிலே விபூதி தரித்தனள். திண்ணனார் மீண்டு
ம்வணங்கி, அநுமதிபெற்றுநீங்கி, கச்சிறுக்கி, உடைவாளுங்
கட்டி, வில்லம்புகைக்கொண்டு, வேடர்கள்புடைசூழ வேட்
டைநாய்களோடு காட்டையடைந்து, பலவிலங்குகளும் ப
யிலுமிடமறிந்து, வலைகட்டி பறைமுழக்கி, அவைகளை உள்
ளே நுழைவித்து, காடுகளைவெட்டிச்சரித்து, பார்வை மிருக
ங்களினது ஓசையால் அவையணுகியவழி, மறைந்துநின்று,
அம்புமுதலியவற்றாற்கொன்று, வேட்டைமுடித்து ஊரைய
டைந்தனர்.

இவ்வாறே பலகால்வேட்டமாடி, மாதாபிதாக்கள் மகி
ழ வாழுநாளிலே, ஒருநாள் ஒருநெடுங்காட்டிற்புகுந்து, வே
டர்களினின்று நீங்கி, தனித்துலாவி, மிகவும் இளைத்து, ஓர்
மரநிழலிலே துயின்றனர். அவ்வேளையிலே, சிவபெருமான்
வெண்ணீறணிந்து புலித்தோலுடுத்து சடைமுடிபுனைந்த
கோலத்தோடு, அவரது கனவிலேதோன்றி, "மைந்தனே,
இம்மலையிலே, பொன்முகரியாற்றங்கரையிலே, கல்லாலவி
ருக்ஷத்தடியிலே, ஒருசிவலிங்கமுண்டு; அது துன்பமனைத்தை
யுமழித்து, பேரின்பத்தையளிக்கும்: நீசென்று அதைவண
ங்குவாயாக." என்றுரைத்துமறைந்தருள; உடனே கண்வி
ழித்து ஆச்சரியமடைந்து, திக்கெங்கும் நோக்கினின்றனர்.
அச்சமயத்திலே, ஓர்பன்றி வேடரார்ப்பினாலெழுந்து வலை

யையறுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாக மலையிலே புகுதற்குச் செல்லுதலைநோக்கி, கடுங்கோபத்தோடு தூரத்திச்சென்று, ஆலவிருக்ஷத்தடியிலே, சிவலிங்கத்தினருகே சென்றவுடன் மறையக்கண்டு, அதிவியப்புடையராகி, "அச்சோ! இப்பன்றி மறைந்தது தெரிந்தேயில்லை." என்று குறித்துப்பார்க்குங்கால் எதிரே சிவலிங்கமிருத்தலைக்கண்டனர்.

கண்டவுடனே சிகாளத்தியப்பரது திருவருட்பார்வையை இனிதுபெற்று, தரிசனவேதியினெதிர்ப்பட்ட இரும்பானது அவ்வுருவமாறிப் பொன்னுருவமாவதுபோல் முற்குணங்கள்மாறி, அக்கடவுளிடத்துவைத்த அன்பேயுருவமாயினர். நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்துவந்த தன்குழந்தையைக் கண்ட தாயைப்போலத் தாழாமல்விரைந்தோடி, தோள்களழுந்தத்தழுவி, மோந்து முத்தமிட்டார். அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல நெஞ்சநெக்குருக, கண்ணீர்சொரிய, உரோமாஞ்சங்கொள்ளநின்று, "குருடன்கையிலகப்பட்ட தெய்வமணிபோல இப்பெருமான் எனக்ககப்பட்டனர்." என்று பேரானந்தமடைந்து சிரித்தார். பின்பு "எந்தையே, யானைபுலிமுதலிய விலங்குகள் திரியும் இக்காட்டிலே துணையுமில்லாமல் வேடர்கள்போலத் தனித்திருப்பதென்னே? நீர் அமுதுசெய்தற்கு இறைச்சி யாவர் கொண்டுவந்து கொடுப்பார். எமது ஊருக்கு வருவீரேல் தேன் தினைமா காய் கனி கிழங்குமுதலியவைகளும், மான் முயல் பன்றிமுதலியவற்றின் மாமிசங்களும், யானே கொண்டுவந்துகொடுப்பேன். நல்ல வேடர் துணையுமுண்டு. நீர் இங்கே தனித்திருத்தற்கு என்மனந்துணியவில்லை. தேவரீர் திருவுளமிரங்கி இப்பொ

ழுதே என்னோடு உடுப்பூருக்கு வருதல்வேண்டும்." என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். இவ்வாறுரைத்தும், இறைவர் ஒன்றும் கட்டளையிடாமையால், "இத்தெய்வசிகாமணிக்கு இவ்விடத்திலிருத்தலே திருவுளம்போலும். சிறியேன் இப்பெருமானைநீங்குவனேல் உயிர்வாழ்வனோ! வாழேன்." என்று மொழிந்து, உற்றுநோக்குங்கால், அப்பெருமான்முடியிலே அபிஷேகஞ்செய்து நறுமணங்கமழுமலர்களும் வில்வத்தளிரும் சூட்டியிருத்தல்கண்டு, இச்செய்கையே சிகாளத்தியப்பருக்குப் ப்ரீதியாகும். என்று தெளிந்து, அப்பணியைக் கடைப்பிடித்தார்.

பின்பு "ஐயோ! பெரும்பகலாகியது. இறைவரோ மிகப்பசித்தார். இன்சுவையிறைச்சிகொண்டுவந்து இடல்வேண்டுமென்று நீங்கினால் தீயவிலங்குகள்வந்து யாதுவிளைக்குமோ!" எனநனியிரங்கி, "குன்றிடை எனக்குவாய்த்த குலமணிவிளக்கே, உமது தழற்பசிதணிப்ப மிகுசுவையிறைச்சி கொண்டு தாமதியாமல் ஒருகணத்தில்வருவேன். கொடிய விலங்குகள் வருமென்று அஞ்சவேண்டா. வந்தால் என்னை விரைய அழைப்பீராக." என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்து, அரிதினீங்கி, கன்றைவிட்டுப்பிரிந்த தலையீற்றுப்பசுப்போல அடிக்கடிதிரும்பிநின்று, ஐயர்தனிமைக்கேங்கி, காட்டிற்புகுந்து, ஓர்பன்றியைக்கொன்று தானேயேந்தி, பொன்முகரியின்தீரத்தைச்சார்ந்தனர். சார்ந்து, தீக்கடைகோலினாலே தீயையுண்டாக்கி, அப்பன்றியைவதக்கி, வாளினாலரிந்து, இன்சுவையுடைய செந்தசைகளையெல்லாம் வேறெடுத்து, அம்பிற்கோத்து, பதமுறக்காய்ச்சி, வாயிலிட்டு, பல்லினாலே மெல்லமெல்

லப் பலமுறைய துக்கிப்பார்த்து, சுவையுடையவிறைச்சிகளையெல்லாம் தேக்கிலையினாற்றைக்கப்பட்ட கல்லையிலேவைத்து, கழிசுவையில்லாதவற்றைப் புறத்திலே உமிழ்ந்தார். அதன்பின்னர் தளிர்களையும் மலர்களையுங்கொய்து தலையிற்செருகி, திருமஞ்சனத்தை வாயிலேமுகந்து, ஒருகரத்திலே அமுதிட்டகல்லையையும், மற்றொருகரத்திலே வில்லம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, "ஆகெட்டேன்! என்னுயிர்த்துணைவராகிய கடவுள் மிகுந்தபசியாலிளைத்தாரோ! கொடியவிலங்குகளால் அச்சமுற்றாரோ!" எனப் பதைபதைத்து ஏங்கி, குஞ்சுக்கு இரையையூட்டத் தாழாமலோடும் பறவைபோல மனோகதியும் பின்னிடச்சென்று, சந்நிதியையடைந்து சிவபெருமானது திருமுடியிலுள்ள பத்திரபுஷ்பங்களைச் செருப்புக்காலினாலேமாற்றி, வாயிலுள்ளநீரால் பிரானது திருமேனியும் உள்ளமுங்குளிர அபிஷேகித்து, பத்திரபுஷ்பங்களை முடிவளைத்து சூட்டி, திருவமுதையெதிர்வைத்து, இனியவார்த்தைபலசொல்லி ஊட்டி, பிரியாது அருகேநின்றனர்.

அவ்வேளையிலே வேடர்கள் திண்ணனாரைக் காணாமல் மிகுதியும் அச்சமுடையாராய்க் காடெல்லாந்தேடிவந்து, அருகடைந்து, "ஐயனே, நீர் எங்களைநீங்கி இம்மலையையடைந்ததென்னை? யாங்கள் ஏதேனும் பிழைசெய்ததுண்டோ? சூரியன் உச்சிகடந்தனன். பசித்திருக்கின்றீர். இங்கடைந்தது அறிகிலேம். யாங்கள் விரையவாராததுபற்றி முனியாது உடன்வருக." என்றுபலவாறுரைத்தும் எதிர்மொழிகொடாமையால் கவலையுற்று, "இங்கிருக்கும் இத்தெய்வம் இவரிடத்திலே ஏறியிருக்கின்றதோ! யாதோ! உணரேம். இதை நமது தலைவருக்கு உரைப்போமாயின் அவர்வந்து தக்கவகையியற்றுவர்." என்று துணிந்துசெல்ல; சூரியனும் அஸ்தமயனமாயினன். திண்ணனார் சிவபெருமானைத் தீயவிலங்குகள் அணுகுமென்றஞ்சி அம்புதொடுத்த வில்லோடு மறந்தும் கண்ணிமையாமல் நின்றுகாத்து, வைகறையிலே திருவமுதமைக்கச்சிந்தித்து, மலைச்சாரலையடைந்தனர். இது நிற்க.

அறிவு அருள் அடக்கம் சிவபத்திமுதலியவைகளே ஒருவடிவெடுத்தாற்போன்றவரும், நல்வினை தீவினைகளால்வரும் இன்பத்துன்பங்களைச் சமமாக எண்ணுபவரும், சௌந்தரியமாதர்கள் வலிந்துதழுவினும் தாயெனநாடுந் தீபோதனரும், திருக்காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் சிவாகமவிதிப்படி அருச்சிப்பவருமாகிய சிவகோசரியாரென்பவர் பிராமமுகூர்த்தத்திலே, எழுந்துசென்று, பொன்முகலியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, தலையிலே திருமஞ்சனமும், கரத்திலே பத்திரபுஷ்பமுந்தாங்கி, சிவநாமத்தையுச்சரித்துக்கொண்டு, சந்நிதியையடைந்து, அங்கே ஊன்கள் சிதறிக்கிடக்கக் கண்டு, உள்ளம் நடுநடுங்கி, பக்கத்திலே குதித்தோடினார். பின்பு "தேவாதிதேவரது திருமுன்னே அநுசிதமாகிய இக்கொடுஞ்செய்கையைக் கொலைத்தொழிலஞ்சாத வேட்டுவப்புலைஞரோ செய்திருப்பார். அவர் இதுசெய்யத் தேவர்பிரான் திருவுள்ளமிசைந்தாரோ! இதை அன்புடையோர்கள் கண்டக்கால் உயிர்விடுவர். கொடுவினையேன் அங்ஙனஞ்செய்யாது உயிரோடுநிற்கின்றேன்." என்றுவருந்தி, "யான்

பூஜாகாலந்தவற நின்றதனால் யாதுபயன்!" என்று நினைத்து, இறைச்சிகளைத் திருவலகினாலேமாற்றி, கோமயந்தெளித்தனர். மீண்டு, பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்துவந்து, வேதமந்திரத்தினாலே சுத்திபுரிந்து, உருத்திர சமக நமகத்தினால் அபிஷேகஞ்செய்து, பத்திரபுஷ்பங்களாலருச்சனையியற்றி, திருமுன்னே நின்று, கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து, கண்களினின்றும் ஆநந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, திருமேனியெங்கும் மயிர்பொடிப்ப, அக்கினியிற்பட்டமெழுகுபோல மனமுருகியிளக, நாத்தழும்ப, கீதநடையுள்ளதாகிய சாமவேதம்பாடி, பலமுறைபிரதக்ஷணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, அரிதினீங்கி, தமதாச்சிரமத்தையடைந்தார்.

இப்பால் திண்ணனார் பன்றி, மான்முதலியமிருகங்கள் பயிலுமிடமறிந்து, அம்பினாலேகொன்று, அவைகளின் இறைச்சியை முன்போலப் பக்குவப்படுத்தி, தேக்கிலையிலிட்டு, கொம்புத்தேனை நிரம்பவிட்டுக்கலந்து, முன்போலவே திருமஞ்சனமுதலியவைகொண்டு, இறைவர்பசித்திருப்பரென ஓடிவந்து, பூசைசெய்து, இறைச்சிக்கல்லையைத் திருமுன்னர்வைத்து, "இந்த இறைச்சி முன்கொண்டுவந்ததுபோலன்று. இவை பன்றி முயல் மான் கலை மரை கடமையென்பவைகளின் இறைச்சி. இவைகளை அடியேனும் சுவைத்துப் பார்த்திருக்கின்றேன். தேனுங்கலந்திருக்கின்றது. தித்திக்கும்." என்றுசொல்லி உண்பித்து, அவர்பக்கத்திலே, பிரியாதுநின்றார். அந்தவேளையிலே, முதனாட்சென்ற வேடர்களால் இவர்செய்தியைக்கேள்வியுற்று ஊணுறக்கமின்றியிருந்தமாதாபிதாக்களிருவரும்போந்து, பற்பலவுபாயங்களால் வசப்படுத்தவும் வசமாகாமைகண்டு, மனம்புழுங்கி, "இனிச்செய்வதுயாது" எனத்தியங்கிச்சென்றனர். திண்ணனார் அவர்களடைந்ததும் மீண்டுச்சென்றதும் அறியாதவராகி, கடவுளிடத்தேபிணித்த கருத்தோடு பகற்காலத்திலே மிருகங்களைக் கொன்று ஊனையருத்தியும், இராக்காலத்திலே நித்திரையில்லாமல் அருகேநின்றும், தொண்டுசெய்துவர; சிவகோசமுனிவரும் தினந்தோறும்வந்து, திருமுன்னே ஊன்கிடக்கக்கண்டு அழுதுவருந்தி, அவற்றையகற்றிச் சுத்திசெய்து, நாகலிங்கப்பெருமானைப்பூசித்து, இவ்வநுசிதத்தை ஒழித்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து, துக்கசாகரத்திலே மூழ்கியிருந்தனர்.

சிவகோசமுனிவர் இங்ஙனமிருக்க; காளத்திநாதர் இவர்துயரை யகற்றத் திருவுளங்கொண்டு ஒருநாளிரவிலே, சொப்பனத்திலேதோன்றி, "அன்பனே, நீ நமதுமுன்னேகண்டது இறைச்சியென்று வருந்தாதே; அது, நாம் விரும்பியருந்தும் பெறற்கரியவமுதமாகும்: அதையுண்பிப்பவனது செயலைக்கூறுகின்றோம்; கேட்பாயாக. அவன் நம்மிடத்து வைத்த அன்பு எவ்வளவென்னில், பலதெய்வநதிகளில் மூழ்கியும், விரதங்களை யனுட்டித்தும், தானங்களைப்புரிந்தும், ஊழைக்கடந்து ஓர்புதல்வனைப்பெற்றதாய்க்கு அப்புதல்வன்மேல் எவ்வளவன்பிருக்குமோ அவ்வளவேயாகும். அவன் நமது திருமுடியிலுள்ள பூக்களைச் செருப்புக்காலால் மாற்றுங்காலத்து, யாம் இளமகன்கையால் திருமுலைவருடப்பெற்ற மாதாவினது உள்ளம்போலப் பெரிதும் நெஞ்சமுருகுவேம். அவன் நம்மேலுமிழ்கின்றநீர் உள்ளிருந்துபெரு

ஐய பேரன்பாக இருத்தலால், ஆராய்ந்துபார்க்கின் அது ஆற்றினின்றுங் கொண்டுவரப்பட்ட நீரன்று; முனிவரபிஷேகிக்கும் மந்திரநீரினும் மிக இனிதென்றுசொல்லலாம். அவன் கழுத்தை மிகவும் வளைத்துச்சூட்டும் மயிர்களொடு கலந்த மலர்கள், வியாக்கிரபாதமுனிவன் முதலியோர் விதிப்படியெடுத்து சகஸ்திரநாமங்களை யுரைத்தருச்சிக்கும் தேன்விரிந்த மலரினும் மிகநல்லவாகும். அவன் முன்னே தன் வாயிலிட்டு ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட முழுச்சுவையையும் இளஞ்சூட்டையுமுடைய இறைச்சியைத் தந்தபின்பு, தேவர்கள் இரத்தினபாத்திரங்களிலே நிவேதித்த பாற்கடலமுதமுமே வேம்பும் விடமுமாயின. அவன் எமக்குமுன்னேநின்று பேரன்போடு வாய்திறந்துரைக்குஞ் சொற்கள்போல, அறிவுமுதிர்ந்த ஜிதேந்திரியர்களாலே பாடப்படும் சாமவேதகானமும் இனியதன்று. அவன்மனம் நமக்குக்கோயிலாகும். அவனுரைகளெல்லாம் வேதமாகும். அவன் செயல்களெல்லாம் அறச்செயல்களேயாகும். அவனியல்பைக் காட்டுகின்றேம். நீ நாளைவந்து அவனறியாதவண்ணம் அயலிலே ஒளித்திருப்பாயாக. இனித்துயரொழிக." என்றுகட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். அதுகேட்ட முனிவர் சொப்பனாவஸ்தையை நீங்கி ஜாக்கிராவஸ்தையையடைந்து, காளத்திநாதர் தமக்கருளிச்செய்த வார்த்தைகளை நினைந்துநினைந்து அதிசயித்து உஷஸ்காலையிலேபோய் பொன்முகரிநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியகடனையியற்றி, அருச்சனைமுடித்து, சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப்பின்னே தோன்றாது ஒளித்திருந்தனர்.

இவர் வருதற்குமுன்னரேசென்ற திண்ணனார் வேட்டையாடி இறைச்சியும் திருமஞ்சனமும் புஷ்பமும் முன்போல அமைத்துக்கொண்டு, அதிசீக்கிரமாகத் திரும்பிவரும்போது, பற்பல துர்ச்சகுனங்களைக்கண்டு, "இச்சகுனங்களெல்லாம் இரத்தங்காட்டுகின்றன. என்கண்மணிபோன்ற எம்பெருமானுக்கு யாது சம்பவித்ததோ! தெரியேன்" என்றுமனங்கலங்கி, அதிசீக்கிரமாக ஓடிவந்தார். அத்தருணத்திலே அருட்பெருமான் திண்ணனாருடைய அன்புமுழுதையும் சிவகோசரியாருக்குக்காட்டத் திருவுளங்கொண்டு, தமது வலக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ்சொரியப் பண்ணினார். அதை தூரத்திலேநோக்கி விரைந்தோடிவந்து, உதிரஞ்சொரிதலைக்கண்டார். காணலும், வாயிலுள்ள திருமஞ்சனஞ்சிந்த, கையிலிருந்த இறைச்சிசிதற, அம்பும்வில்லும் புறத்தேவிழ, தலைமயிரிலே செருகப்பட்ட புஷ்பங்கள் அலைந்துசோர, ஆட்டுகின்ற கயிறு அற்றபொழுது வீழ்கின்ற நாடகப்பாவைபோலப் பதைபதைத்து, நிலத்திலேவீழ்ந்தார். நெடுநேரம் உள்ளுயிர்த்தலின்றி, இறந்தவர்போலக் கிடந்து, ஒருவாறுதெளிந்தெழுந்து, பலமுறை கையினாலேதுடைத்து, உதிரமொழுகுதல் தவிராமைகண்டு, மீட்டும் வீழ்ந்து புரண்டெழுந்து, தமதுமுகமெல்லாம் உதிரஞ்சோரவும் மார்புவீங்கவும் கைகளாலடித்துக்கொண்டார். தலைபிளக்கவும் கைகள்சிதையவும் கற்களோடுமோதினார். "எம்பெருமானுக்கு இத்தீங்குவிளைத்தது எனக்குப்பகைவர்களாகிய வேடுவர்களாலோ! அல்லது இம்மலையிற் சஞ்சரிக்கும் துஷ்டமிருகங்களாலோ! தெளியேன். அப்பகையைக்காண்பே

ஞயின், உயிரைக் கவராதுவிடுவேனே!" என்று நெடுந்தூரம் ஓடிப்பார்த்தார். வேடர்களையும் விலங்குகளையும் காணாமையால் வருந்திமீண்டார். "மலையிடையெனக்குவாய்த்த மரகதமணியே, உம்முடையகண்களில் உதிரஞ்சோர்தற்குக் காரணம் யாதோ? சிறிதும் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றீரில்லை! என்னைகொல்லோ!" என்று தழுவிக்கொண்டு, வாய்விட்டுப் பெரிதுமழுதார். இவ்வண்ணம் நெடுநேரங்கழித்து, பின்பு பச்சிலைமருந்து கொண்டுவந்து பிழிவோமாயின் இதுதீருமென்றுகருதி, காடுமுழுமையுந்திரிந்து, கண்டவிலைகளையெல்லாம்பிடுங்கி, ஓடிவந்துபிழிந்தும், உதிரம்நில்லாமையைநோக்கி, உயிர்சோர்ந்து, "இனி யான் இதற்குயாதுசெய்வேன்." என்று ஆலோசித்து நின்றார். நிற்க, "ஊனுக்குஊனிடல்வேண்டும்." என்னும்பழமொழி உள்ளத்திலே தோன்றியது.

உடனே இனி யான் என்கண்ணையிடந்து அப்பினால் இறைவர்கண்ணிலிருந்துபாயும் இரத்தம் தடைபடுமென்று தீர்மானித்து, தமது கண்ணைக் கணையினாலேகளைந்து; இறைவர்கண்ணிலே அப்பினார். அப்பொழுதே அப்பெருமான் உதிரத்தைமாற்றியருள; அதனைக்கண்டு, அடங்குதற்கரிய சந்தோஷசாகரத்தில்மூழ்கிக் கூத்தாடினார். "நான் செய்த செய்கை நன்று." எனவியந்தார். இப்படி சந்தோஷசாகரத்திலே உலாவுஞ்சமயத்தில், அவரது முதிர்ந்தபேரன்பைச் சிவகோசமுனிவருக்குப் பின்னுங்காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, மற்ற இடக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ் சோர்விக்க; அது திண்ணனாருடைய எல்லையிறந்த சந்தோ

ஷசாகரத்தை உறிஞ்சியது; அக்கினிநிரயத்துவீழ்ந்து நெடுந்துன்பமுற்று நீங்கிச் சுவர்க்கஇன்பமுற்றானொருவன் பின்னும் அந்நிரயத்திலே வீழ்ந்தாற்போலத் திண்ணனார் உவகைமாறி, கரையில்லாததுன்பக்கடலிலேயழுந்தி ஏங்கி, ஒருவாறுதெளிந்து, "மருந்தைக்கைகண்டேன் எனக்கு இன்னுமொருகண் இருக்கிறது; ஆதலால், இதற்கஞ்சேன்." என்றுதுணிந்து, தம்முடையகண்ணைக் களைந்தகாலையில், சிவபெருமான்கண் இவ்விடத்திலிருக்கின்றது என்றுதெரிதற்காக, ஒருசெருப்புக்காலை அப்பெருமான் கண்ணினருகே ஊன்றிக்கொண்டு, அம்பைத் தமது கண்ணிலேவைத்தார்.

கிருபாசமுத்திரமாகியபெருமான் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராகி, வேதாகமங்கள்தோன்றிய திருவாய்மலரைத் திறந்து, "நில்லுகண்ணப்ப நில்லுகண்ணப்ப என்னன்புடைத்தோன்றல் நில்லுகண்ணப்ப." என்று மூன்றுமுறை இனிதுமொழிந்துகொண்டே அவர்திருக்கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டனர். பிரமாதிதேவர்கள் மண்புதையும்படி கற்பகப்பூமாரி பொழிந்தார்கள். திண்ணனார் கையிலிருந்த அம்பையெறிந்துவிட்டு, சீகாளத்திநாதருடைய திருவடித்தாமரைகளைச் சிரசிலே சூட்டிக்கொண்டனர். சிவகோசமுனிவரும் அத்தியந்த ஆச்சரியமுடையராகி, அம்முதல்வரை வணங்கினார். அப்பெருமான் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமுடைய அவ்விருவர்களுக்கும் கிருபாநோக்கமளித்து, அவர்களை அக்கினிமத்தியிலிருந்து அந்தக்கரணமொடுங்கிய அருந்தவர்க்கும் பெறற்கரிய தமதுதிருவுருவத்திலே கலந்துகொண்டார். அந்நாள்முதலாக ஆன்றோர் சிவபெ

குமாரனருளியவாறே இன்னருக்குக் கண்ணப்பரெனத் திருநாமம் வழங்குகின்றனர். என்று ஆறுநாளிலே முத்தி பெற்ற அந்நாயனார்சரித்திரத்தோடு சிவகோசருனிவர்சரித்திரத்தையும் உபதேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின் படியே, நக்கீரதேவர்சரித்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

நக்கீரச்சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அமுதூறும் தமிழொண் முத்த மையசந்தனமெல் வா
சங், கமழ்குளிர் தென்றலென் றுகளையரும் பொருள்படா
ம, விமிழ்கடல் வளைப்பெ லாங்தோன் றெண்பொருள் படு
கா டெள்ளித், தமிழ்முதல் பிறக்கு நாடாய்த் தயங்குமாற்
பாண்டி நாடு. (க)

மேற்படி வேறு.

தன்கால் சுமக்கு முறுப்பிலான் றன்னே வலரா னிலை
கலங்கிப், பொன்கா லிதலை முலைமடவார்ப் பொருத்து து
ணையா மாநிலத்து, வன்கா றரியா துழல்வாரைத் தலையாற்
சுமக்கு மலையநகு, மின்கார் மழைதோய் முடிமலைய வில
ங்க லுடைத்தத் திருநாடு.

(இதன்பொருள்.) தன்கால் சுமக்கும் உறுப்பிலான்றன்—தன்காலினாற் சுமக்கப்பட்ட அனங்கனாகிய மன்மதனது,—ஏ அலரால் இலைகலங்கி—பாணமாகியமலர்களாற் றமதுநிலைகலங்கிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை,—பொன் கால் இதலை முலை மடவார்—பொன்னொளியைவீசுகின்றதேமல் படர்ந்த தன்கலையுடைய பரவைநாச்சியார் சங்கிலிநாச்சியாரென்னு மிருவரிடத்தும், — பொருத்து துணையா—சேர்க்குந்தூதாக,—மா நிலத்து வன்கால் தரியாது உழல்வாரை—பெரியபூமியின்கண் வலியகால் தங்காமலுழன்றவராகிய சிவபெருமானை,—தலையால் சுமக்கும் மலையநகும்—முடியினாற்சுமக்கின்ற கைலைமலையைப் பழிக்கும்,—மின் கார் மழைதோய் முடி மலயவிலங்கல்—மின்னலையுடைய கரியமேகங்கள் படிகின்ற சிகரத்தையுடைய பொதியமலையை,—அத்திருநாடு உடைத்து— அப்பாண்டிநாடுடையது. என்றவாறு.

காலென்பது தென்றலெனவும் பாதமெனவும், உறுப்பிலானென்பது மன்மதனெனவும் அங்கமில்லாதவனெனவும், ஏலாரென்பது பாணமாகியமலரெனவும் ஏவற்றொழிலினரெனவும் பொருள்படக்கூறுதலிற் சிலேடை. நிலைகலங்கி வினைக்குறிப்புப்பெயர். பொன் ஒளியையுணர்த்தலின்ஆகுபெயர். நகுமலயவிலங்கலென இயையும். இவ்வாறன்றி மேருவைப்பழிப்பதெனப்பொருள்கொள்ளின், நிலைகலங்கி என்பதை வினையெச்சமாகவும், பொருத்து என்பதை வலித்தல்விகாரமாகவும்கொண்டு, உறுப்பிலான் ஏவரால் நிலைகலங்கி மடவாரைத் தமக்குப்பொருந்திய துணையாக்கொண்டு மாநிலத்துக் கால்தங்காமலுழலும் தேவர்களைத் தலையாற்சுமக்கும் மேருமலையைநகும் மலயவிலங்கலெனமுடிக்க. உழல்வார் ஈரிடத்தும் காலமயக்கம். (உ)

வானோரமுதஞ் சாபத்தான் மண்ணிற்புனலா யொழு
கியது, தானோ நிலத்தி னியல்பாற்றன் றன்மை திரியா வர

ம்பெற்ற, மானி ரோமற் றிருவென்ன மருராங் குடிகொ
டெஞ்ஞான்ற, மாறு தொழுகும் பொருணையாற் றாக
டைத்தத் திருகாடு. (

கலிநிலைத்துறை.

சுறங்கு பன்மணி யருவியைத் துளியொடு கலந்து
நிறங்கொண் டாமணி சேணிடைச் சிதறிட நெடுங்கைப்
பிறங்கு வெண்பிறைக் கோட்டியா னைகண்மதப் பெருநீ
ரிறங்கு மாமுகத் தேற்பன குறிஞ்சியி னிடங்கள். (

கொன்றை பூத்துழை தன்னிடங் கொண்டுகூர்ங் கோட்
வென்றி யேறுபெற் றண்டரைத் தாங்குபு வீயா
தென்றும் யாறுதன் றலைக்கொடு முக்கணெம் மிறைபோ
லன்று பல்பசுச் சேரிட மாய்முல்லை தோன்றும். (

குழலி ளோசையுந் தயிர்கடை யொலியுங்கோல் லேற
தழுவு மார்புமா னிரைமணி யரவமுந் தன்னொன்
செழும லர்க்கொன்றை படுசுரும் பிசையும்வெஞ் சினத்த
மழவி டைக்குலம் வாய்விடு முழக்கமு மாறா. (

போர்வி டைக்குல முயர்நெடு புற்றுமண் சிதறக்
கூர்ம ருப்பினாற் குத்துபு அகனெழக் குளம்பா
லார ழற்சினத் தெரிகிலர் தொட்டியி லசைய
மூரி வாய்விடு முழக்கமின் னேற்றெறு முரறும். (

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தாமரை குவளை யாம்பல் சங்குசை வலமீ னன்ன
மாமைவன் டாம்பை கன்னல் கமுகமென் ......

காமரு மருத மாதர் கவினுறப் பமைப்போ னவ்வத்[க்கும்
தோமின்மாநிரைகையெல்லாந் தொகுத்ததோரிடத்தையொ

கலித்துறை.

அன்ன மர்நலா ரணிநடை கற்கவேட் டனையர்
பின்னு முன்றமுன் றடிசிவந் தும்பெரு மையினன்
மன்னு மெய்விளர்த் தறுபெற வனத்தினுட் பதும
மென்னு மாதவத் திடையிருந் திருந்தவ மியற்றும். (க)

கழனி யுட்புகுந் துறுவலிப் பகட்டினோர் கடவி
யுழுந ரோதையால் வெரீஇயெழுந் தம்பரிற் பறக்கு
மழகின் மென்சிறை யோதிமத் தணிசிறை யடித்த
லொழுகு வான்கங்கை வெண்டிரை யெறிந்திட லொக்கும்.

சேல்க ளுண்டக டார்த்திய மென்சிறைச் செய்ய
கால வோதிமஞ் சிறகினை யசைக்குமென் கமலக்
கோல நாண்மலர்ச் சேக்கையிற் பெடைதழீஇக் கொண்டு
சாறும் வண்டிசை கேட்டுறங் குவமலர்த் தடங்கள். (கக)

மாம லர்க்கணை யோன்சிலை யாயுயிர் வருத்து
தீமை யின்பய றுறவென மள்ளராற் செய்ய
காமர் நீங்கரும் பாலையா டப்படு கவ்வை
தாம யற்கணெற் போர்கடா விடுமொலி தாழ்க்கும். (கஉ)

யாழு ழத்தியர் காற்றினை யாயிழி பெய்த
தாழு லைத்தட மிடற்றெறு கிகர்த்துய தருக்குஞ்
சாழு ருக்குழு மெனத்தெங்கின் காயவிழத் தாக்கிக்
காமர் நாகிளங் கமுகொடிப் பனவாரற் கனைங்கள். (கந

கருமு கிற்குல மொப்பன திங்கழைக் கரும்பின்
றிரள வற்றினைச் சூழ்ந்தகா டொப்பன செறிந்து. (கரு)

விரந்த மஞ்சள்கள் வாழையின் குலையொடு நெடிய
வரம்பை பாளைவாய்க் கமுகெழிற் குலையினை யடுக்கு
முரிஞ்சு மற்றவை தெங்கினெண் குலையயல் வுயர்ந்த
குரும்பை நெட்டிலைத் தாழைதை வருமுகிற்குலத்தை. (கசு)

கருந்தின் கோட்டன குவிமுலைச் செய்யகட் காரா
விருந்தண் பன்மல ரிலஞ்சியுண் மேய்ந்திடு மிளைஞர்
பெருந்தண் மாம்பழ மெறிகரும் பின்குணில் பிறங்கு
சுரும்புண் டாமரைத் தடத்தவிழ்க் தனக்குழாக் தாக்கும்.

குளிர்கொண் முத்தொடு முலையிற்செய் கிற்றிலிற் குழிசி
வலையு மிப்பியுங் கொண்டனத் தூவிமேல் வயங்கு
மொளிகொள் செந்துகிற் பாவையை யிருத்திமற் றன்னக்
களிகொள் பேதைய ராடுவ புன்னையங் கானல். (கஎ)

ஒழுகு தீம்புனற் கொழுங்கய லொடுவரால் கொடுத்துக்
கழிவு நண்ணிடைக் கொடிச்சியர் கொடிச்சியர் கையிற்
பழுதி லின்சுவைக் குறிஞ்சித்தேன் சுடர்கெழு பசும்பொற்
குழைக டந்தகட் கடைச்சியர் கடைச்சியர் கொள்வார். (கஅ)

முருக்கெ யிற்றிய ரெயிற்றியர் கருங்குழன் முல்லை
யரும்ப விழ்ந்தபூ முடிப்பர்க ளணிமுலை யாரும்
பெருங்கு டத்தியர் குடத்தியர் பிறங்குகோங் கரும்பு
விரிந்த பூவினுட் பொற்றுகள் பூசுவர் மெய்யில். (ககூ)

கொம்ப ரொத்தனிற் றிடையுழத் தியர்கள்கட் கொண்டு
பம்ப ரத்திய ராடவர் மனம்படப் பாந்த

சம்ப ரத்திய முலைப்பாத் தியர்தளர் மருங்கு
லம்ப ரத்தியர் பரத்தியர் விலைமுத்த மளப்பார். (உ0)

இன்ன தன்மைய வளங்கெழு பாண்டிநா டென்னு
மன்ன மன்னவ டிருமுக மண்டல மாகி
மன்னும் விண்ணவர் பொன்னக ரத்தினை மறக்கும்
பொன்னி னன்மணி மாமதின் மதுரையம் புரமே. (உக)

தேடி நான்முகன் செங்கண்மால் காண்கிலான் றிங்கள்
சூடி ஞானபூ யார்மனத் தான்மறைத் தொகுதி
பாடி ஞானரு ளாலறு பத்துநா லாட
லாடி ஞானதி லெனினதன் பெருமையா ரறைவார். (உஉ)

மொய்வம் பார்மலர் மிகுனி போர்த்திசை முழுதுஞ்
செய்வண் டார்த்திட வொழுகுறும் வையையின் செல்லு
மைவங் தாடொளிர் மணிசெய்பொன் மாடமா மதுரைத்
தெய்வஞ் சாத்திய பன்மலர் மாலையிற் றிகழும். (உங)

கிலெபெ யர்ந்தயல் செல்கலாத் தாரகை நிலாயி
னிலகு * வம்பல ரிவையியங் காவகை யென்னென்
றலகில் விம்மித முறச்செயு மந்தரத் தவு
தலையு றிஞ்சுயர் கோபுரத் துறகடர்ச் † சாலம். (உச)

அங்கண் மாடத்தின் மேற்பயின் மடந்தைய ரனம்வான்
கங்கை யங்கம லத்திரள் வலையனுண் கருதிப்
பொங்கு மாசையிற் புகவதி லுறமன மிலைக
டங்க டொல்குல மன்மையிற் றனித்தனி யிரியும். (உரு)

* வம்பலர் - புதியோர். † சாலம் - கூட்டம்.

மெலிநு சுப்பினார் கனிமயின் மாடத்தின் மேற்றா
கவிபு கைப்பெரும் பாம்புகள் வைகலு நடுங்க
வுலவ லாவிரு சுடர்களு நனியுள மூவந்து
மலிபொன் மாடத்திற் றமகதிர் வேறுரு வழங்கும். (உசு)

விண்டொ டர்ந்த ‡ வே ரங்கடம் மேற்புறத் தாடும்
பண்ட ருங்குத லைப்பசுங் கிளிகடம் பணைத்தோட்
டொண்டை வாயினர் விழைதலிற் பிடித்திடத் தொடரும்
வண்டில் பூங்கண்ணி விஞ்சையர் சூழ்தர வயங்கும். (உஎ)

விண்ணை கட்டிளைத் தொடுமுடி யேறுதல் வேட்ட
வெண்ணி றப்புறப் பறந்தரு கேசெ விளங்கு
மன்னு மூத்திய செம்மணி வேரமா மலரி
னொண்ணி றத்தனக் தேடமுற் றுணவை யொக்கும். (உஅ)

நெடிய வெண்சுதை மாடத்தின் விரிந்தவெண் ணிலவுங்
கடவுள் வான்கங்கை வெள்ளமும் வேற்றுமை காணப்
படுக ளாமையிற் கங்கைவேட் டெய்திய பரிதி
வடிவ மென்னிறைப் புட்களோ டன்னங்கண் மருளும். ()

இருவி சும்புதோய் மாடமேற் சுருங்கையி னிருந்து
திருவி ளங்குமா கநேணி பார்த்திடுஞ் செய்ய
வரிநெ டுங்கணூர் தோட்டிளி கொத்தலின் வளர்ந்த
வருவி ளங்கமு கின்... செழும்பழ முதிர்க்கும். (௩௦)

இனைய வாம்பெரு வளம்பல சிறந்தவவ் வினையி
லனக மாநகர் வெண்குடைச் செய்யகோ லரசன்

‡ வேரம் - செய்குன்று.

புனித வானவன் றலைக்கொளத் திங்களம் புத்தே
டனது தொல்குல விளக்கமோர் வழுதிலைபத் தாரான். (௩க)

கலிவிருத்தம்.

நடுக்குஞ்சர தனமாமுடி நாகத்திறை வனவாழ்
வெடுக்குஞ்சர வணமைந்தனொ டிணைவான்முகப் புகரா
மடுக்குஞ்சர மலையான்மலை யுறழ்தேர்பல வுடையான்
றொடுக்குஞ்சர மழையாற்பகை சுடுதீப்பல வவித்தான்.

(இதன்பொருள்.) குஞ்சம் அரதனம் நடு மா முடி—கூட்டமாகிய அரதனங்களைப்பதித்த பெரியமுடியையுடைய,—நாகத்து இறைவன வாழ்வு—விண்ணுலகத்திற்கிறைவனாகிய இந்திரனுடைய வாழ்வுகளனைத்தையும்,—எடுக்கும் சரவணமைந்தனொடு இணைவான்—காத்தருளிய முருகக்கடவுளோடு ஒப்பவன்,—முகம் புகர் ஆம் உடு குஞ்சரம் மலையான்—முகத்திலே புள்ளிகளாகிய நக்ஷத்திரங்களையுடைய யானைமலையையுடையவன்,—மலை உறழ் பல தேர் உடையான்—மலைகளையொத்த பற்பலவாகிய தேர்களையுடையவன்,—தொடுக்கும் சரம் மழையால்—பிரயோகிக்கப்படுகின்ற பாணங்களாகிய மழையினால்,—பல பகை சுடு தீ அவித்தான்—பல பகைகளாகிய சுடுகின்றநெருப்பைத் தணித்தவன். என்றவாறு.

நடு குஞ்ச அரதனமென்பது நடுக்குஞ்சரதனமெனநின்றது. இறைவன என்புழி இறுதி [illegible]ரம் ஆறும்வேற்றுமைப் பன்மையுருபு. (௩உ)

மேற்படி வேறு.

வளையா கத்தான் வளர்தோளான்செவ்
வளையா கத்தான் மதிபோல் குடையா

வரிமா னனையா ரணியேந் தல்பெறு
வரிமா னனையா ரலர்மா லையினன்.

(இ-ள்.) வரை ஆக வளர் தோளான் — மலையைப்போல வளராநின்ற புயங்களையுடையவன், — செவ் வரை ஆகத்தான் — உத்தமஇலக்கணமாகிய சிவந்த மூன்றுவரியையுடைய மார்பையுடையவன், — மதிபோல் குடையான் — சந்திரன்போலும் வெண்கொற்றக்குடையையுடையவன், — அரிமான் அனையார் அணி ஏந்தல் — சிங்கவேறுபோன்ற அரசர்களுக்கு அழகிய தலைவன், — அரி மால் நனை பெறு ஆர் — வண்டுகள் மயக்கத்தை விளைக்கும் தேனைப்பெற்று உண்கின்ற, — அலர் மாலையினன் — மலர்களாற்றொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடையவன். என்றவாறு.

தான் அசை. மார்பின்கண்ணே மூன்றுரேகையிடத்தல் உத்தமவிலக்கணமென்பதை "வரையகன் மார்பிடை வரிபு மூன்றளவே" என்பதனுனுமறிக. (கங)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மாமாலை வண்டுபண்ணின் வகைபாடு மழாய்மாலை
மாமாலை வண்டுபண்ணி மதில்களொரு மூன்றுமெய்த
காமாரி யீகைப்பூங் கழன்மறவாக் கருத்தினனீங்
காமாரி யீகைப்பூங் கரதலத்தான் கடற்படையான்.

(இ-ள்.) மா வண்டு மாலை பண்ணின் வகை பாடும் — கரிய வண்டுகள் ஒழுங்குபெறுகின்ற பண்ணின் விகற்பங்களைப் பாடுகின்ற, — அழாய் மாலை மா மாலை வண்டு பண்ணி — துளசிமாலையையணிந்த பெருமைபொருந்திய விட்டுணுமூர்த்தி

யை அம்பாகச்செய்து, — ஒரு மூன்று மதில்களும் எய்த காமாரி — ஒருமூம்மதில்களையுமழித்த சிவபெருமானது, — ஈகை பூ கழல் மறவா கருத்தினன் — பொன்மயமாகிய மலர்போலுந் திருவடிகளைமறவாத உள்ளத்தையுடையவன், — நீங்கா மாரி ஈகை பூ கரதலத்தான் — (கைம்மாறுகருதாது) நீக்கமின்றிப் பொழிகின்ற மேகத்தையொத்த கொடையையுடைய பொலிவாகிய கைத்தலத்தையுடையவன், — கடல் படையான் — சமுத்திரம்போலும் சேனைகளையுடையவன். என்றவாறு.

மூன்றும் என்னும் முற்றும்மை மதில்களென் புழிக் கூட்டப்பட்டது. எய்தல் காரணவாகுபெயர். (கச)

கலித்துறை.

ஆடலர்திரு வொடுநில மகள்விளை யாடு
நீடுசெய்குன்ற மாக்குடந் தோளினு நிலவும்
பாட லங்கையா டரங்கமா நாவினன் பதும
வாடு நுண்ணிடை மடந்தையத் தாணியா மார்பன். (கரு)

கலசயோனியா முனிவரன் குடித்தவக் கார்கோ
ளலைபெ ரும்புனன் மதித்துமிட் டானென்ப ரதுபொய்
புலமை யந்தணர் பெறத்தரு பொருளொடப் பொன்மா
மலைய னன்பொழி தானநீர் நிறைந்தன்று மன்றே. (கசு)

இரைநெ டுங்கடற் றனையவ் வரசர்கோன் செங்கா
லரிநெ டுங்கணார் புலவியாற் பொய்ம்மையு மறியும்
பெரிய வந்தணர் மந்திர சேடையாற் பிறங்கு
மெரிம ணிப்பொலந் தொடிக்கைக ளேற்றலு மறியும். (கஎ)

உலவி லண்டமாம் புதாரு ஊற்றிருந் தொழுகு
மலரி னேன்வன பொற்குட நிறைந்துமேல் வழியப்
புலவ ராமெனி னக்குழா நனிதவப் புரிபு
நிலவு தன்பெரும் புகழெனும் பாலினை நிறைத்தான். (௩௮)

நிலைய கன்கட லிடத்துறந் துகிர்க்கொடி சேண்டோய்
வலாக னுக்கொளிர் செந்நிறத் தாதுமா திரத்தெண்
கரிக ளுக்கெழிற் சிந்தூர மாகுமக் கழற்கா
லரசர் தம்பிரான் றனதடற் றோன்றொளி யன்றே. (௩௯)

வெற்றி வேற்படை யவன்பிர தாபமாம் வெய்யோ
னுற்ற வார்திரைப் பெரும்புனற் குவலய மூவப்ப
மற்ற வன்றரி யார்வசை யிருளொடு வயங்கும்
பற்ற றீக்கதிர்ச் சுடரொடு மறுதலைப் பட்டு. (௪0)

இத்த கைப்பெரும் பெயர்முடி வேந்தர்கோ னிலங்கு
சித்தி லத்தனிக் கவிகையா னிலமெலா மிழற்றி
மெய்த்த செய்யகோ றடையற நடாய்த்திசை மேவு
மத்த வாரண முகங்களிற் கயற்பொறி வரைந்து. (௪௧)

குரும ணிக்குலாம் பொற்குவை விலையில்பூண் குவவு
முரண்ம ணிப்பொலந் தேர்த்திரள் மனத்தினு முந்தும்
பரிய ணிக்குழாம் பிறைமருப் பீர்ங்கவுட் பெருமத்தா
ளருவ ரைக்களிற் றினத்திறை யரசர்க ளளிக்க. (௪௨)

வெளிறி லுண்புல மந்திரிக் கிளையொடு மேவி
யளவில் போகந்துய்த் தினிதுவீற் றிருந்தன னங்கா
ளொளிறி ரைக்கட லுலகெலாந் தம்புகழ் நிறீஇய
தளர்வில் கேள்விநக் கீரனார் முதலிய சான்றோர். (௪௩)

அன்ப ரொண்ணிய வெண்ணியாங் கந்திலை யளிக்கும்
பின்பு தாழ்சடைப் பெருந்தகை யருளினாற் பெற்ற
பொன்பி றங்கிய தெய்வதப் பலகைதம் புலமை
வன்ப றிந்திடந் தரவதி லிருந்துள மகிழ்ந்து. (௪௪)

யாக்கை பெற்றவர்க் குறுதியா மறம்பொரு ளின்பம்
போக்கி லுண்பொரு ளரிலறப் புதுமொழி புணர்த்துத்
தாக்கி னம்பல பலபுனைந் தெறிதிரை சுருட்டு
மாக்க ருங்கட லுலகிடைத் தமிழினை வளர்த்தே. (௪௫)

வெள்ளைத் தாமரைச் செல்விதன் பெண்மையை விடுத்திட்
டுள்ளற் பாடிலா துருவெடுத் தெனமுடி வேந்தும்
பிள்ளைப் பான்மதி யான்றமி ழொருவனுப் பெருஞ்சீர்
வள்ளற் பாண்டியற் காருயிர்த் துணைவராய் வாழ்ந்தார். ()

இன்ன வாறவர் வாழுநா ளோர்பக லெரிகான்
மின்னு வாட்படைச் செல்வல னுயர்த்ததார் வேந்தன்
பொன்னின் மாடத்தின் மேனிலைக் குழையடர் பூங்க
ணன்ன மன்னவ ளோடினி தேறின னமர்ந்தான். (௪௭)

ஆய காலையின் மந்தமா ருதத்தொடு மரிக்கண்
வேலை வென்றதோ ளண்ணின்வார் குழன்மணம் வீசச்
சேய னன்குவி முகிழ்முலைச் செய்யவாய்த் தேவி
மாயி ருங்குழ லின்மண மாமென மதித்தான். (௪௮)

மதித்த காவல னதுமனங் கொண்டுதன் மனத்திற்
றதைத்த நுண்பொரு டாவொரு செய்யுள்செய் புலவ
ரிதைக்கொள் கென்றுபொன் னாயிர மொருகிழி யியற்றி
யதைப்பொற் சங்கமண் டபத்தின்முற் றூக்கின னன்றே.

புலவர் யாவருந் தாங்கண்ட வாறுபாப் புனைந்து
தலைவன் முன்புபோய்ச் சாற்றிய வனைத்தையுந் தணடா
மலைகொ டோளினன் மறுத்தலின் வறிதகன் றனரவ்
விலகு பொற்கிழி யிருந்ததங் கறப்பல நின்றி. (ருo)

கால மங்கது வுரோணியிற் கரியவன் புகுத
வால வெவ்வர வடுத்தவீ ருவாவினு மழன்று
கோல வெஞ்சுடர் தன்கட ரிரண்டும்வாய்க் கொள்ள
ஞால மைந்தனும் வெள்ளியு மிகல்பட நடந்தார். (ருக)

காலை தண்பனி சொரிதலு மண்பகற் கால
நீல வான்புகை மூகிலினம் பெய்வபோ லின்று
மாலை தோன்றுமுன் மலர்தலை வான்கழு வியது
போல வீங்கது நிகழ்ந்தன மழைவளம் பொன்ற. (ருஉ)

பெயல்வ றந்தலைப் கூழெலாம் பீளொடு கரிந்த
பயம்வ றந்தன மரங்களு மலைகளும் பனிநீர்க்
கயம்வ றந்தன கள்ளியும் பெண்ணையுங் கதிரின்
வெயிலின் வெந்துதம் பசுமைபோ யுலர்ந்தன மிகவும். ()

உண்ப தின்பன மலிமிகக் குறைந்தன வொருங்கு
வெண்க லங்களும் வெள்ளியுஞ் செம்பொனும் விளங்கு
மண்கொ ளொன்பது வகையநன் மணிகளு மலிந்து
வெண்ப தம்பெற லரியதா யிற்றுமன் யார்க்கும். (ருச)

நீடுந் தீப்பசி யாற்குடர் கொளுந்திய நிலைத்தோ
ராடுந் தின்கலா வடகுதின் றனர்நில னகழ்ந்து
வாடும் பல்வகைக் கந்தமுந் தின்றனர் மக்கள்
காடுங் குன்றமு நிரம்பினர் தின்பன கருதி. (ருரு)

சிறுவர் கையனு தாயர்தாம் பறித்தனர் தின்றார்
மூறுகு தீப்பசி பொறுக்கலார் மக்களுண் மூதலா
வுறுப் சுந்தசை யாவையுந் தின்றன ருலகத்
தறைப பூஞ்சோலைப் புதுக்கினர் மானமான் பற்றார். (ருசு)

வழியெங் கும்பிண மிடறுமிவ் வார்கடற் கப்பாற்
பொழிலின் கண்ணுமுற் றலாயது நாற்றகீள் போழ்வாய்
முலைவெங் கூற்றயி ருண்டற வெறுத்தது மூள்வாய்க்
கழுகுங் காக்கையு ஞமலியு நரிகளுங் களித்த. (ருஎ)

இவ்வி ழைத்தவவ் வற்கடத் திறையையர்க் கிக்குந்
தலைமை பெற்றவன் றருமியென் பவனுட னார்ந்திவ்
வுலகு யிர்க்கா னிலிகடச் செந்நிலை யேது
மலிவி லைத்துரா டெய்துவ மெனமனம் வலித்தான். (ருஅ)

கோயில் சென்றடைந் தருட்பெருங் கடலினைக் குறுகித்
தாயி னன்புடை யாயிவ னுறிலிடைச் சாகேன்
றேய மூய்வதற் கேற்றது புகுந்துநீ இச் செழுமை
யாய பின்பிவ னடைகுவ னெனத்தொழு தழுதான். (ருகூ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

குழலியல் திங்கள் வேணிக் குரிசின்மற் றதனைக் கே
ளா, வழுதலைக் குழையல் வாழி யன்பவொன் றறைவல் கே
ட்டு, வழுதிநாங் கின்றோர் பார்த்தன் மனங்கொள வுரைத்
தோர்க் கென்று, கிழியதா யிரம்பொன் சங்கத் திவர்புனி
மண்ட பத்தே. (சுo)

அங்கதை யிப்பா வேந்தற் குரைத்தலை பெறுதி யென்
று, சொங்குதேர் வாழ்க்கை யென்றும் கோதிலாக் கிந்து

விட்டான், பொங்கிய களிப்பி னாலும் போய்த்தொடர் பழு
தக் தன்னைத், திங்கள்வெண் குடையி னான்றன் செவிப்புல
த் தாற்றி னால். (௬௧)

மற்றது கேட்டுத் திங்கண் மருகன்று வினைந்த வண்
ணஞ், சொற்றவி விளிது வந்து தொகுசங்கத் தவர்பாற்
போயிப், பொற்றபாட் டிசைவி யென்றான் பொருக்கெனத்
தருமி சென்று, கற்றவ ரவைமுன் சொன்னான் கவிகள்கேட்
டனைவரு வந்தார். (௬௨)

ஆங்கவர் தம்முட் கீர னரும்பெறற் கல்விச் செல்வத்,
தோங்கிய தருக்கி னாலிவ் வுரைத்தபாக் குற்ற மென்றான்,று
ங்கிய வுவகை சிந்தித் தருமிதான் றனைவிற் போந்து, தே
ங்கமழ் கடுக்கை வேணிச் செல்வனோ டிதனைச் சொன்னான்.

கேட்டது மங்கை யற்கட் கினியுறழ் கிளவி பங்கன்
பாட்டியற் புலவ னாகிப் பாவலர் தம்பாற் போயெங்
கோட்டமில் கவிக்குக் குற்றங் கூறின ரியாவ ரென்று
நாட்டிய புகழ்க் கீர னானெனத் தருக்கிச் சொன்னான். ()

சொல்லனுங் குற்றம் யாது சொல்லென நெடுங்க ணல்லார்
கில்லிருங்குழற்கு நாற்றஞ்செயற்கையன் றியற்கையுண்டோ
வில்லது கூற லான்மற் றிதுகுற்ற மென்று மன்னன்
மல்லல்வின் மகளிர்கூந்தன் மணமியல்பன்றேயென்றான்.

என்றலு மரம்பை யர்க்கு மிருங்குழ லியல்பு நாற்ற
மின்றென வுரைத்தானைய விறைவியென் றலகை மேத்துங்
குன்றிறை பயந்த செல்வி கூந்தலெற் றென்றான் கீரன்
றன்றனித் தருக்கா லம்மை தனதுகூந் தலுமற் றென்றான்.

னெற்றிக் கண்ணு மெரிமருள் சடையுங் காட்
ட, மாற்றரு மருட்சி யான்கண் வடிவெலாங் காட்டி னானு
ஞ், சாற்றிய செய்யுள் குற்றஞ் சடைகொண்டு வெருட்டல்
வேண்டா, தோற்றில விதனுக் கென்றான் றொலைவிலான்
வெகுண்டு சொல்வான். (௬௭)

எம்மொடு முரணி வான்றே யிமயமால் வரைப்பூங்
கொம்பின், மைம்மலி மறைசொல் லானு மணக்கமழ் கு
ழலை யிழித்த, செம்மைசொ ளறிவி லாய்நீ ர்ப்பருங் குட்ட
நோய்கொண், டிம்மையி லலைக வென்று விழப்பகக் கீரன்
றுஞ்சி. (௬௮)

முழுமெயும் பனித்தி ரங்கி முருகலர் கமலம் வென்ற
கழலடி வீழ்ந்தி றைஞ்சிக் கருணையங் கடலே யெந்தா
விழிபுடை யாயி னென்னே விலக்கறி விலாது செய்த [ன்
பிழைபொறுத் தருளிச் சாபப் பிணிகெட வருள்வா யென்று

என்றலுங் கருணை வள்ள லெரிசினந் தணிந்து கீர, செ
ன்றமர் கயிலை காணிற் றீருமிக் கொடுநோ யென்று, குன்று
ழ் புரிசை விண்டோய் கோயிலிற் புகுந்தொளித்தான்,றெ
னலம் பொதிய வெற்பிற் றென்னர்கோ னதிச யித்தான்.

பொற்குவை தருமி யேற்றுப் பொலிந்தினி திருந்தான் வெ
யற்கடக் கீர வெங்கு மழைவளஞ் சுரந்த திப்பாற் [ய்ய
சிற்றுணர் றந்த சாபத் தீப்பிணி யுடலம் போர்ப்ப
கற்கவி னிகந்து கீர நாவலன் சிந்தை செய்வான். (௭௧)

வீரனிரை யழுகி நைந்து வீழ்ந்துகால் குறையா முன்ன
மீருகையும் விரல்கு றைந்திட் டெரிபுகு மப்பொல் வாமு

உருவினுண் புழுக்கள் சோர வொழுகுசீ நாறச் சேணில்
வருதல்கண் டவரு யிழ்ந்து வழிவில கினர்செல் வாழுன். ()

பலப்பல நாடி நந்து படரொளிக் கயிலை யென்னுந் [தான்
மலைப்பில்குன் றெய்தி யிங்கோ யொழிக்குவ மெனத்து ணிந்
விலக்கரு நம்பி ஞான வேட்டை நற்கு நெஞ்சங்
கலக்கமுற் றழுதி ரங்கிக் கரையில்பே ரஞருள் ளாழ்ந்தான்.

தடையில்பே ரறிஞர் தம்மைத் தனித்தனி விளித்து நும்மோ
டுடனுறை வாழ்வு நீங்கு மொருபெரும் பாவி யேனை
மடனற நமரங் காணீர் மறவன்மி னென்று தன்மெய்ப்
பருபிணி நோக்கி மார்பம் படத்தழு வாது நின்றான். (௭௪)

காலவ ரலைதய நிந்து கண்ணிமார் பிறைப் புல்லி
யோவில்கண் ணருவி பாய வுளங்குழைந் தழுது கல்லோய்
மேவரு நின்னை நீத்து வெறுவிய மிருப்ப நின்ற
வாவல்வல் வினையு ளார்யா மல்லதில் வுலகத் தியாரோ. ()

என்றன நிரங்க மேலோ னெதிர்தழீஇத் தழுவி யாதிக்
குன்றனீர் இயற் காகக் குழைந்தழ றயியேன் செல்லல்
பொன்றலி னட்பி னுக்குப் * புணர்வொடு பழகல் வேண்டா
தின்றகல் லுணர்ச்சி தானே நிறைக்குமென் றுணர்ந்தகல்லீர்.

என்றுபல் நிறத்தாற் கூறி யினையிலா னிரிதி னீங்கிச் [த்.
சென்றனன் புலவர் கண்ணுஞ் சிந்தையுந் தொடர்ந்து செல்ல
தன்நிரைக் கையான் மோதித் தான்றியங் குலையு றிக்கு
மன்றலம் புதுநீர் வைகை வடகரை கடந்து மன்றோ. (௭௭)

* திருக்குறள். [illegible]

என்றினி மதுரை காண்பே மெப்பகல் சவுந்த ரேசன்,
றன்றிரு வடிகள் காண்பே மந்தாயையெஞ் ஞான்று காண்
பேம், வென்றிவேற் றரும வேந்தர் வேந்தனை யென்று காட்
காண்பே, மொன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் துறைவரை யெப்
பொழுது காண்பேம். (௭௮)

ஞானக்குமா னறிவின் மிக்க நூல்வலார் மறப்பர் கொ
ல்லோ, வணங்குதேர்த் தானை மன்னர் மணிமுடி யுழுக முற்
கா, லணங்குடை யரிமான் றப்பி னரசர்கோ வியலையான்
கொல்லோ, விணங்குநாற் புலவர் நாற்பா னெழுவரென்
றுரைக்குங் கொல்லோ. (௭௯)

இனித்தமி ழினிமை யாவர்க் கெடுத்திசைத் திடுவ மன்றே
வெனப்பல பலவு மெண்ணி யினைந்துவெஞ் சுரமி றந்து
புனற்றிரு நாடு புக்குப் பொருந்திரைப் பெண்ணை நாடு
தனைக்கடந் தந்தண் பாலித் தன்னாடு கண்டு சென்றான். ()

அரவுணைச் செல்வன் வாழு மந்தமிழ் நிலத்தி னெல்லைத்
திருமலை கண்டு † கண்டோர் செய்வினைத் தொடர றுக்கும்
பெருவரை கண்டி றைஞ்சிப் பிறங்குவெள் ளருவி தாழும்
பொருவரு மேம கூடப் பொருப்பினை யினிது கண்டான். ()

அருநெடுங் கடலா நந்தி யடிகள்வந் தவதரித்து
மூரணு சமண்கு ழம்பு முருக்கப் புசைவ மென்னும்
திருநிலை முழுது மாண்டு செல்வமோ டினிதி ருந்த [ன்.
பொருவில்கல் யாண மென்னும் பொன்மதி னகரங்கண்டா

† கண்டோர்செய்வினைத்தொடரறுக்கும்வரை - பருப்பதம்.

உரைபெயர் பலதேயங்க ளொருபொழு திருந்தவ் வூரின்
றொருபொழு திராமற்சென் றேயொளிவளைமணிகொழிக்கு
மிறைதிரைக் கங்கை யாடி யிறந்தவர் பிறவா வின்பந்
தருதிரு நகரி றைஞ்சித் தடவரை நாடு புக்கான். (௮௩)

கன்னுத றிருக்கே தாரங் கண்டுதன் பணிபு னைத்த
வின்னக டனைவு கோட்டு வியனெடுங் குன்றத் தாறவ்
வன்னற னருளா லுப்பே ராற்றலாற் சென்று னன்றேற்
பண்ணவர் தமக்குஞ் சேறற் பாலவோ பனிமாக் குன்றம். ()

மடங்கலென் குழுவை பன்றி வாரண முளவுள் ளிட்ட
கொடுஞ்சின மாவ ழங்கு குன்றமுஞ் செறிமுட் காடு
முடம்புற பிணிவ ருத்த வுள்ளங்கால் வெள்ளென் பாகக்
கடந்துசெல் வழிக்கண்டா னூற்கடல்புரை தடமொன் றம்மா. ()

சிறந்தவாங் கலைவி ளங்கித் தெளிதரு வொழுகச் செவ்வா
செறிந்தசெந் தாம ரைத்தன் டேமலர் மாலை தாங்கிப் புயச்
பிறந்தநாட் டொடங்கி யானுப் பிறங்குநன் னீர்பு னைந்திட்
டறந்தவா மறைவ ளாள ரனையதத் தடந்தான் மன்றே. ()

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

* மாண்டவா ரணத்தோ டாகிய லோதி மந்திரி வளம்
பெரி தமைந்தே, யீண்டிமே லெழுந்து வந்தமே வலர்தம்
மினமிலை தளர்ந்திட வலைத்துக், காண்டக விளங்கி யுயிர்த்
தொகை புரந்து களியளி யுளர்கமழ் தண்டார்த், தாண்டரு
தடந்தோட் புலவுவேற் றடக்கைச் சுடர்முடி வேந்தர்போ
ற்றேன் றும், (௮௬)

வளரிள வலைய வெள்ளியும் பொருட்டு மாசறு செம்
பொனுந் தும்பி, யுளர்கமழ் பதுமப் பதுமரா கமுந்தே னு
றாநறு நீலநீ லமும்பச், சிளவடை யொளிசெய் மரகத மணி
யு மெகினிழற் றிற்கொழுந் துகிரு, மொளிகிளர் வலைவெ
ண் டாமரை மணியு முடைமையின் வணிகரே யொக்கும். ()

கலிவிருத்தம்.

பூமி மங்கையைப் பொற்புறத் திப்பல
வேம வன்னந் தருமோர் வளம்பெறுக்
காமர் பூவிலை வித்தலி னக்கயந்
தோயில் பின்னவர் போன்மெனத் தோன்றுமே. (௮௭)

வெளிய செய்ய கரியவொள் வீபொருட்
டிலைய பாசடை யென்றிவை துன்னிய
தெளிபு னற்றடஞ் செய்யவ டானம
ரொளிகொள் சித்திரக் கம்பல மொக்குமே. ()

சால வூடிய தன்பெடை மீன்கொளற்
காலு மொண்சிறல் வீழொலி யச்சுற
மாலு மன்னமவ் வச்சமே * வாயிலாக்
கோல மென்சிற காற்றழீஇக் கொள்ளுமே. (௮௯)

மைத்த வண்டிசை வண்சிறைப் புள்ளிசை
தத்து பஃறவ ளைக்குரல் சங்கொலி
மூத்த வெண்மருப் பியானைநீ ரொள்கலி
யித்தி றத்திருப் பென்று முடைத்தரோ. (௯௦)

* வாயில் - தூது.

பொருவி லாவகன் பூந்தடத் தின்கரை
மரக தக்குவ டொப்பது வான்றிசை
விரிவ ளக்கும் வியன்கிளைத் தான்றும்வீழ்த்
திரள தோராற் றிருமா லிகர்க்குமால். (௯௩)

காற்ற ழங்கு கழற்கம லத்திறை
சாற்று மீரேழ் தலமு மளந்தவவ்
வாற்றன் மாய னறிதுயில் கொள்ளுதற்
கேற்ற பைந்தளி ரீட்ட முடைத்தரோ. (௯௪)

திசையி னின்ற தெறுசின வாரண
மசைத டக்கையி னுன்முரித் தாரழற்
பசிகெ டத்தினும் பாசிலை மென்கிளை
யொசிவி னீள்பணைக் கோடி புடையதால். (௯௫)

தூங்கு வீழ்நுனித் தொத்தி வருமுலை
வாங்கு நுண்ணிடைச் சூர மாதர்தாந்
தாங்கு மூசலி † னாழித் தடமுடி
யோங்கு வெற்பி னுதைந்துதைந் தாடுவார். (௯௬)

வேட்டு மெய்குளிர் மென்னிழ லின்றமாத்
தாட்ட டக்கைத் தழைச்செவி யானைமேற்
கோட்டி னம்பொற் குடம்புரை செங்கனி
கூட்டு ணும்புட் குலங்க ளுதிர்க்குமே. (௯௭)

நீரில் வீழ்ந்தன நீர்பயின் மீன்களாம்
பாரில் வீழ்ந்த பறவைக ளாங்கதிர்த்

† ஆழிவெற்பு - சக்கரவாளகிரி.

தேரின் மேற்செல் சிறைப்பஃ றலையரா
வூரில் வேருன் றுயரா விலையெலாம். (௯௮)

அனைய வாற்சி றுருந்தமிழ் நாவலன்
மனன மார்ந்து வதிந்தன னங்கொரு
சினையி னீங்கிலை யாதி இரைப்புன
னனைய வீழ்ந்தது நன்புனற் றீரமே. (௯௯)

மேற்படி வேறு.

வீழ்ந்தது பறவையு மீனு மாகியங்
காழ்ந்திடு புனலினு மகன்க ரைக்கணுஞ்
சூழ்ந்திடு முலகினுந் துறவின் பாலினுந்
தாழ்ந்திடு மனமெனத் தம்மி லீர்த்தவே. (௧௦௦)

அனையதோர் புதுமைகண் டதிச யத்தனுய்த்
தனியொரு தானவண் டரித்து வைகிறு
வினைவறு குறுமுனி யிலக்க ணம்பெறப்
புனைதரு மிலக்கியப் புலவர் சிங்கமே. (௧௦௧)

பரிதியந் தகன்றனைப் பயந்த பின்னர்வல்
லிருணகர்ந் தனையவ னிளவ லாமெனக்
கருவிருந் தின்றனை காட்சித் தாகிய
வொருபெரும் பூதமங் குடன்று வந்ததே. (௧௦௨)

வாரியை வயிற்றுறும் வடவை யோவொரு
பாரிய வுருவுசெய் தென்னப் பார்மிசைக்
காரினை யிடியொடு கவர்ந்து பங்கய
னேருரு வமைத்தென வுருவ மிக்கதே. (௧௦௩)

இருளறி யாதவல் லிரவி யும்பெறு
தெருளறி யாதவா ணவமுந் தீர்தலின்
மருளறி யாதநோர் சிவமு மாணவே
யருளறி யாதது னகமெஞ் ஞான்றுமே. (௧௦௪)

அதிற வுடையவப் பூத மாயிடை
கடகிழ லமர்தரும் வள்ளற் கிரனை
க்கைதன ருழையிளங் கன்று கச்சியோர்
கொடுவரி கவர்ந்தெனக் கொண்டு சென்றதே. (௧௦௫)

ஆங்கொரு மலைமுழை யவிர்ச டைப்பிரான்
பூங்கழ லடிநிழல் பொருந்தி னோர்தமை
நீங்கிய வானவ சத்தி நித்தமா
யீங்குறு மெனாதனி யிருளொ டொன்றுமால். (௧௦௬)

பகலிடை மெலிதரும் பாந்த வல்லிடை
யிருதலு மிலையிருள் வெற்பி னம்முழை
மகிழ்வுசெய் வாழ்விலும் வறுமை யின்கணுந்
தருதியா மனமொரு தன்மைத் தாதல்போல். (௧௦௭)

உன்னிறை யிருண்முழை யொன்றில் பத்துநா
றென்னுறு தொகையரா யிருந்து ளோருட
னன்னலில் புள்புக வடைத்துப் பூதநீர்
* கன்னிய வளமொடு கயத்தில் போயிற்றே. (௧௦௮)

போயின காலையிற் புலவ ரோடவண்
மேயின ரினவுநீடி விளம்பன் மேயினர்

---

* கன்னுதல் - கருதல்.

நீயிவண் வருந்தலாற் குறைநி ரம்பியே (௧௦௯)
யாயிர மெனுங்கணி தந்த ராயினோம்.

இனியுயிர் செகுத்துநம் யாக்கை யால்வயிற்
றனலினை யவிக்குமாங் கதுவென் றுள்ளுடை
வினையொடு முரைத்தனர் திரம்பு தங்கனல் (௧௧௦)
வினைவழி புலவன்வந் தமைவி லங்கிலார்.

கீரனங் கவர்மொழி கேட்டு மாழ்கில
னாரு ரெய்தது மார்வ மெய்தலு
மோருட லியற்கையென் றுள்ளி யாங்குளார் (௧௧௧)
பேரிட ரகற்றுமோர் பெற்றி யெண்ணினன்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வரைபுனர் குறிஞ்சி மன்னன் வரைபக வெறிந்த செவ்
வேள், முருகல ரலங்கற் றிண்டோண் முருகனென் றவன்
பொற் றண்டைத், திருவடி மலரி றைஞ்சிற் றீவினைச் செல்
லன், முற்றும், பரிதியங் கடவுட் கண்ட பனியென வகன்று (௧௧௨)
போமால்.

ஆதிரு தடந்தோ ளண்ண லாதெழுத் தினைபு மோதில்
வேறொரு பிணிபோ மென்கை வியப்பதோ பிறவி யென்னு
மாதரு மறுநோயு மாதிலே தாக மங்கள்
கூறரு மின்ப வீட்டிற் குடிபுகுந் திருப்ப ரன்றே. (௧௧௩)

ஓம்பெரும் பூத வாயி னகப்படு முயிரை மீட்டுச்
செம்பொனஞ் சிறச தன்னைத் திருவடி நிழலில் வைத்து
நம்பிகன் குமர வேட்கிந் நாளொரு சிறப்பு தந்தா
லிம்பரின் குறுநோய் தீர்த்த லெளிதலா லரிய தன்றே. ()

இன்னன நினைந்து கீரன் இலங்கிலை நெடுவேற் செம்மல்
பன்னிரு செவியு மாரப் பருகமு தாகி யோதி
யுன்னிய வுன்னி யாங்கின் குதவுவ தாகிப் பாவுண்
முன்னுற வந்து நிற்கு முருகாற்றுப் படைமொ ழிந்தான்.

பொன்னவிர் சுணங்கு பூத்த புணர்முலைக் கருங்கண் வள்ளி
கன்னலு மமுதுந் தேனுங் கைக்குமின் னீஞ்சொன் மாற்றித்
தன்னிகர் புலவன் கூறுந் தமிழ்செவி தாழ்த்துக் கேளா
வன்னிலை மனங்க ளிப்புற் றறுமுகம் படைத்த கோமான்.

அயின்மலி திருமால் வீழ்ந்து அனுக்கென வெழுந்து நிற்ப
வெயின்மணி யணைமு டக்கு மெய்ம்மயிர்ந் தோட வாடு
மயின்மிசை யலையிற் றோன்றும் வளரிளம் பரிதிப் புத்தே
ளியன்மலி யுருவத் தோன்ற விவர்ந்தறு முகமி லங்க. ()

பன்னிரு கதிருந் தோன்றும் பன்னிரு மலைகள் போது
மின்னவிர் குழைக டாழ்ந்து விளங்குறு குவவுத் திண்டோட்
பொன்னணி மாலை தாழப் பொலங்கழல் புனைந்து வந்தென்
சென்னியின் மலர்ந்த கஞ்சந் திகழ்தர வந்து தோன்றி. ()

பூதரா தனுக்கங் காமப் புலவனைப் பூத முண்ணுங்
காதலா னணுகும் போதோர் கதையினு லகலி லண்ட
மோதினு னெனவே மோதி முடிதகர்த் ததனை வீட்டி
யேதையாம் புலவ ரோடும் விடுத்தனன் முறையு ளோரை.

பாரிடம் விழுங்கப் பட்ட புலவரையும் வாய்தி றந்திங்
கோரிடம் விடுப்ப வந்த தொத்தவ ணிருந்தோ ரெல்லாம்
போரிட மலைவேல் போற்றும் புலவனை யடுத்த வாற்றாற்
காரிட மெனும்ப ராரைக் கன்முழை நின்றும் போந்தார்.

பெரியவர் சங்க மெய்தும் பெற்றிடி னன்மை யென்ன
வுரைசெயப் பட்ட வற்றி னொன்றுமெய் தாத தில்லை
புரைதரும் வினைக டம்மூட் போயுகா வினையு மற்றே
வரையுறழ் குவவுத் திண்டோண் மழைமத யானை வேந்தே.

மணிமுடி யரசர் வாழ்வு மக்கட்பே றுதி கல்கிப்
பிணிமிடி பகையி டுக்கண் பேயினுக் கனவு கள்வர்
பணிவிட மொழிக்கு மாற்றுப் படைமொழி புலவர் சிங்க
மணிகிள ரலங்கற் றிண்டோ ளறுமுகற் கெழுது சொல்வான்.

அடியனேன் செருக்கா லைய வாலவா யமல னென்ற
ன், வடிவெலாங் கவரு மிக்கோய் வரப்புகன் றனன்யா ன
ஞ்சிக், கொடியனேன் பிழைபொ றுத்தாட் கோடியென் றனன்க
ருணை வள்ளல் (௧௰௬)
றனனி தின்றுங், கடிவிலாக் கயிலை காண

ஆதலாற் கயிலை காண்பா னடைந்தவ னிருந்த சீலைப்
பூதமா ரனுரி ழைப்பப் போற்றினர்க் குதவி செய்யும்
வேதனா யகனீ யென்பால் விழுமமிங் களைந்துந் தீர்த்தாய்
சோதிமா கயிலை காட்டித் தொலைத்தருள் பிணியு மென்றான்.

செந்தமி ழாளி யின்ன செப்பலுங் கருணை கூர்ந்து
கந்தவே டிசைபு ணர்த்திக் கயிலையென் றுல வாயி
லெந்தைகூ றுமை யாளின் னிலங்குமென் கயிலை யானு
முந்துநோய் தீரு மென்னு முன்னினை விதத்தைச் செய்தான்.

கரைபொரு திரைநீர்ப் பொய்கை காட்டியோன் றித
ஞ்சன் மூழ்கில், விரைபடு கொன்றை வேணி வெற்பினைக்

காண்கைப யென்றான், வரைபக வெறிந்த வைவேல் மணிம
ருள் கலாப மஞ்ஞைக், குலாகழ லாறுமு கத்தெங் குடிமு
ழு தாளுங் கோமான். (கஉசு)

நன்றலை யான டந்த தாய்க்கலாற் கயிலைக் குன்ற
யின்றிரு தாளா லெய்த றனக்கெளி தோகல் யானைக்
கன்றொடு பிறந்த சிங்கங் கருணையாற் பணித்த வாறு
கண்டுறை வுளங்கொண் டங்கணல்லிசைப்புலவனென்பான்.

முருகனைத் தொழுது சென்று மூழ்கினு னத்த டத்தி, லிருவினைக் குறும்பு கொல்லு மிலங்குதென் கயிலை தோன்றப், பொருதிரைக் கங்கை காணும் பொன்முக ரியினெ ழுந்தான், சுரர்கண் மொய்த் தலர்பூ மாரி சொரிந்தனர் விசும்பு போர்ப்ப. (கஉஎ)

அருந்தமிழ்ப் புலவன் பொன்னை யாற்றிலிட் டொருகுளத்திற், பாருங் கவித் தவன்ப யந்த புதல்வரோர் புலவன் றன்னைத், திருந்துறக் குளத்தின் மூழ்கச் செய்தொரு நதியின் வந்து, உரைத்தெழப் புரிந்த தன்மை வியந்திடப் பட்ட தன்றே. (கஉகூ)

தாழ்ந்தபொன் முகரி தனைச் சார்தலாற் றணந்த தென்ன, வாழ்ந்ததென் கயிலை தன்னைக் காண்கையான் மாய்ந்த தென்னச், சூழ்ந்ததன் மேனி மாநோய் தொலைந்தெழுந் தனன்மேல் வேலை, வீழ்ந்தவெங் கதிரு ணர்ந்து வேலையூ டெழுந்த தென்ன. (கஙo)

மாசறு மணியை மாசு தீர்த்த மண்ணி யாங்குத், தேசுறு மேருக ருகித் திருந்துபொன் முகரி மூழ்கி, யாசறு கவி

தொடுத்த வரும்பெருநீ ளெதிர்ந்தான் போற்கண், கூசுறு மொளிகொண் மேனிக் குமரன்றாதையையெதிர்ந்தான்.

மேற்படி வேறு.

நெஞ்சக் குளமன் பெனும்புனலா னிறைந்து கடைவிட் டெனவிழிநீர், விஞ்சக் கரங்க டலைகூப்பி விளங்கு திருக்கா ளத்திமலை, நஞ்சக் கரிய மிடற்றழுதை ஞானக் கொழுந்தைத் தொழுதிறைஞ்சி, யஞ்சக் கரமு மனத்தெண்ணி யமையா வன்பு மயமாகி. (கஙஉ)

கயிலை வேறு காளத்தி வேறென் றெண்ணுங் கருத்திலனாய்க், கயிலை பாதி காளத்தி பாதி யாகக் கலந்துறழ்ந்து, மயலில் கரும்பர் மோகிபாசன் மகிழ வெண்பா வந்தாதி, மயிலில் வருவோன் பேருள்[illegible]ந்த புலவன் பாடினான். (கஙங)

பாடும் புலவன் றனக்கொருதான் பரிசு கொடுப்பத் திருவுளங்கொண், டாடும் பெருமா னெதிர்நின்றே ய[illegible] வேண்டிற் றெனவுடம்பு, கூடும் பிணியுங் கொழித்தவருட் குன்றே யென்றும் பேரறிவை, மூடும் பிணியுங் களைந்துனது முளரித் தாட்கீ ழிருத்தென்றான், (கஙச)

அந்த மாதி யிலாக்கயிலை யமர்ந்த பெருமா னந்தாதிச்
சந்த மாலைப் புலவனது சந்நி பாதத் தயர்ச்சியாற்
பந்த பாச மறமாற்றிப் பன்றி யுருவாய்க் காண்பதற்கு
வந்த மாலு மறியாத மலர்த்தா ளிழலி லிருத்தினான். ()

என்று திருக்கா ளத்திமலை யெழுந்த ஞானச் செழுஞ் சுடரிற், சென்று புகுந்த கீரனார் செய்தி யனைத்துங் கையி

ளமான், என்று கரந்த பரன்கூறக்கிழக்கால் வேந்தன் கதையின்னு, மொன்று கருணைப் பெருங்கடலே யுரையாயடியேற் கெனத்தாழ்ந்தான். (கசுசு)

கலிவிருத்தம்.

நீதற கவிவரன் செயலு ரைத்தனங்
கோதையர் கயிலைசேர் கொள்கை கூறுதும்
யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (கசுஎ)

நக்கீரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் — எகஉ.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

பாண்டிநாட்டிலே, சோமசுந்தரக்கடவுள் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடலியற்றிய மதுரைப்பதியிலே * சரஸ்வதியவதாரமாகவிளங்கி உலகமுழுமையும் தம்புகழைநாட்டிப் பொய்யடிமையில்லாப்புலவர் எனப்பெயர்பெற்ற நக்கீரதேவர், கபிலதேவர், பரணதேவர்முதலிய நாற்பத்தெண்புலவர்களும், ஒருநாள் அக்கடவுளையடைந்து, "எம்பெருமானே, எங்களிடத்து யாவரும்வந்து வீண்வாதஞ்செய்கின்றார்கள்; அங்ஙனஞ்செய்யாது அவரவர் புலமையையும் அளவிடுங்கருவியாக சங்கப்பலகையொன்று தந்தருள்க." என்று பிரார்த்திக்க; கடவுள் புலவுருக்கொண்டெழுந்த

* இச்சரித்திரவிரிவைத்திருவிளையாடற்புராணத்துட்காண்க.

ருளி, சதுரமாய் முழஅளவினதாகிய ஓர்பலகையையளித்து, "இது நும்போல்வார்க்கெல்லாம் முழம்வளர்ந்து இடங்கொடுக்கும்; இதை அளவுகோலாக வைத்துக்கொள்க." என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். அப்புலவர்கள் திருவுளமகிழ்ந்து, ஆலயத்தினது வடமேற்கிலே வங்கியசேகரனாற் றங்கள்பொருட்டுக் கட்டுவிக்கப்பட்ட சங்கமண்டபத்திலே, அப்பலகையிலிருந்துகொண்டு, உயிர்க்குறுதியாகிய அறம்பொருளின்பம்வீடென்னும் நால்வகைப்பொருள்களையும் புதுமொழிகளுள்ளே புணர்த்தி, நவரசங்களும் யாண்டுந்துலங்க, பலபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்ததுமன்றி, சிவபெருமானே இறையனாரென்னுந் திருநாமத்தோடு தங்களுள்ளே ஓர்புலவராய் வீற்றிருந்து ஐயந்திரிபுகளை அகற்றியருளச் செந்தமிழைத் தேசமெங்கும் பரவச்செய்தனர்.

அக்காலத்திலே, இவர்களை உயிர்த்துணைவராகக்கொண்டு வேண்டியசிறப்புக்களை நடாத்தி அத்தியந்த அன்புடையனாயொழுகும் வங்கியசூடாமணியென்னும் பாண்டியன், வசந்தகாலத்திலே, ஒருநாள் மேல்மாளிகையிலே, மனைவியோடு தனித்து இனிதிருந்தனன். அத்தருணத்திலே, சிறியதென்றலோடுகலந்து, ஒருதிவ்வியமணம்வீச; அவன் அதை தனது மனைவியினது கூந்தலின்மணமெனமதித்து, விம்மிதமடைந்து, "இவ்வாசம் கூந்தலுக்கு இயற்கையோ! செயற்கையோ!" என ஐயமுற்று, இதைப்பிறர்க்குப் புலப்படுத்தாது தன்மனத்தடக்கிக்கொண்டு, "யான் ஐயுற்றபொருள் விளங்கச் செய்யுளியற்றும் புலவர்கள் இதைக்கொள்க." என்று ஆயிரம்பொன்னை ஓர்முடிப்பாக்கி, அதைச் சங்கம

ண்டபத்தின்முன்னே தூக்கினான். புலவர்யாவரும் அரசன்கருத்துவிளங்காமையால் வெவ்வேறுபொருள்களையமைத்து பாடல்களையியற்றி, அரசன்முன்னருரைத்து, அவைகள் அன்றெனமறுக்கப்பட்டமையால் வறிதகன்றிருக்க; அக்கிழி அறுப்பவரின்றியிருந்தது. இருக்குநாளிலே, உரோகணி நக்ஷத்திரத்தில் சனிபிரவேசிக்க, சூரியகிரகணமும் சந்திரகிரகணமும் அமாவாசை பௌர்ணிமைகளிலே அடுத்துவர செவ்வாய்முற்பட்டுச் சுக்கிரன் பிற்பட்டமையால், மழையில்லாமல், தானியவிளைவுகுன்றி, பசிப்பிணிவருத்த, அதனால் உணவின்றி மடிந்தவரொழிய, பிழைத்தவருள்ளே சிலர் நரமாமிசங்களையும் அருந்தத்துணிந்தனர்.

அந்நாளிலே, மதுரையில் சோமசுந்தரக்கடவுளை வழிபடும் ஆதிசைவர்களுள்ளே ஒருவராகிய தருமியென்பவர் தமக்குப் பொருள்வரவின்மையால் கவலையுற்று, இனியாம் செழிப்புடைய ஓர்தேசத்திற்சென்று ஜீவிப்பதே தகுதியெனத்துணிந்து, ஆலயத்தையடைந்து, சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கி, "தாயினுமிக்கதயாநிதியே, யான் இனி இங்கு இருப்பேனாயின் சாதலையடைவேன்: ஆதலால், தக்கதேயத்திற்போயிருந்து, ஈண்டுச் செழித்தபின்னர் வருகின்றேன்." என்று முறையிட; சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவருள்சுரந்து, "அன்பனே, நீவருந்தேல்; பாண்டியனானவன் தனதுகருத்தைவிளக்கி ஒருசெய்யுள்செய்யும்புலவர் கைக்கொள்ளும்படி ஆயிரம்பொன்னையமைத்த ஓர்கிழியை சங்கமண்டபத்திற்குமுன்னே தூக்கியிருக்கின்றான்; இப்பாடலையுரைத்து அதைப்பெற்றுக்கொள்வாயாக." என்று கட்டளை

யிட்டு, "கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி—காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ—பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்—செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்—நறியவு முளவோ நீ யறியும் பூவே." என்னும் திருப்பாசுரத்தை அளித்தருளினார். அதுபெற்ற தருமியென்பவர் பெருமிதமுற்றுச்சென்று, அச்செய்யுளைமுதலாவது அவ்வரசனது இருசெவிகளினும்புகட்ட; அரசன் தனதுகருத்தைவிளக்கியிருத்தலால் இனிது உவந்து, "இப்பாடலை சங்கப்புலவர்கள்பாற்சென்று அரங்கேற்றுவீராக." என்றுரைத்தனன். தருமி சென்று, அப்புலவர்கள்பாலுரைக்க; அவர்கள்கேட்டு மகிழுந்தருணத்திலே, நக்கீரதேவர் கல்விச்செல்வத்தினாலுண்டாகிய இறுமாப்பினால், "இப்பாடல் குற்றமுடைத்து." என்றுரைத்தனர்.

அதுகேட்டதருமியார் வாட்டமுற்று, சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியையடைந்து, "ஒப்புயர்வில்லாதபெருமானே, சில்வாழ்நாளையும் சிற்றறிவையுமுடைய ஓர்புலவர் தேவரீர் செய்யுட்குக் குற்றங்கூறினர்." என விண்ணப்பிக்க; அப்பெருமான் புலவர்வடிவங்கொண்டு, சங்கமண்டபத்தைச்சார்ந்து, "குற்றமற்ற நமதுசெய்யுளுக்குக் குற்றங்கூறினவர் யாவர்?" என்று வினவினார். உடனே நக்கீரதேவர் "யானேகூறினேன்." என்று தருக்கிமொழிதலும், பெருமான் "குற்றமியாது?" என்று வினவ; அவர் "கூந்தலுக்கு செயற்கையாலல்லது இயற்கையாக மணமில்லையே? அங்ஙனமிருக்க, இயற்கையென இல்லாததைக்கூறினமையே குற்றம்" என்று கூறி, மீட்டும் அப்பெருமான் "அரம்பையர்கூந்தலுக்கும

ணம் இயற்கையன்றோ?" என்று கூறியவழியும், "அதுவும்
மந்தாரமலரொடுகலந்து மணத்தலால் செயற்கையே." எ
ன்றனர். சோமசுந்தரக்கடவுள் "நீவழிபட்டேத்தும் காள
த்திநாதரது பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதையம்மையி
னது கூந்தல் எத்தன்மையது?" எனவினாவி, அதுவும் செய
ற்கையதேயெனச் சாதித்தல்கண்டு, நெற்றிக்கண்ணையும் ச
டைமுடியையுங் காட்டியருள; நக்கீரதேவர் விபரீதவுணர்
ச்சியால் கடவுளை நோக்கி, "நீர் வடிவமுழுமையும் கண்களா
க்காட்டினும் உமதுபாடல் குற்றமே; சடைகொண்டுமயக்க
வேண்டுவதில்லை: இதற்குப்பயந்து எனதுகொள்கையைவி
டேன்." என்றுரைத்தனர். கடவுள் அவரைநோக்கி, "அறிவி
லாதவனே, வேதங்களாற்புகழப்படும் அம்பிகையினது கூந்
தலை எம்மோடுமாறுபட்டுப் பழித்தாயாதலால் நீ குட்ட
நோய்கொண்டு அலைக." எனக் கட்டளையிடுதலும், நக்கீர
தேவர் மிகவும் பயந்து நடுங்கி, திருவடிகளில்வீழ்ந்துபணிந்
து, "கிருபாசமுத்திரமே, நாயிற்கடையேன் அறிவிலாது
செய்த பிழையைப்பொறுத்தருளி இந்த சாபப்பிணிநீங்கத்
திருவருள்புரிவீராக." என்றுபிரார்த்திக்க; பெருமான் தி
ருவுளமிரங்கி, "நக்கீரனே, நீசென்று கைலையைக்காணின்
இக்கொடுநோய்நீங்கும்." என்றுபணித்து, ஆலயத்துட்புகுந்
து மறைந்தருளினார். தருமியார் பொற்கிழிபெற்றுக் களித்
திருந்தனர். வறுமைதீர எங்கும் மழைவளஞ்சுரந்தது.

இப்பால், நக்கீரதேவர் சிவபிரான்தந்த சாபத்தீப்பிணி
திருமேனியிற்கவிதலால் இனி இந்நோய்முதிருதற்குமுன்ன
மே கைலையையடைந்து தரிசித்து நிவர்த்தித்துக்கொள்ளல்

வேண்டும் எனத்துணிந்து, புலவர்களைத் தனித்தனியழைத்
து, "நட்பினர்களே, உங்களோடு உடன்வசிக்கும் வாழ்வை
யிழக்கின்ற பாவியாகிய என்னை மறவாதீர்." என்றுரைத்து,
வியாதிகாரணமாக விலகிநிற்க; அவர்கள் அதையறிந்து,
நெருங்கியணைத்து, கண்ணீர்பெருக உளங்குழைந்தழுது,
"பெறுதற்கரிய பெருந்தகையே, நுண்ணியவுணர்ச்சிமிக்க நு
ம்மையிழந்து பயனற்றோமாகிஇருக்கும் பாவமுதிர்ச்சியையு
டையோம் யாங்களேயன்றி வேறுயாவருளர்." என்று கலங்
கினர். நக்கீரதேவர் அவர்களைத் தனித்தனித்தழுவி, "நட்பி
ற்கு ஒருதேயத்தராய் உடன்கலந்து பழகுதல்வேண்டுவதி
ல்லை: உணர்ச்சியொத்தலேசிறப்பு. என உணர்ந்த பெரியீர்,
சிறியேன்பொருட்டுத் தியங்கற்க. யான்செல்கின்றேன்."
என்றுகூறி, அவர்களுடையகண்ணும் மனமும் தொடர்ந்து
செல்ல; அரிதினீங்கி, இனி இம்மதுரையையும் சோமசு
ந்தரக்கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் பாண்டிய
னையும் சங்கப்புலவர்களையும் எக்காலங்காணப்பெறுவே
மெனவும், தமிழினினிமையை எடுத்து எடுத்து யாவர்க்
குணர்த்துவேமெனவும், நினைந்துநினைந்து, வருந்தி வழிக்
கொண்டு, சோழநாடு மகதநாடு தொண்டைநாடு என்பவ
ற்றிலுள்ள தலங்களையும், பருப்பதம் விரூபாக்ஷம் கல்யா
ணபுரம் காசி திருக்கேதாரமுதலிய வடநாட்டுத்தலங்களை
யும் தரிசித்து, ஒருநாளையிருந்தவூரில் மற்றொருநாள்தங்கா
து விரைந்து, சிவசிந்தையால் மனிதர்களாலடைதற்கரிய
இமையமலையையடைந்து, திருமேனியிலே பிணிமிகவும் வரு
ந்தவும் உள்ளங்கால்கள் வெள்ளெலும்பாகத் தேயவும்

செல்லும்வழியிலே, கடலையொத்த ஓர் தடாகத்தைக்கண்டு, நீராடி நியதிமுடித்து, அதன்கரையிலே, தெய்வீகம்பெற்றதாய்ப் பணைத்துத்தழைத்திருக்கும் ஒரு ஆலவிருக்ஷத்தடியிலே, தியானத்திருந்தனர்.

அச்சமயத்திலே, அவ்வாலமரத்திலிருந்து, ஓரிலை பாதிசலத்திலும் பாதிகரையிலுமாகவீழ்ந்து, சலத்தில்வீழ்ந்த பாகம் மீனும், கரையில்வீழ்ந்தபாகம் பறவையுமாகி, மீன் சலத்திலும் பறவை கரையிலுமாக இழுக்க; நக்கீரதேவர் அப்புதுமையைக்கண்டு, அதிவியப்புடையராகி, தியானநிலைதவறியிருந்தனர். இருக்குங்கால், வடவாக்கினிபோலும் உதராக்கினியுடையதாய் இடியைப்போலுங் கடியமுழக்கமுடையதாய் அருளென்பது சிறிதும் அணுகப்பெறாததாயுள்ள ஒரு கரியபூதம், அவ்விடத்திலே சிவபூசையாதிகளில் வழுவினவர்களாகிய தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரை ஒரு இருட்குகையிலே அடைத்துவைத்துக்கொண்டு, இன்னும் ஒருவன்வேண்டுமெனக் காத்திருந்து, இவரைக்கண்டவுடனே தூக்கிச்சென்று; அக்குகையினுள்ளேயடைத்து ஆயிரவராக்கி, தன்னியமப்படி நீராடுதற்குத் தடாகத்திற்செல்ல; முன்னர் அடைபட்டிருந்தவர்கள் தங்களுடைய பூர்வபுண்ணியமுதிர்ச்சியினால் நக்கீரதேவரொ[illegible] உணராது, அவரைநோக்கி, "நாங்கள் நெடுங்காலமாகச் சிறையிலகப்பட்டிருந்தும் இப்பூதத்தினுணவுமுதலியவைகளைப்பெற்றுப் பிழைத்திருந்தோம்; இன்றைக்கு உம்மாலே இதற்கிரையாகுங்காலம் சமீபித்தது." என்று அழுதார்கள். நக்கீரதேவர் அவ்வாக்கியங்களைக்

கேட்டு மனஞ்சலிப்பில்லாமல், யாவர்க்கும் இன்பமெய்தலும் துன்பமெய்தலும் இயற்கையே. ஆயினும், இவர்களது துக்கத்தை நிவர்த்தித்தலே நமக்குத்தகுதி. எனத்துணிந்து, சிந்திப்பாராயினர்.

குறிஞ்சிநிலத்தலைவனாய் விளங்கும் குமரகுருபரனை வழிபடில் துன்பமனைத்தும் சூரியனைக்கண்ட பனியெனத்தொலையும். அம்மட்டோ! அப்பெருமானது ஆறெழுத்தையும் உச்சரித்தோர் அநாதிதொடங்கியே அகலுதற்கரிதாய்த்தொடர்ந்த பிறவிநோயையுமகன்று வேதாகமங்களால் விளம்புதற்கரிய மெய்யின்பவீட்டிலே வீற்றிருக்கப்பெறுவர். இங்ஙனமாயின், இவ்வாறெழுத்தையும் உச்சரிப்போரையணுகிய பல வேற்றுமைப்பிணிகளும் விலக்கொழியுமென்பது ஓர்வியப்பாகுமோ! ஐந்து பெரும்பூதங்களினுடைய வாய்களிலே அகப்பட்டமாழ்கும் ஆன்மாக்களை அவற்றினின்று நீக்கிச் செம்பொற்சிலம்புசதங்கையணிந்த திருவடிநிழலிலே வைக்கும் எமது குமரவேளுக்கு இப்பொழுது இங்கே இச்சிறுபூதத்தாலணுகிய இக்கொலையைத்தவிர்த்தல் எளிதேயன்றி அரியதாகுமோ! என இன்னனபலநினைந்து, அக்கடவுளுடைய பன்னிருசெவிகளும் ஆரப்பருகும் அமுதமாகியும், யாவரோதினும் சிந்தித்தபொருள்களைச் சிந்தித்தவண்ணமே அச்சணத்திற்றானே அளிப்பதாகியும், செய்யுள்களினுள்ளே பெரிதும் சிறந்தது யாதென ~~ஆராயுங்கால்~~ இணையின்றி எவற்றிற்கும் முன்னிற்பதாகியும் விளங்கும் திருமுருகாற்றுப்படையை அருளிச்செய்தனர்.

அன்பர்துயரையகற்றும் அறுமுகக்குரிசில் வள்ளிநாச்சியாரது கன்னலுமமுதமுங்கைக்கும் இனியமொழியையு மகற்றி, நக்கீரர்பெருமான்கூறும் தமிழ்த்துதியைத் திருச்செவியிலேற்றருளி, சாலமகிழ்ந்து, பசுங்கடலினிடத்தே தோன்றிய செஞ்ஞாயிறுபோல மயில்வாகனத்திலெழுந்தருளி, புலவர்பெருமானையுண்ண அப்பூதம் அணுகுங்கால் அதையினுல்மோதி, முடியைத்தகர்த்துவீட்டி, யாவரையுஞ்சிறைவிடுவித்து, திருவருள்பாலித்தனர். உடனே நக்கீரதேவர் எமதுகுலமுழுதையும் ஆளும் அக்கோமானைவணங்கி, "அடியேனென்செருக்கைநோக்கி ஆலவாயமலர்முனிந்து இப்பிணிமுதிர இசைத்தருளினர். யான்பயந்து கொடியனேன் பிழையைப் பொறுத்தாட்கொள்க. என்று பிரார்த்தித்தவழி, [illegible]லையைத்தரிசிக்கின் இதுநீங்கும். எனத்திருவருள்புரிந்தனர். அதுகொண்டு திருக்கைலையைத்தரிசிக்கவந்து இவணிருந்தகாலையில் இப்பூதம் இவ்வாபத்தைவிளைக்க தேவரீர் எழுந்தருளி நிவர்த்தித்தருளினீர். இனிக்கைலையையும் தரிசிப்பித்து இந்நோயையுமகற்றியருள்க." என்றுபிரார்த்திக்க கந்தவேள்கருணைகூர்ந்து, ஆலவாயெந்தை இன்னகைலையென்று சுட்டியுரையாமையால் தென்கைலையினும் இப்பிணி தீருமெனத்திருவுளங்கொண்டு, பொய்கையொன்றுகாட்டி, "இதில் மூழ்குவையேல் திருக்கைலையைக்காண்பாயெனவும், எம்மைத்துதித்த இப்பிரபந்தத்தையோதினோர் இஷ்டசித்திகளை அடைவரெனவும், கட்டளையிட்டு, மறைந்தருளினர்.

நக்கீரதேவர் அக்குழகனைவணங்கி, அப்பொய்கையிலேமூழ்கி, மேற்கடலிற்படிந்தசூரியன் கீழ்க

தாற்போல தென்கைலைத்தோன்றப் பொன்முகரியிலெழுந்தார். தேவர்கள் விண்மறையக் கற்பகப்பூமாரிசொரிந்தனர். நக்கீரதேவர் வியாதியகன்று, கடைந்தெடுத்தமணிபோலத் திருமேனிவிளங்க, நெஞ்சிலன்புபெருக, விழிகளில் நீர்சொரிய, கரங்களைச்சிரமேற்குவித்து, நாகலிங்கப்பெருமானையும் ஞானப்பூங்கோதையம்மையையும் பல[illegible]றபணிந்தெழுந்து, ஐந்தெழுத்தையும் அகலாதுச்சரித்து, அன்புமயமாகி, கைலைவேறு காளத்திவேறு என்னுஞ்சிந்தனையின்றி, கைலைபாதி காளத்திபாதியாகக்கலந்து, ஒற்றுமைப்படுத்தி, ஒரு வெண்பாவந்தாதியைப்பாடியருளினர். அதைத் திருச்செவியேற்றுமகிழ்ந்த காளத்திநாதர் தரிசனந்தளித்து, "வேண்டியவரம்யாது?" எனவினவியவழி, "எளியேனது உடலைக்கவித்த இப்பிணியை [illegible]போலவே அதி[illegible]லைக்கவித்த ஆணவப்பிணியையும் அகற்றியருளல்வேண்டும்." எனவேண்டிக்[illegible]ள; பெருமான் அ[illegible]பாருத்தா[illegible]ஸ்பந்தபாசத்தை [illegible]றுக்களைந்து, திருவடி[illegible]ல் இருத்தியருளினர். [illegible]றுரைத்தருளி, அவ்வரசர்வேண்டுகோளின்படியே, க[illegible]யர்கள்சரித்திரத்தைக் கழறத்தொடங்கினர்.

114689

உ

சி... முருகன் றுணை.

வேலைய சுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

கன்னியர்ச்சருக்கம்.

காப்பு. நேரிசைவெண்பா.

பின்னவனு முன்னவனும் பேசு கதைதிரப்பத்
தன்னைநிகர் காளத்தி தன்னில்வாழ்—முன்னவனென்
னெஞ்சந் தியங்காம னீயென் னுளத்திருந்தே
யஞ்சத்தி யானே யருள். (௧)

அவையடக்கம். அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

கல்வியற் புலவ ராகு நலையறு காட்சி யுள்ளோர்
சொல்லியதொடர்பினேடென் சொற்குறைக் கவியு மேனுஞ்
செல்விதன் னிடத்தேர் கூராச் சேயிழை மடநல் லாரு
மெல்விதழ்க் கமலப் போதின் மேவுபுல் லியுமே போன்ற.

கலித்துறை.

மல்லன் ஞாலமோர் முடிமிசைக் கிடத்தலை மறந்த
தொல்லை நாகமொன் றழகிய சொக்கனு ரருளா
லெல்லை காணிய குழ்கிடக் தனையுவிஞ் சியின்மே
லன்னு லாமதி தவழ்திரு வாலவா யதன்கண். (௨)

திங்கள் வான்குடைக் கீழுல காணையிற் செலுத்துந்
துங்க மாமதன் றுறவெனும் பங்கசெடுத் துரப்பான்

றங்கு பாசறை யெனவுல கரயத் சீமைய
மெங்கள் வாழ்பத மென்க்கணி க்கையர்மறு கிலங்கும். (௪)

சிற்ற ரும்புபே ரரும்புகாண் மலரொடு * செம்மல்
பெற்றி டுந்தட மெனப்பரு வங்களாற் பேத
முற்றி டுந்தெரி வையரொடு பருமறு குண்ண
முற்றி டுங்கணி வண்டினு டவர்குழா மொய்க்கும். (௫)

வீதி யாயிடை யரசிளங் குமரர்தம் வெழு
மாத ராளின முலையெழி லிரவலில் யாங்கக்
காத லான்மனந் தளர்ந்துசோம் பொருதலைக் கடைமுனை
சேர்த லாற்பெயர் தூங்கலென் றுலகுரை செய்யும். (௬

கரிய நீலவொண் கட்பொது மாதரைக் கண்ணுற்
றரிய மாதவ வேடம்விட் டணைந்தவ ரனேக
ரரிய மாநிதி யணைத்துமீக் கிரப்பதற் குன்னிப்
பரிபு மாதவ வேடமுற் றகன்றவர் பலரே. (௭

பரிந்த வாடவர் பொன்னெலா மொருங்ககப் படுக்கட்
பொருந்து † பார்வைபோ லுறப்பெலாஞ் செய்யபொ
புனைந்துட், கரந்து மான்விழி நோக்குநர் பொற்படாங் க
க்குங், குரும்பை மாமுலை மடந்தையர் குழாத்தினைற் சி
க்கும். (௮

பொன்னு ளார்பெறு குவர்கழைக் கரும்பிடைப் பூத்தே
னென்ன வாடக யிலார்கலைந் தண்மதி யெந்துஞ்

* செம்மல் - பழம்பூ. † பார்வை-ஒன்றைக்கவர்தற் கவ்வினத்திலேயே சகாயமாயிருக்குங் கருவி.

சென்னி மால்வரை விடர்கத் தமைந்தபைந் தேன்போ
லந்த ளார்தமைப் பெறுகிலர் நோக்கிநெஞ் சழிவார். (௯)

தெளித்த வொண்கலைப் பொருளினைத் தெளிதரச் சிந்தை
களித்து வந்தவர் மதியள வறைந்துமேற் காட்டா
தொளித்தி டுங்குரு பரனென விளங்குமொன் னிழையா
ரளித்தி டும்பொரு ளளவதின் றன்புசெய் துவரால். (௧0)

உளைத்த வத்தொரு முலைவிலை மாதரு ளொருத்தி
நிரைத்த முத்தவெண் ணகைத்துவர் வாய்க்கரு நீலம்
வருத்து மைக்கண்மா லிக்கவல் லிப்பெயர் மாது
இருந்த யிக்கபெண் ணரசென வுலகவாஞ் சிறப்பாள். (௧௧)

கொங்கை மாதிரி யானைபோன் றவனிடை கொடும்போர்
தங்கண் மீதுசெய் யன்புபோன் றனிளந் தளிர்க்கைக்
கங்குல் வார்குழற் சயன்மருட் டிமழைக் கருங்கட்
டிங்கள் வாண்முகப் பவளவாய் மடந்தையர் திலகம். (௧௨)

குனித்த விற்றிற லரசிளங் குமரரான் குடத்தை
யனிச்ச மெல்லடிக் குவியிள முலையவ ளழகாக்
கனிக்க யிற்றினிற் பூட்டிவிட் டனுதினந் தாழ்ந்த
மனக்கி னற்றினிற் பொருட்சலம் வறந்திட முகப்பாள். ()

இளைய ளாகிய மாணிக்க வல்லிபுண் ணியகல்
விளையி னுளின முலைமுகங் கடுப்பமெய் விளர்ப்ப
கினைவெ லாமறத் தெழுகுறி கல்லெனத் திகழத்
தளைய னாவினி யனையிலைக் கருப்பமுட் டளித்தாள். (௧௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திமைக் கொலைசெய் வாளிரதீ தீண்டச் செம்பொ னுயதுபோற், காமக் கிழத்தி மெய்ஞ்ஞானக் கருப்ப மடைந்த தன்மையாற், றாய்மைக் குணத்தி யாயினு டொல்லை மாபோ ரல்லோரு, மேமப் பதஞ்சென் றடைவரெனி லவடா னின்பம் பெறலரிதோ. (௧௫)

செல்வ மாதுங் கலைமாதுஞ் சிவமெய்ஞ் ஞான மாதுமர, யல்ல றீர விருநிலத்தி லடைந்தா ரென்ன மாணிக்கவல்லி யீந்த விரட்டைமணி மலரோ வெனவே தாகமங்கள், சொல்லு ஞான மலையாமற் சொல்வா னிவண்வந் தனைவென்ன. (௧௬)

உலக முவப்ப மதனவே ளுள்ளத் தருக்கு மிலகுலையக், கலை விழிச்செங் குமுதவாய்க் கழைமென் றோட்பைங் கொடிமருங்குற், றிலக நுதற்பெண் மகவிரண்டு செல்ல நீரப் பயந்துவந்தாள், குலகு மாற்பூத் தெடுத்தவொரு கொற்ற வேந்தன் மனையவள்போல். (௧௭)

அழகின் முளைபோன் றோரியலா[வளைந்து சமைவுற் றொருங்குதவக் குழவி யிரண்டு பயந்தான்முன் கொள்ளைத் தவத்தின் பயனுலென், னிழைய முகிழ்மென் முலைபகர்வா ரெல்லாம் வியப்ப மணிக்கொடிதான், விழைவி னிருகண் மணியும்போல் விழுமந் துடைத்து நனிபுரந்தாள். (௧௮)

காமன் குறியின் றுயர்ந்தசிவ ஞான முடையோர் தமைக்கண்டு, காமம் புரிந்த தாருணிக் கவிழ்தல் போலச் சார்ந்தமுலை, தாமங் கமழுங் குழன்மடவா டழுவி பூட்டி வ

ளர்த்தனளாற், பூமங் கையுமா னவரவுமெழிற் புதுமென் முலைக ளிரண்டையுமே. (௧௯)

மெள்ளக் கவிழ்ந்து கிடந்திருந்து விலங்கித் தவழ்ந்து நடந்தோடிப், பிள்ளைப் பிறைபோல் வளருமிவர் பேதைப் பருவங் கடந்துமுகி, ழெள்ளத் தனைப்போ லொன்றுபடு மிளமென் முலைகண் மார்பின்முகங், கொள்ளப் பெதும்பைப் பருவமுநீஇக் குழலு மவிழ முடித்தனரால். (௨0)

கலிவிருத்தம்.

கண்டு செம்மணி வல்லி கவிரிதழ்க்
கண்டு மென்மொழி யார்கலை வித்தொழில்
கண்டு கொண்டது கற்கு முபாயமுட்
கண்டு நெஞ்சங் களித்திது செய்குவாள். (௨௧)

அன்ன லேங்கனை யம்பு புகக்குழீஇப்
பென்னி னல்லவர் பெய்வளை மேகலை
யன்ன மென்றுகின் மானங் கழன்றருள்
பன்னு மென்று பணிபவ ராகவும். (௨௨)

கலைக வர்ந்திடு கள்வன் மரக்கினைத்
தலையி வர்ந்துறத் தையலர் கையிறு
*மலையி னுந்தம தற்ற மறைத்துள
நிலைத ளர்த்தவ னிற்பவ ராகவும். (௨௩)

செங்கை யொன்று செழுந்தா ளப்பெருங்
கொங்கை யொன்றைக் குழைப்ப வொருகையான்

மங்கை தன்புறம் புல்லினன் வாயமு
தங்க ருந்துறு மாண்டலை யாகவும். (௨௪)

மார்பில் காதலன் வந்திசை வண்டின
மேறு காண்மலர்த் தாண்மு னிறைஞ்சவும்
வேறு மாதை விரும்பினை யென்றுளந்
தேறி யேகுந் திருந்திழை யாகவும். (௨௫)

இருந்து நின்றுங் கிடந்து மெதிர்தழீஇப்
பரந்த மென்மலர்ப் பஞ்சணைப் பள்ளியிற்
குரும்பை மென்முலைக் கோதையர் தங்களைப்
பொருந்து மாறு புணர்பவ ராகவும். (௨௬)

ஓவி யங்க ளொளிர்மணி மாளிகை
மேவு றும்படி தான்வரை வித்தனன்
காவி யங்கட் கதிர்மணிப் பூண்முலை
வாவி யம்புய வாண்முக வல்லியே. (௨௭)

தோகை மாமயி லாதைப் புறுமுதற்
போக வோசை பயிற்றுறு புட்களும்
பாக வாமொழிப் பாவையர் கற்பன
வாக யாழ்முத லாயவு மீட்டினள். (௨௮)

காமக் கல்வியுங் கானத் திறங்களும்
வாமச் செம்மணி வல்லி பயிற்றினள்
ஏமத் தாடி யிடத்தெழு மன்பினைச்
சேமித் துள்ளகற் சிந்தை மகளிரை. (௨௯)

இன்ன வாறு பயிற்றிநு மேந்திழைக்
கன்னி மார்வருங் காமம் பயின்றிலர்

அன்று பேரிரு ளோடு கடரவன்
றன்னை யாவர் பயிற்றிடத் தக்கவர். (௧0)

இக்தை நின்ற சிவபெரு மான்சிவ
தந்தி ரப்பெயர்த் தக்க வபரமும்
பந்த பாசம் பரியும் பரமமா
மந்த ஞான முழுது மளித்தனன். (௧௧)

கண்ணிற் காண்பன கேட்ப கருத்தினி
லெண்ணப் பட்டன யாவுஞ் சிவமென
நண்ணப் பட்டனர் நங்கையர் மாயையாற்
பண்ணப் பட்ட பலவு மெதிர்ந்திலர். (௧௨)

தேடித் தேடித் திசைதொறு மெய்ச்சிவ
வேடத் தார்தம் விழியெதி ரப்பெறிற்
பாடிப் பாடிப் பரவிப் பதமலர்
சூடிச் சூடித் தொழுஞ்செயன் மிக்குளார். (௧௩)

விழிய திக்கில வேட்கைக் குறிப்பினை
மொழிய திக்கில வஞ்ச மொழியினைப்
பழிய திக்கில நெஞ்சம் பலகடை
வழிய திக்கில மற்றவர் கால்களே. (௧௪)

மைமை யால ருலகுளைக் கங்கை
னும வாய்மையி னுமக ளாகுவர்
காமி யாவர் கருணைக் கடலினுக்
காமை யாகுவ ளாக்கு மடக்கலால். (௧௫)

பேதை யாவர் பெருமையை யறியு
மாத ராரிவ் வுலக வழக்கினி

லாதி யாரை யறியு மறிவினி
லோது பேதைமை பெண்மையை யோங்குவார். (௧௬)

மங்கை மாரிவர் தங்கள் வளநகர்ச்
சங்க மேவு தமிழ்ப்பெரு காவலன்
திங்கள் வேணிதன் றென்கயி லாயமுந்
தங்கு ஞானவந் தாதிய றைந்ததும். (௧௭)

காத லாற்றிருக் காளத்தி வாழ்பரஞ்
சோதி யோடு கலந்தனர் தொண்டராற்
கீத வாய்மொழிக் கன்னியர் கேட்டனர்
தோறெதா றுத வுவகையுற் றாரரோ. (௧௮)

சென்று வானுயர் தென்கயி லாயம்பா
மென்று காண்குவ மென்னுங் கருத்தொடு
நின்று ஞானவந் தாதி நியமமா
மன்ற காடொறு மங்கைய ரோதுவார். (௧௯)

கன்னிற் காணுமக் கண்ணப்ப னுமொன
வன்னத் தோகையர் காளத்தி மால்வெ டங்
குன்னைப் பூச வுடுப்ப னினைகலா
வெண்ணைத் தாம்பித் தனைவுந் திருந்தனர். (௨0)

காதி நீதி தனந்தது மானமை
பாதி பாலுற பற்று மதித்தனே
* காதி மாதரைக் கன்னுணி கள்ளுணர்க்
கோது மாறென வோதுதன் மேயினன் (௨௧)

* காதல் - கோபித்தல்.

மேற்படி வேறு.

தாளுழவர் கொல்லையொரு தண்மஞ்சு பொழிந்த
வேலையது கண்டுவிதை வித்திடுத லேபோற்
காளையர்கள் வந்துகவி காலைபொருள் கொள்வீர்
காலைவரு மோவிளமை கன்னையிர் தமக்கே. (௪௨)

என்றவளூர் வீர்முலைக ளென்றுபெறு வீர்கீ
ரென்றுபயில் வீர்கலைக ளென்றிலைகள் கற்பீ
ரென்றதவு வீரெனை விருந்துகவல் வுற்றேற்
றென்றதவு வீருதவி யிவ்வளவு தேயோ. (௪௩)

சிலிளைஞர் மார்புபொரு செய்கையறி யாறும்
பாரமுலை யிசையிலி பாணிலைய பொன்னும்
பேரவையை யஞ்சமொரு பேதைபெற றூறும்
வீரமற பேடிகையில் வேலுமிக ராமால். (௪௪)

காணிலுனை வாழுமுயிர் கண்டில னெனிற்பேச
மாலையுன தென்றமிழ் யாறற வொழுக்கி
கீணிதொ ளாடவரா கேயம்வரு விக்கு
மானதிவி லாதொரு மரப்பொறி நிகர்த்தீர். (௪௫)

வந்தகரு வுற்றெனது வாயிடைமன் னிட்டீர்
மூன்றுற வுதித்தமுது மூற்றையு மழித்தீர்
மைந்தரா மயக்கியவர் மாதிதி கவர்ந்து
தந்திமை யளித்தது தனக்குறுதி செய்யீர். (௪௬)

மந்திர மருந்துமணி மற்றுமுள வாய
வெந்திர மெனப்படு மியந்தன மடுத்து

மைந்தர்பொருள் வவ்வில்வரு மாதவர் தமக்கும்
தந்தியத னாடையர் தமக்குமுத வாதோ. (௪௭)

செல்வமுறு காளுறவு செல்லுற வாழா
நல்குரவின் வந்துகிளை நண்ணுமவ ரேபோ
லொல்குற மருங்குறு மொண்முலைவி ழுந்தாற்
கல்விமட வீரிளைஞர் காமுறுவ ரோதான். (௪௮)

தாழுகி லாதவரு மொள்ளணி யணிந்து
கூழுறு செய்துகிலர் கொள்ளமயல் செய்வார்
பேழுகி லுலரு மித்தனைதல் செய்து
கீழுகி லார்களென நிற்பதறி வன்றே. (௪௯)

இல்லைபிழை யாயினு மியைத்தொர்பிழை தன்னைச்
சொல்லியவை யாதெதிர் துனித்தழு துதைத்து
மெல்லுணை வொழிந்துகிலர் வெண்டுற விருந்து
கல்விளைஞர் கொள்ளமய னங்கையர் களிப்பார். (௫0)

ஆடவர்மு னுடையை யவிழ்த்தன ருடுத்துங்
கூடுமுலை நாமொடு குலுங்குற நடந்து
நாடக நடித்துமிசை நல்லன பயின்றும்
வீடலரி தாயமயல் வேலையு ளமிழ்ப்பார். (௫௧)

மானிய செல்வமத மைந்தரொடும் வேழ
நீளுமகி ரங்குச முறுத்தினர் நிறுத்தித்
தேரொளு மிருந்தொடர் தொடக்கிமெ ரல்லா
காரும்வனர் கொங்கையெனு கற்றறி பிணிப்பார். (௫௨

ஏனிலைய தன்றரும மாய்ப்பல விசைக்கும்
ஒன்றமொழி யாவுமொர் கவிழ்த்தகுட மீது

நின்றபொழி லைம்முகில் வீரொன கிலமத்
தென்றெழிய யாகதபு விந்தைய ருரைப்பார். (௩௩)

வேற்படி வேறு.

மின்னின்மா யுடம்பினை வளர்த்தல் வேண்டியே
யன்னவீ விழுங்கியன் ளுர்தல் செய்கலை
வின்னல்கூர் நிரயம்புக் கினிக்குந் தீவினை
தன்னையாஞ் செய்திடச் சாற்ற லாகுமோ. (௩௪)

இப்பிறப் பிறந்ததும் இப்பிக் கென்செயு
மெய்ப்படு மணியவர் தம்மை மேவியே
யப்பரி யன்றனக் கொருமு மாயினர்
அப்புறம் சடிலமெய்ச் சோதி சேர்துமே. (௩௫)

[illegible] ரமென்னிலை யமைத்தத் தந்தரு
ளதிரு வஞ்செழுத் தறையு மெங்கள்வாய்
கந்தரும் வினையுடை காலை யுய்த்திடு
மந்திர மறையில மறப்புற் றேனுமே. (௩௬)

ஆயிரங் கணுடம் பனைத்தும் தாங்கிறு
மாயிரும் பொறையனை வருல அன்குவொ
ளுயகன் விழிமணி யொன்றெர் தாளுடன்
பீயவிக் திடுகின்வினை யாவும் வீயுமே. (௩௭)

புழுகுசெஞ் சாந்தினை புனைந்த புன்மல
மொழுகுமென் பான்றவின புடம்பை யென்றுமே
யழுகுசெய் திடுமல மகற்றி மேபரன்
முழுகுவென் னீறிடின் முற்று மாயுமே. (௩௮)

இளம்பிறை தவழ்முடி யிறையி ருக்குமெம்
முளம்புகு மோவுணர் வொழிக்குங் காமகோய்
துளக்கொளி வளர்செழுஞ் சுடரி லங்குறும்
வளக்கெழு மனைபுக வல்ல தோவிருள். (௩௯)

தத்துவ மகன்றதோர் தனியி டத்தினிற்
பைத்தலை யரவணி பதியைப் புல்லிய
மெய்த்தவ மின்பினோம் விடய வின்பினை
பொய்த்தழி மனிதரைப் புணர்ந்து கொள்வமோ. (௪௦)

சங்கர தருமமே சார்ந்து ளோமினி
புங்குல தருமமுற் றெழுகு வேங்கொலோ
வெங்களி யானையை விரும்பி யேறுக
கிங்கொரு கரயிவர்ந் திடநி னைப்பரோ. (௪௧)

இம்மையு மறுமையு மின்ப நல்குறும்
செம்மைவெம் முலையொரு கூறற் போற்றவே
மும்மைவெந் துயர்பெறு மூட வேந்தரைப்
பொய்ம்மையம் பொருளெனற் புகழ்வ மோசொலாய். (௪௨)

உணுஞ்சுவை யமுதையு முயர்வொ ழித்திடும்
பிணம்படு முடம்பினைப் பேணித் தீத்தொழி
லிணங்குபு திரிதரு மிழுதை மாந்தரைப்
பணிந்திடின் மக்களிற் பதடி யென்பரால். (௪௩)

திருந்தற மிளமையிற் செயாம லாடவர்ப்
பொருந்தின மியைபற பொருளை யீட்டினற்
[illegible]ங்கொள வுடலமுட் கூனு நாளினிற்
புரிந்திடு செயலெனு புகழி யெங்கட்கே. (௪௪)

உன்னுறவிளைவெனி யுறவு செய்துதான்
றொன்னுறு மிளைஞர்த் திருவெல ராங்கவர்க்
கென்னுறு காதிலு மிருத லால்வெறுங்
கன்னிற் கொடியவர் கணிகை மாதரோ. (௬௫)

கடிக்குறு முங்கள்பொய்க் காட கத்தினை
*வடிக்குறு மொழியினை மறந்தி யுங்கள்வெங்
குடிக்குண மறுவிலன் குடம்பை யொன்றில்வாழ்
கொடிக்குலம் பயிலுமோ கோகி லங்களே. (௬௬)

என்றினை யனபல விசழ்ந்து கூறலுந்
தன்றளர் மூலையெனத் தலை வணக்குதாழ்
புன்மொழி யன்னைதன் புத்தி வெந்துயர்
தின்றிட மகளிரைச் சிறிக் கூறுவாள். (௬௭)

வந்தியு மாயிலேன் மக்கட் பேற்றினாற்
சிந்தைதன் மகிழ்வுறா வுந் திருவு மாயிலேன்
முந்துகல் வினைப்பயன் முற்றி னோரலாற்
றந்தம் புதல்வரா லுதவி சார்வரோ. (௬௮)

மந்திர மருந்துதன் மணிக ளாலிவர்
சிந்தையைத் தெளிவுறத் தெருட்டிக் காமமேற்
புந்திலை யீட்டவர் பொருட ராமலே
செந்திரு வனையவர்க் சேர்க வென்றனள். (௬௯)

அன்னைதன் கருத்தினை யறிந்து ஞானமாக்
கன்னிய ரென்றுதென் கயிலை காண்குது

* வடித்தல் - வசமாக்குதல்.

மென்னவவ் வுழியிருந் தெண்ணி னைந்தனர் (௭௦)
பனைக வாயிடைப் பட்ட தேரைபோல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அனையதோர் காலத் *தோதி யரிவையர் திருக்கா ளத்தி
நினைவொடு மீன்றாட் டப்பி நீங்குவா னிருந்த வாறு
வினைமிகு மிருவர் கள்வர் விளங்குற வறிந்திட் டன்றோர்
புனையிழை கவருஞ் சூழ்ச்சி யிதுவெனப் புந்தி செய்து. (௭௧)

நான்மறை பரவு மீச னற்றவ வேடம் புக்குப், பான்ம
றை விடாது யின்றீம் பழமறை புழுவுஞ் செய்ய, லுன்மறை
காண்டிற் பொன்னும் விலங்கின முயிர்செகுப்பான், கான்
மறை மறவ ரும்போற் கள்வர்தா மறைந்து சென்று. ()

கன்னிய ரமர்ந்த வில்லிற் காளத்தி காக்க நம்மை,யெ
ன்னுகன் மொழிபோ டெய்த வாய்மொழி கேட்ட சேய்போ
ற், பன்னரு மூவகை பூத்துப் பசும்பொன்மா ளிகையி னுய்
த்துத், தன்னிகர் சிறப்புச் செய்து தையலர் சாற்ற லுற்றார்.

* யாண்டுளிர் யாண்டுச் செல்வீ ரடிகணீ ரியம்பு மென்ன,
வேண்டுகர் வேண்டி யாங்கு விழைந்தருள் பரவிடங்கள்,
காண்டா வுலகிற் சூழ்வோங் காளத்தி காணும் வேட்கை,
பூண்டனஞ் செல்கின் றேமங் கென்றனர் பொருள்வி ழை
த்தார். (௭௪)

என்றலு மடியில் வீழா யாங்களுங் கயிலை காண்பா,
னின்றன மெமையு மோடு நீவிர்கொண் டேகு வீரே,னெ

* ஓதி - ஞானம்.

ன்றொரு கைம்மா றுண்டோ வுமக்கென வுரைப்ப வன்
றோர், கன்றெனை வுளங்களித்து ருளுமங் கையர்க்குச்சொ
ல்வார்.
(௭௫)

கதிர்மணி விளக்க லாமக் கனல்செழு மொகுலி ளக்குப்
புதிதுற மனையிற் சென்று புகினுமெய் வெதும்பி நீங்கு
மதிநுதன் மடவீர் புக்கு வருந்துவா விழியி னன்றி
யெதிர்புன லறைசு ரத்தை யெவ்வனங் கடக்க வல்லீர்.(௭௬)

அன்பிபு முலைக் கூறு மவமொழி தனையு மும்மை
முன்றவ மினைத்து மாற்றி முற்றிய பயனு மின்றாலி
கன்றினை யிழந்த தாய்போற் கலங்குமென் பதையு மஞ்சி
நின்றனை மின்னு மொன்று நிகழ்த்துவ துண்டு கேண்மின்.

சோணத்தி கரணப் பெற்ற கன்களே கன்க ளென்றுஞ்
சோணத்தி கவிந் கேளுங் காலகளே கால்க ளென்றுஞ்
சோணத்தி புகுங்க ருத்தே கருத்தென்றுங் கயிலை காமக்
சோணத்தி புகழு நாவே நாவென்று நுற்றோர் சொல்வர். ()

காவடி வெரடுசென் றெய்து கண்ணுதென் கயிலைப் போ
க்கை, யொருவர்தம் மாட லின்க ணுரைப்பினுங் கயிலை சே
ர்வர், விரவுதம் மாட லாலச் செலவினை விலக்கி னேரு, யிர
வியு மதியும் வானு ளிருப்பர்வெக் கிரய மெய்தி. (௭௯)

ஆதலா லன்னை மீர்நும் மணிமனை திருக்கா ளத்திக்
காதல்கூர் செலவிங் கெம்மாற் கடிந்திடப் படுவ தன்றென்
றோதிறு ரவர்ம னத்தோ டுடைத்தின வொளிது மச்சொன்
மாதரார் தமக்கு மன்கு வாய்மையா வாய்த்த வன்றே.(௮௦)

அனையவர் மொழிகேட் டம்பொ னணியிழை மகளிர்
முக்கட், கனியினை யடையப் பெற்றுங் கதிரிளம் பரிதி முன்
னர்ப், பனிநிக ருடலம் யாது படினுமென் னுலகை ரெல்லா,
மினையதொன் றிகழி லென்மற் றிகழ்ந்திலர் புகழ்ந்தா லென்
கொல்.
(௮௧)

எம்மையெவ் வகையி னுலு மிறைவன்றன் கயிலை சேர்ப்பா
னும்மையின் றிரக்கின் றேமென் றுவகையொ டிரா லைறஞ்ச
வம்மற வர்களன் றென்று வலையதி யாம லல்லில்
லம்மிலெம் பின்ன ரொன்றார் மகிழ்ந்தன ரிருவர் தாமும்.()

இருவர்த மிழலும் போன்ற விருவர்குற் றேவன் மாதர்
பொருவரும் வளஞ்சு மாந்து போதரக் கள்வர் தம்பா
லரையிருள் யாமத் தெய்தி யதரிடை யிருகா தத்திற்
பாலையின் முகட்டெ டூழ்ந்த பதிதிவா னலவனைக் கண்டார்.()

வெயின்மதி ரளவு மேனி வியன்பதி யொன்றிற் றங்கிக்
கயன்மலி விழியார் சின்னாள் செலவொரு காக நீரால்
வயன்மலி செந்நெ லோங்கி வளர்வள நாடு கண்டும்
றயன்மலி தலங்க ளிற்புக் கமலனை வணங்கி யேகி. (௮௪)

காவிரி யொழுகு வல்லி கால்களொண் கிளைய வற்றின்
மேவிய திறகால் காம்பு விளைவய றணிர்கள் போன்று
பூவிரி யிளந்தண் சோலைப் புகழ்வள நாட்டி னுக்கோர்
கோவென விளங்கா நின்ற குடந்தைமா நகரங் கண்டார்.()

பனிரு பருவத் தோர்காற் பவந்தெறு கங்கை யெய்துந்
தனிகர் தடங்கோ றற்குச் சார்வினை யிலரோ யாயுட்

பொன்னனையவர்தாழ்ந்திப் புராரியை யிடங்க டோறுஞ்
சென்னியின் வணங்கி வைகிச் சென்றனர் தில்லை நோக்கி. ()

பிறைதவழ் மவுலி யெம்மான் பிறப்பிலி களும்வ ணங்கி
மறுவறு மதிமு கத்து மங்கைநல் லவர டைந்து
குறைவறு பரமா னந்தக் கோயில்சென் றேன டிக்கப்
பெறுகவொல் லையிற்றொழுந் தெய்தினர் பெரிது வந்து. ()

வேலையிற் சுருதி யார்க்கும் வீதியை வலஞ்சூழ்ந் தேகி
யாலயத் தெதிர்வ ணங்கி யணிவலம் புரிவுற் றுல
கொளைற் பொருளை யேத்தி மும்முறை வணங்கிச் சென்று
மாலயற் கரியா னாடு மன்றெதிர் சென்று புக்கார். (அஅ)

மேற்படி வேறு.

சிறப்புலியுங் கோட்புலியுஞ் செழுமலர்தூ யருச்சனை யே செய்யா நின்று, வறப்புலியுங் கண்டுகொளும் பெருமானைக் கண்டுதிரு மன்பா லோடி, மறப்புலியி னதன்மருங்கி னசைத்தருளும் பெருங்கருணை வள்ளல் யாங்கள், பெறப் புலியூர் மன்றிடம் புரிந்தாயென் றிறைஞ்சியுளம் பெரிது வந்தார். (அக)

வெண்படைத்த வொருபாக னைத்தொழுது டகவழுதம் பேணித் தாங்கள், கண்படைத்த பயன்பெறக்கண் டுவக்துமீண்டக்கரிற் களித்துச் சென்றுள், யண்படைத்த மொழிமடவா ரிருக்குமிவ கங்கையினும் படிந்து மன்றில், வண்படைத்த வரவணிவோ ரெழுதகட னாடுதற்கு வந்திகொண்டாரால். ( )

இந்திரனை யஞ்சிமுனம் புக்கொளித்துக் கிடந்தமலை யிருஞ்சு ரமீன், வந்தருகு முட்புதைய வடிப்பமக பதிவயிர வாட்டாக் கென்று, சிந்தைகவல் வுறவெழுந்து செந்துகிர்கண் டுதிரமெனத் தியங்கி மூழ்கு, முந்திலை வாரிதிகனை டதின்மூழ்கி மகளிர்மகிழ் வுற்று மீண்டு. (கக)

இல்லோகர் மணிமன்றத் தெம்பெருமான் றனைமதித்துஞ் சென்று தாழ்ந்து, முல்லைநகை மடமாதர் தென்கயிலை காணுமவா மூந்த வப்பாற், செல்வமிடை சுருங்காட்டி லுடன்போதி னவ்வரனூர் செய்யா வண்ணாற், தொல்லைமறை புகழ்பரம னருளினாற் பலர்வந்து சூழ்வ ரன்றே. (கஉ)

கன்றுறுத்த தங்குமிடங் களில்வந்து மாதவராய்க்கலந்து சூழ்வர், சங்கரனின் னணமாத ருட்பகைக்கு ராந்தவராற் றப்பி யேகி, மங்கையுமை தவம்புரியுங் காஞ்சிமா நகரிறையை வணங்கி யேத்தித், திங்கண்முடி யமர்ந்ததிருக் * காளகிரி கண்டுவந்து சென்று சேர்ந்தார். (கங)

சுத்தமுட னுயிர்பெறச்செய் தருளுதிப் புனன்மூழ்கித் தூய நெஞ்சச், சித்தகனைத் தொழுதேத்து மருட்சித்தி வடி கண்டு சென்று தாழ்ந்து, புத்தியொடு முத்திதரு சிவலிங்கத்தை வணங்கிப் புறத்து வந்து, மெய்த்தவொரு புராணிகனை யத்தலத்தின் பெருமையெலாம் வினவி நின்றார். (கச)

---

* காளகிரி - வைரவக்கடன்மலை. காரிசைலம் காரிகரி எனப் பிறநூல்களிற் கூறப்படுவதும் இதுவே; காளன் காரி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

கலிவிருத்தம்.

விளைவி னின்ற விளங்கிழை மாதரை
மனம கிழ்ந்து மறையவ னோக்கியே
வினைத ரும்புக ழித்தல மான்மியந்
தனைவி யம்புவ லியானெனச் சாற்றினான். (௯௫)

முன்ன னைந்து மூழுவலி வாலிதான்
றன்னி லிங்கமித் தன்கயத் தின்கரை
மன்னு றும்படி வைத்தருச் சித்தனன்
பன்ன ருந்துதி பாடின னாடினன். (௯௬)

முடித்த ருச்சனை முன்பெனப் பெட்டகத்
தெடுத்தி ருத்திட வெண்ணி யெடுத்தன
னடுத்த வந்த னைசெந்தி லனதலா
லெடுத்தெ டுத்தனன் பேர்த்திரு கையினும். (௯௭)

பின்னு மெத்தை பெயர்த்திலன் றன்னரு
ளன்னை யன்றித் தனித்தோ ரரும்பெயு
மன்னி னின்ற வலியு மசைக்கரி
தென்னி லம்பனை யாவ ரசைப்பவர். (௯௮)

என்று வாலி கலங்கு பவாலினாற்
றண்ட காண்மதி வேணியஞ் சுற்றினன்
கொண்டு காலிற் குனித்துக்கை யூன்றினின்
றண்ட கட மனவு மிர்த்தனன். (௯௯)

இன்ன வாறின் கெடுப்பவும் வீந்திலன்
முன்ன மாது மூனித்துழும் புற்றருண்

மன்னன் மேனியில் வாற்றழும் புற்றது
பின்னர் வால்விட் டுயிர்த்திது பேசினான். (௪00)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

நீயே கருணை நினைந்தவந்தா லன்றியுனைப்
பேயேன் வலிதிற் பெறுதற் கெளியையோ
தாயேநின் மேனி தழும்புபடத் தீங்கிழைத்தேன்
றீயேனென் செய்வேனென் செய்வேனென் றன்றுடைந்து.

ஆவா விளமகவை யன்னைகருங் காட்டுநடு
மேவா விருளால் விடுத்த தகைபோலக்
காவா தடியேனைக் கைவிட் டிவணிருந்தாய்
தேவாதி தேவயான் செய்த பிழையுளதோ. (௪0௨)

என்னுயிர்நீ யென்றுணைநீ யென்னுடைய வாழ்வுநீ
யன்னையுநீ யத்தனுநீ யாரின் குறைவெனக்குப்
பொன்னனைய வேணிப் பொருப்பே யருட்கடலே
யின்னை யலதாவி தில்லாது நில்லாதே. (௪0௩)

என்று பலமுறையு மேத்தி யவனிரப்பக்
கொன்றை மலர்புனையுங் கூத்தப் பிரானெதிர்
நின்று மணிபுனலிற் சீர்த்தடத்தின் காட்டிருப்பை
நன்று மனம்விழைந்தோ காமென் றிதுபகன்றான் (௪0௪)

உள்ளமதி லென்று முவந்திருந்து நின்பூசை
கொள்ளு மியல்பே குழைந்திடே லென்றுரைத்துத்
துள்ளு மிளமான் சுமந்ததிருக் கையுடைய
வள்ளமுத மன்னுமன் லிங்கத் துட்சென்றொளித்தான். (௪0௫)

கலித்துறை.

கங்கை யாறதன் முடிமிசைக் கரந்துகொண் டநிலோ
ரங்கை நீர்சொரி பவர்க்குமெ லுலகினை யளிக்கும்
பொங்கு நீர்நதை யாளியத் தடங்கரை பொருந்தி
யங்கெ ழாவுள மகிழ்ந்தனன் வாலியென் பவனே. (௧0௬)

ஈச னுரொரை விடுத்தில வனிருந்ததித் தடத்தி
னுசை யாலலை திரையிதை யுழிப்பலென் றதிர்த்துத்
தேச ளமதி தவழ்பெருங் குடுமியஞ் சிலம்பொன்
றேதி லாயிரு கிரனங் கெடுத்தெறிந் திட்டான். (௧0௭)

எடுத்து வாலியென் பவன்பெரு வலியினு விட்ட
வடுக்கல் வீழ்தலுந் தடத்தினி லெழுந்தபே ரரவம்
மிடிக்கு ழ்ரமயின் றொடர்ந்தென வெழுந்தொரு பிரமன்
படைக்கும் வான்முடி யளவுமுற் றனதனி பலவும். (௧0௮)

சென்று வான்மிசை தன்டுனி யுடம்பெலாந் தெறிப்ப
நின்ற வான்முகில் கூற நீர்சொரி கின்ற
தன்மி மேல்வரத் பெய்வது மொளதுகொ லதியே
யென் றாட்டனைவ ருமியாவரு மருண்டனர் திருந்து. (௧0௯)

விசைந்து வீழ்தலை யுப்பறந் தோடின் விசம்பிற்
கைக்கு விஞ்ஞை யர் திசைதொற மிரிந்தனர் கடிதே
இலங்கு மாமணி யுருவிகள் இதழின லெங்கும்
குலக்கு யாதப மனறுதிர்ந் தனருலை குலைந்தே. (௧௧0)

மருங்கு மாமதி யுள்ளவ லெதர்ந்திட மன்னி
லசைதுள தோரியர் புஞ்சுவர் வுறுவின ரலைதிர்

தொருங்கு வாழ்ந்தனர் மரித்தவ ருயிர்பெறீஇ யுயர்ந்தார்
வருந்து மூப்பினர் காளைய ராயினர் மன்னோ. (௧௧௧)

இனைய வாறது வீழ்தலும் வாலிமுன் னெடுத்த
புவிதன் வாழ்வதின் றெற்குமா நதியதாய்ப் போக்கி
யனைய வாலிவெற் பிழைத்ததீங் கரசனுங் கறையு
நினைவி னுடல்போ லோடிய திவாந்துமுக் கீரில். (௧௧௨)

வாலி தூர்த்திடப் புகுந்தொரா றியற்றினன் வாலி
பாலை பூதியன் திருவரு ளுற்றிடப் பட்டான்
மேவு தீத்தொழில் வழியினு நன்மையாம் விளங்கி
மேவி னற்றொழில் வழியினுந் தீமைசார் தருமால். (௧௧௩)

மண்டு நீர்த்தட மாறதாய் முற்றிய வண்ணங்
கண்டு வாலியெம் பிரானருத் தியுவெனிற் கருதிக்
கொண்டு நான்செய்வ தென்னென மனநினை குலைவுற்
றண்டர் நாயகன் றனைப்பணிந் தேகினா னன்றே. (௧௧௪)

இந்த நீர்மூழ குநர்பவக் கடற்கரை யெய்தி
வந்து வீட்டை குவருண்மை புன்மையல் வ..லி
தந்த மாநதி யிதுபெரு மறையெலாந் தன்னு
ளிந்தை மாவினை * மயற்குநீர் வடிவமா நெருப்பு. (௧௧௫)

வாலி நதியினைக் கண்டொரு நாளடி வணங்கி
னாலி நுமொழி வுரைத்திடப் படாதன நாடு
மூலமாகிய பாதக மாயினு முருக்கிச்
சூழு பாவித லுலகடைந் திஸ்பமே துய்ப்பார். (௧௧௬)

*மயல் - செத்தை.

கயிலை போலிப்பமலையினைக் கண்ணுதற் கடவுள்
சயில மாதொடு கனைக்கமழ்ந் தெய்ப்பவாழ் தருவன்
பயிலு மாதவர் சித்தர்வித் தியாதரர் பலரு
மயலி லாவிதன் மருங்குவிட் டகன்றிடார் மன்றோ. (கஅ)
இத்த லத்தியல் பிதுவென வந்தனை வியம்ப
சித்தி லத்திரு நகைமட வார்மன செக்குக்
கைத்த லத்தலர் கொண்டடி வணங்கினர் கண்ணான்
மூத்த லைப்படை யொருவனை யெதிர்ந்தவர் முறைபோல். ()
காலை யங்கதிர் புட்டையங் கடமதொன் றமிழ
மேலை மூந்துசெல் கின்றதோர் குடமென மேலை
வேலை வெய்யதி ரமிழ்ந் தற முழுமதி விண்ணின்
பாலை மூந்தது விரிகதி ருலகெலாம் பரப்பி. (கக)
குளிர்செய் கின்றசெல் வந்திமா லையைத்தலை கொண்டு
களிசெய் கள்நுலம் பென்வர வாவிமுன் கண்ட
வொளிசெய் கம்பனை யிறைஞ்சினர் சென்றக மொன்றிற்
றெளிசெய் செஞ்சொ மங்கையர் தங்கினர் இறந்து. (கஉ0)
திருக்கு மாடகு முகரியென் கின்றகட் செவியின்
விரிந்த வேலையும் படத்திடை யிருளெலாம் விழுங்கிப்
பொருந்து மாமணி யென்னவெ தெழுந்தது புட்க
ளருந்து வாரிக மனைமுக மணந்திட வலகி. — (கஉக)
மாலைய மாயிருள் கழிந்தபின் னிலவுமா ...
ராய காலையி லெழுந்தனர் ... யமைந்
தேய மோடுசென் றன்றொரு பதியிடை யின்று
போயி னார்மற்றை நாளுமத் தன் ... பொருந்.()

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

இனிகள் குறகிற் றப்பா ... விடலிக் காட்டிற்
றனியத ரிடையிம் மாதர் தன் ... யெலா முயிர்செ குத்துப்
புனையிழை கலர்துமென் றபொதிந் துமுன் வைத்தபொல்லா
வினைவினை வெளிப்ப டுத்து நின்றனர் தொடர்ந்த கள்வர்.()

கொடியவர் நிலைகண் டுள்ளங் குலைகுலைந் திளையாண ம்மை, முடிவுசெய்வதனுக் கின்னோர் முயன்றன ரென்ன மூத்தான், கடிகமழ் மலர்த்தண் சோலைக் காளத்தி யண்ணல் காப்பன், விடுபவ னல்லெனக்காய் வெருவனீ வெருவ லென்றாள். (கஉச,

துணையிலை யென்ற நீயர் துணிந்துசெல் பொழுதிற் றென்றாத், துணையெனுந் திருக்கா ளத்தித் தோன்றலைக் கண்ட கல்லார், புணமலி யரவின் வாயிற் பட்டமென் றேரை போலக், கணைபுனை கள்வர் கைப்பட் டிருப்பினுங் கவன்று ளல்லர். (கஉரு)

அரவின்வாய்த் தேரை தன்னை யகற்றிபின் றளிப்பான் போலக், கரவினின் றுநீக்கிக் கன்னியர் தம்மைக் காக்கத், திருவுளங் கொண்டு மிக்க தென்கயி லாயத் தெம்மான், விரைவொடு மலர்கொய் தொண்டர் வேடமுற் றடைந்தா னன்றே. (கஉசு)

கன்னியர் பொருள்க ... ழைந்த கள்ளவே டத்த ரந்த
கன்னியர் தமைவி ... ந்த கள்ளவே டத்தற் கண்டு
கன்னியர் தம்மை விட்டுக் க ... மென விரிந்து போனார்
... கன்னிய ருகு வந்தான் கறையிட றொளித்து நின்றான். ()

மாதவ வடிவங் கொண்டு வந்தருள் வள்ள றன்னை [திய்
யாதுலர் திதியை வைப்ப யெதிர்ந்தென வெதிர்ந்து போந்
மாதபங் கயமி றைஞ்சிப் பல்வாறு திறப வையன்
கோதையி ரொங்கு வந்தீர் கூறுமி னென்னச் சொல்வார். ()

இங்கள்வெள் கண்ணி வேய்ந்த செஞ்சடைச் சிவன மர்ந்த
மங்குரேய் மதிலு டுத்த மதுரைமா நகர்வந் தின்றோர்
கங்கைகு டிறைவன் வாழுங் காளத்தி நகரிற் சென்றே
புங்கவ விடுப்போ மென்று வுறுதியா மொழிமொழிந்தார்.

ஆதலி னடிச்சி யேமின் னவருட னடைந்தே மிங்ஙன் [லைப்
தீதிழைத் தெமைப்பொ லங்கொண் டேகிடச் செறிந்த கா
பூதா வில்லிக் கன்பு பொருந்துகி ரிவண்வந் தெய்தப்
போதலு மவர்ப யந்தே போயின ராய வென்றார். (௧௧௦)

மாதர்சொல் விளவிக் கள்ள வடிவுடை வள்ள லாருங் [னுப்
கோதையீ ருங்மக்காளத்தி கொணர்ந்துபோய்விடுதுமென்
பாதபங் கயம்வ ருத்திப் பார்மக டவத்தி னுனே
யேதமி லவரைக் கொண்டே யெகின ரெம்பி ரானார். ()

அதனிடை யவர்ந டக்க வவ்வனத் தருக்க ளெல்லா
மூதிருமன் புடையர் போல முகிழ்ப்பெயு நகைய வாகித்
ததைமலர்க் கண்ணீர் மல்கத் தாழ்ந்துபூப் பதத்தீம்பெய்து
மதகரி யுடைப்பு னைந்த வள்ளலை யிறைஞ்ச வன்றே. (௧௧௨.)

கலிவிருத்தம்.

புன்னை மாயவன் போன்றன [illegible]
கன்னி காரங் கடுத்த கமலனை

மன்னு பூவை மகபதி யொத்தன
வென்னை யாளிறை செல்லு மிடத்திலே. (௧௧௩)

கரிய வின்குயில் காளை யொத்தன
வரிய நன்மயி லாட வரிக்கலம்
பிரிய மோடிசை பெட்ப விசைத்தன
கரிய தாடைக் கடவுளைக் கண்டரோ. (௧௧௪)

காவ லூர்வரு நம்பியொர் நாரியா
லேவ வேகிய வெந்தை யிவணிரு
பூவை மாருடன் போந்தனன் காணெனுத்
தாவி லாக்கிளி தன்பெடைக் கோதுமால். (௧௧௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மாந்தளி ரடிய தாக மற்றதன் வடுக்கண் மான, வே
க்கெழிற் கொங்கை கோங்கா விணைக்கரங் காந்தள் காட்ட
ம், பூந்துகிர் வண்ண வாடை புனைந்துபொற் புடைக்காண
மாது, தேந்துளி சிதறிப் பூத்தாய்ச் சிறப்பொடு பணிந்து
நின்றாள். (௧௧௬)

வெள்ளில்பூங் கொன்றை யாத்தி விரைமலர் வேங்
கை சேவால், வள்ளிலை மருதி ரத்தி வாகைபுன் னாக நாவ
ல், கள்ளவிழ் மலர்க்கு ருந்து காசைபூங் கடம்பு கோளி, யு
ள்ளவவ் வனத்திற்சென்றே யொப்பிறென் கயிலைக்குற்றான்.

புரத்தய லடைந்தெம் பெம்மான் பொன்னனூர் தம்
மை நோக்கி, வ[illegible]கிரி யிதுவே வெள்ளி மலையது அர்க்கை
வெற்பு, பருத்தவம் மலைத னிலப் பருப்பத மணிநீ ராய,
திரித்தபொன் முகரி யீ[illegible] சிறந்திடு மயூர தீர்த்தம். (௧௧௭)

என்பெழு நாளவுங் கூறி யிறைமறைந் தேக நின்று,
பொன்றிகழ் சூழி யாருழ் பொள்ளெனத் திசைக ளோக்
கி, யின்றிவண் விடுத்துச் சென்று நிறையெனத் தெளிந்து
சால, நன்றுநன் றெமக்கி ரங்கி நணுகிய தென்றுரைந்தார்.

அமிழ்தினு மினிய மூவ ருந்தமி மூவந்த வெம்மான்,
கமழ்குழ லரம்பை சூழ்க் காளத்தி நகரி னின்று, தமிழ்சங்
கமராய் வந்தார் தம்மருட் பெருக்கா லென்று, குமிழ்செறி
தடங்க ணல்லார் குறைவிலா வியப்ப முற்றார். (௧௪௦)

மாமணி பெற்றி ழந்த வறிஞனு மழுதைக் கையாற், பூ
மணிற் றவறி வீழ்த்த புந்தியில் லவனுந் தேனு, வேமமார் க
ற்ப கத்தை யெய்தியும் பயன்கொ ளாத, திமைகொள் ப
வரு மொத்தோ மென்றுபின் மனந்தெ ளிந்தார். (௧௪௧)

அருட்பெரு வாரி யாய வண்ணலார் தாமிவ் வூரிற்,
பொருட்பொருட் பெறவு ணர்த்திப் போயினர் நமக்கென்
றூழ்வென், றிருட்செறி மிடற்றோன் றம்முன் னெய்திய
தென்னணி யெண்ணி, மருட்கொடும் பிறவி நீக்கு மாறில்பொ
ண் மூகரி யுற்றார். (௧௪௨)

சிதகீர் மூழ்கிப் பின்னர்த் திருவெண்ணீ றணிந்து சால
சாதர்கண் மணிபு னைந்து நவின்றிறை யஞ்செ ழுத்துங்
கோதிலன் றாதி தன்னைக் கொள்கையி னோதிச் சென்றார்
மாதொரு பாகன் றன்பான் மதிவிழி மடநல் லாரே. (௧௪௩)

களிப்பொடு நகைவி லார்க்குத் தளிப்பொடு நகைவந் தெய்த
வுளத்திலா னந்த முற்றி யுடலொளி யுடன்வி ளங்கக்

களத்தினஞ் சுடைய வெம்மான் சந்நிதி கடிது நடைந்தா
ரளப்பரு மன்பி னூலே யாடினர் பாடி னாரால். (௧௪௪)

அன்னவர் தமக்கவ் வண்ண லவ்விலிங் கத்தின் கண்ணே
தன்னொரு பாக முற்ற சங்கரி யுடன்வி ளங்கி
யுன்னரு மொளியி னண்டா வொன்றுபட் டிருக்கக் கண்டு
கன்னிய ரடைந்த வன்பை யிற்றெனக் கழற லாமோ. ()

வையக முழுது முள்ள மாமணி யொளிக்கும் பச்சை
த், துய்யநன் மரக தத்தின் சோதியுள் ளொளைக்கு மேலா
ம், பொய்யில்கா ரணமாய்த் தோன்றும் புகலரும் வடி
வை நோக்கித், தையல ரிருவ ருந்தாழ்ந் தெழுந்தொளி த
ன்முன் னின்றார். (௧௪௬)

நின்றிடு மணங்க ளோரா திருமல னருளி னாலே
தன்றனி யொளியி னூடே தயங்கிடத் தானுட் கொண்டான்
பொன்றிகழ் மணிமார் புள்ள புங்கவன் முதலோர்போற்றக்
* கன்றணி கரத்தெம் மன்னைக் கன்மக ளாண வன்றே.

இறையொளி யுருவ டக்கி யிலிங்கநல் வடிவா யுற்றா
ன், பிறைநுதற் றைய லார்தம் பின்வருந் தாதி மார்கள்,
கறைமிடற் றிறைவன் பாற்போங் கன்னியர் வந்தா ரில்லை,
புறைவிடு மெங்கள் றெண்ணி யொய்யெனத் தருவி
னாரால். (௧௪௭)

ஈசறு நீடுமு நாடி யெங்கணு நாடி னாடிக்
காசணி யல்கு லாரைக் கண்டிலோ மெனக்க லங்கக்

* கன்று - கைமான்.

* கேசரத் தூலியன் னோர்கள் இடைத்தனர் முத்தி நீவிர்
பாசம தகற்றி வகைம பதிட்டியு மீவர்கள் போரால். (௧௪௯)

என்னவிண் வாணி கூற வெழின்மட வார்போ யுற்றுப்
பின்னிரண் டிலிங்க நாட்டிப் பெய்வளை யினர்பே ரிட்டார்
கன்னிலே வேர்த தென்று நவின்றசங் கமரி ருப்ப
கர்நிலை யாத வன்று னதிசய முடன்க ளித்தான். (௧௫௦)

ஒளிமணிப் பொலம்பூண் மார்ப னெப்பில்சங் கமரைத்
தாழ்ந்தின், களிபெற மடிக ளின்னு மடியனே னுய்ய மா
ற்றுன், முனிபுதற் சிலந்தி † முன்ன முற்பிறப் புணர்த்து
கென்னைக், களிபெற மனத்தா னேற்றிக் கண்கரம் தலை
யம்பும். (௧௫௧)

கலிவிருத்தம்.

கோதையர் கதைகலங் கூறி ருபினி
யேதமி லண்டின்முற் கதையி யம்புதும்
யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (௧௫௨)

கன்னியர்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௧௫௨.

மதுரைப்பதியிலே, பரத்தையர்குலத்திலே, பெண்ணியற்கைமுழுதும் அமைந்த மாணிக்கவல்லியென்பவள் ஒருத்தியிருந்தாள். அவள் அம்பிகைக்குமரனும் குடக்கனி அழகென்னும் கயிற்றுத்துப்பு அவர்கள்மனையினுள்ளபொ

* கேசரம் - வண்டு. † முன்ன - முதலியன.

க்கிஷசாலையென்னும் இனைற்றிலேவிடுத்து, பெரிதுளென்னும் ஐம்வற்றம்படி நாடோறும் முகர்ந்து முகர்ந்து, மிக்க பொருளீட்டி, வாழுநாளிலே, பூர்வபுண்ணியமுதிர்ச்சியால் கருப்பமுடையளாகி, திருமகளும் கலைமகளுமே சிவஞான மாதர்களாகி அவதரித்தாரெனவும், வேதாகமங்களே சிவஞானத்தைவிளக்க ஓருருக்கொண்டு வந்தனஎனவும், உலகிலுள்ளோர் உவப்பவும், மன்மதனது செருக்கு அழியவும், இரண்டுபுத்திரிகளைப்பெற்று, சந்தோஷசாகரத்திலே மூழ்கி, சீராட்டி, முலைப்பாலூட்டி, பற்பலஅணிகளைப்பூட்டி, தொட்டிலிலிட்டுத்தாலாட்டி, திருஷ்டிதோஷமறுகாவணம் இரண்டுகண்மணியும்போல வளர்த்துவந்தனள். அந்நாளிலே அப்புதல்வியர் பெண்ணிலக்கண முழுதுமமைந்து, இலக்குமியினும் பேரழகுடையராகி, மெள்ளக்கவிழ்ந்து, இருத்திலிருந்து, தவழ்ந்து, நடந்து, ஓடி, பிள்ளைப்பிறைபோல நாளுக்குநாள் வளர்ந்து, பேதைப்பருவங்கடந்து, பெதும்பைப்பருவமுடையராகி, பற்பலகலைகளையும் கற்றுநிலைமையையடைய, அதைக்கண்ட மாணிக்கவல்லி மனங்களித்து, தமக்குரிய கலைத்தொழில்களை அவரறிந்துகற்கும் உபாயத்தை உள்ளேசிந்தித்து, விரகமிகுதற்கேதுவாகிய சிற்றின்பலீலைகளை மாடமுழுமையும் சித்திரித்தும், யோக வோசைபயிற்றுகின்ற மயில்முதலிய பறவைகளையும் யாழ் முதலிய கருவிகளையும் மிகச்சேகரித்தும், சூரியனிடத்திலே அவர்களுக்கு காமக்கலைகளை இளைப்பழகுவித்தல்போல ... யும் ஞானத்திறங்களையும் கற்பித்தனள்.

அவன் இவ்வாறு மிகமுயன்று கற்பித்தும், அவர்கள்
உள்ளத்திலே சிவபிரான்வெளிப்படுகின்ற சிவாகமங்க
ளென்னும் அபரஞானஉணர்ச்சியையும், பந்தபாசத்தைப்
பற்றறக்களையும் அநுபவமாகியுள்ள பரஞானஉணர்ச்சியை
யும், தந்தளித்தலால், அவர்கள் வறியகாமத்திலேபயிலாது,
கரணங்களுக்கு விஷயமாகிய யாவும் சிவமெனக்கண்டு,
வேறு மாயாவிசித்திரத்தோற்றம் இல்லாதவராகி, இவ்வ
நுபவம் நிலைபெறுதற்பொருட்டு சிவனடியார்களைத் தேடித்
தேடி,காணப்பெறின் துதித்துத் துதித்து, அவர்களிருவடி
களை சிரசிலே சூடிச்சூடிவணங்கும் தொண்டிலேயிருந்தன
ராயினர். அன்றியும்,வேட்கைக்குறிப்புகள் வஞ்சமொழிகள்
பழிப்புச்சிந்தனைகள் பாவச்செயல்கள் முதலியவற்றுள்ளே
ஒன்றும்பற்றுதவராகி, பெதும்பைப்பருவமடைந்த அக்கா
லத்திற்றானே, உலகவாக்கியங்களிலே ஊமையர்போலாகி
ஐந்திந்திரியங்களையும் அடக்கிப் பேதையராகியும், சிவவா
க்கியங்களை உச்சரித்தலில் காமகள்போன்ற நல்வாக்குடை
யராய் ஆசைமுதிர்ந்து பேரிளம்பெண்ணென ஓங்கியுயிருந்
தனர். இங்ஙனமிருக்குங்கால், கடைச்சங்கத் தலைமைப்புல
ராகியிருந்த நக்கீரதேவநாயனார் தென்கைலையையடைந்து,
கைலைபாதி காளத்திபாதியாக ஞானவந்தாதிபாடியதை
யும்,சீகாளத்திப்பரது சோதிசொருபத்திற் கலந்ததையும்
தொண்டராற்கேள்வியுற்று, பேரானந்தமுடையராய், நா
டோறும் அந்த ஞானவந்தாதியைப் பாராயணஞ்செய்து
கொண்டு, நாகலிங்கப்பெருமானைக் கண்ணிற்கண்ட கண்ண
ப்பநாயனார்போலவே கேள்வியினாலேயே பூசல் புரிந்தன்

உண்ணல் உடுத்தலாதிகளில் வெறுப்புடையராய், காளத்தி
யைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அவாவையேமேற்கொண்
டிருந்தனர்.

அதுகண்ட மாணிக்கவல்லி மகளிரைநோக்கி, "பெண்
களே, மழைபொழிந்த காலத்திலே விதைத்துப்பயன்கொ
ள்ளும் உழவர்போலக் காளையர்கள்வந்து கவிகின்ற இள
மைபெற்ற இக்காலத்திலே பொருள்பறியாது விடுத்தால்
நுங்களுக்கு இளமைப்பருவம் பின்னர்வாய்க்குமா ? கல்வி
யினாலும் கட்டழகினாலும் முதிர்ச்சியுடையராகி எக்காலம்
பயன்படுவீரென்று காத்திருந்த எனக்கு, நீவிர்செய்யுமுத
வி இவ்வளவுதானோ? பயன்படாத உங்களிடத்திலே பெ
ண்ணிலக்கணமுற்றும் அமைந்திருத்தல் ஈசையில்லாதவனி
டத்திலே பொன்னும்,அவையையஞ்சுவோனிடத்திலே அரி
யகல்வியும், வீரமற்றபேடிகையிலேவேலும், வாய்த்திருந்
தல்போலாம். நீவிர், இளமைப்பருவத்திலேயே என்பாலு
நித்து எனது அழகுமுழுமையுங்கெடுத்ததேயன்றி, உங்கள்
பொருட்டுச் செலவிட்ட திரவியத்திற்கு உதவியொன்றும்
புரிந்திரில்லை. மணிமந்திர ஔஷதங்களாலும் பலவகையக்
திரங்களாலும் ஆடவரைமயக்கி அவர்பொருளைக்கவர்ந்தா
ல் சிவபெருமானுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் உதவியாகா
தா? அழகு சிறிதுமில்லாதவரும் அணிமுதலியவற்றால் அலங்
கரித்துக்கொண்டு தம்மை அழகுடையர்போலக்காட்டியும்,
பிழையில்லாத ஆடவரையும் பிழையுடையராக்கி பொய்ய
ன்புபாராட்டி உணவையொழித்து அவர் பலமுறைவேண்
டிஇருந்தும், நாடகத்தாலும் நல்லிசைகளாலும் மயக்கியும்,

பொருளீட்டிக்களியாகிற்பர். நீவிர் எவற்றினும் சிறந்திருந்தும் இங்ஙனஞ்செய்து பொருளீட்டாது இளமையைக்கழித்துவிடின் மூப்புமுதிர்ந்தவழி உம்மை இளைஞர்விரும்புவரோ?" என்று இன்னனவாகிய தன்குலச்செயல்களை யுரைக்க; அவையாவும் கவிழ்த்தகுடமீது விடாதுபொழியும் மழைநீர்போலச் சிறிதும்நுழையாது புறங்கழியநின்ற கன்னியருரைப்பாராயினர்.

"அன்னையே, மின்னல்போலத் தோன்றியழியும் இவ்வுடம்பை வளர்க்கவிரும்பி கொடிய தீவினைகளை இயற்ற எமக்கிசைப்பது நினக்குத்தகுதியா? இப்பியினுதித்தமுத்தானது அந்தஇப்பிக்கு ஒருதவியையும்புரியாது தம்மை அணியத்தக்கவர்மேனியை அடையும்; அதுபோலவே, நின்பானுதித்தயாங்களும் நினக்கு ஓருதவியையும்புரியாது சிவபிரான்திருமேனியிலே கலந்துவிடைவேம்: பரமனையழைத்துத்தரும் பஞ்சாக்ஷரத்தையுச்சரிக்கும் எங்களுடைய வாய் மனிதரையழைத்[illegible]தருமந்திரங்களை மறந்தும் உச்சரியா: பஞ்ச[illegible]க்கமக்கினும் பாரமேயன்றிப் பயனுண்டோ? ஓர் [illegible] ஒருதினம் உடலிலணியில் வினையாவும் விட்டொழியுமே? கஸ்தூரி சந்தனமுதலிய கலவைகளைக் [illegible] உடலிற்புனைந்தாலும் [illegible] விருப்பமையில் [illegible] ஒழியுமே? [illegible] அதுபோலவே, எம்பி[illegible] [illegible] ஒழிக்குமா [illegible] அரிதாகுமோ! [illegible]

[illegible]லே விமலனைக்கலந்து மெய்ம்மையின்பம் அனுபவித்தயாங்கள் மாண்டுபோகும் மனிதரைக்கலந்து பொய்ம்மையின்பத்தைப் பொருளெனக்கொள்வமா? களிப்புடையயானையைவிரும்பியேறுவோர் கழுதையையேற விரும்புவரோ? அதுபோல, சிவதருமங்களை மேற்கொண்டயாங்கள் உம்முடைய குலதருமங்களை மேற்கொள்வமா? இம்மைமறுமை இன்பங்களைப்பயக்கும் எம்பெருமானை வழிபடும் யாங்கள் பொய்ம்மைப்பொருளைநாடி, புல்லியவரசரைப் புகழ்வமா? இம்மையிலறங்களை இயற்றாது பொருளீட்டில் மூப்புமுதிர்ந்தக்கால் முறைப்படி அறங்களை இயற்ற முடியுமா? நீயேசொல்வாயாக. உண்டசுவையமுதையும் உடனே மலமாக்குகின்ற உடலைவளர்க்குநிமித்தம் தீயதொழில்களையியற்றித் திரிதரும் மனிதர்களை மக்களுள்ளேபதரென்று மேலோர் கூறுவர். கணிகைமாதர்கள் உள்ளுறவில்லாமல் வெளியுறவுபாராட்டி செல்வமனைத்தையுங் கவர்ந்துகொண்டு நம்பியவுடனைவரை நரகத்துய்த்தலால் கள்ளரினும் கொடியவரோ ஆவர். குயிலானது காக்கையோடு ஒருகூட்டிலே கலந்திருப்பினும் அக்காக்கையின்செய்கையிலே பழகாததுபோல உம்மோடுயாங்கள் ஒருங்கிருப்பினும் உமது தொழிலிற்பயிலேம்: ஆகையால், எங்களை வசப்படுத்துகின்ற வை [illegible]று மறப்பாயாக." எனவற்புறுத்தினர்.

அதுகேட்டகொடிய தாய் மனம்புழுங்கி, மகளிரைச்சீறி, "யான் மலடியுமா[illegible]னேனில்லை: மக்களைப்பெற்று மகிழ்ச்சியுறும் சிறப்பையுமடைந்தேனில்லை. நல்வினைபுரிந்தேனோ அன்றி என்னையோர்தம்புதல்வரா லுதவிபெறவரோ?" என்

று அங்கித்து, பின்பு "இயங்கிக்கிடக்கும் இவர்களுடைய சித்
தத்தை மணிமந்திரஔஷதங்களாலே தெளிவித்துக் காம
இச்சையிலே இருப்புபோலார் பொருள்கொடாமலே இவளை
அநுபவிக்கக்கடவீர்." என்று யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்து;
இதையறிந்த இருவரும் இவளைநீக்கி என்று தென்கயிலை
யைத்தரிசிக்கப்பெறுவேமென்னுஞ்சிந்தையோடு பாம்பின்
வாய்ப்பட்டதேரைபோல இருந்தனர். அக்காலத்திலே, இ
வர்கருத்தையறிந்த இரண்டுகள்வர்கள் இவரணிந்திருக்கும்
ஆபரணங்களைக்கவரவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையராய்,
பாலிலேமறைந்த நஞ்சுபோலவும் பழத்திலேமறைந்த புழு
ப்போலவும் தவவேடத்தைமேலேபூண்டு, தங்கள்நிலைமை
வெளிப்படாவண்ணம் கன்னியர்களிருக்கும் இல்லத்திலே
வந்து, "நம்மைக் காளத்திகாக்க." என்னும் மொழியோ
டுநுழைய; அக்கன்னியர்கள் தாய்மொழிகேட்ட சேய்போ
லப் பெருங்களிப்படைந்து வணங்கி, அவரையழைத்துச்சென்
று, மிகவும் உபசரித்து, "சுவாமிகாள், நீவிர் எங்குநின்றீர்?
எங்குச்செல்கின்றீர்?" என்றுவினவினர். அக்கள்வர்கள்
"யாங்கள் இஷ்டசித்திகளைப்பாலிக்கும் எம்பெருமான்வீ
ற்றிருக்கின்ற தலங்களையெல்லாம் தரிசித்துவருவேம்; இ
க்காலம்,காளத்தியைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தா
ல் அங்குச்செல்கின்றேம்." என்றுரைக்க; அக்கன்னியர்கள்
"அவ்வனமாயின் யாங்களும் காளத்தியைத்தரிசிக்க விரும்
பியுள்ளோம்; எம்மையும் உடன்கொண்டு செல்வீரேல் உமக்
கியற்றும் கைம்மாறுண்டோ?" என்றுரைத்தனர்.

அக்கள்வர்கள் உள்ளங்களித்து, கன்னியர்களைநோக்

கி, "மங்கையர்களே, மெல்லியசரீரத்தினையுடைய நீங்கள்
வெப்பமுதிர்ந்த பாலைநிலமுதலிய கடியநிலங்களை எவ்வா
றுகடப்பீரென்பதையும், நுங்களை அழைத்துச்சென்றால் ப
ழிமொழி மிகவிளையுமேயென்பதையும், நும்மைப்பெற்ற தா
யானவள் கன்றையிழந்த பசுப்போலக் கலங்குமேயென்ப
தையும் நினைந்து, அஞ்சுகின்றேம். ஆயினும், காளத்திகா
ணப்பெற்ற கண்களேகண்களென்றும் காளத்திகருக்கேகு
ம் கால்களேகால்களென்றும் காளத்திதன்னையுன்னும் க
ருத்தென்றே கருத்ததென்றும் காளத்திபுகழுநாவே நா
வென்றுங்கற்றோர்சொல்வர். அன்றியும்,இச்சரீரத்தோடு அ
டைதற்குரிய தென்கைலைக்கு யான்செல்கின்றேனென்று
ஒருவர் விளையாட்டாவதாயினும் கயிலைப்பதியைப்பற்
றி விளையாட்டாற்றடுப்பவரும் ஆரி
வர். அங்ஙனம்செல்பவரை விளையாட்டாற்றடுப்பவரும் ஆரி
யசந்திரர்உள்ளமட்டும் கடுநிரயமெய்தித் துன்புறுவர். ஆத
லால், அன்னையர்களே, நீவிர் காளத்திக்குச் செல்லவேண்
டுமென்னுங் கருத்தை விலக்குதற்கு யாம் உடன்படோம்."
என்றுரைத்தனர். அவ்வார்த்தையை அக்கள்வர் மனதோடு
உரைத்திலரேனும், அம்மங்கையர் வாய்மையாகவேகொ
ண்டு, "யாங்கள் சிவபிரானை அடையப்பெறின் இச்சரீரம்
யா[illegible]படினும் என்? உலகோர் இகழ்ந்தாலென்? புகழ்ந்தா
லென்? எம்மை எவ்வகையாலேனும் தென்கயிலைசேர்ப்பீ
ராக." என்றுவணங்கி வேண்டிக்கொள்ள; அக்கள்வர் கன்
றனை இசைந்து அர்[illegible]தயாமத்திலே, அன்னையறியாமல் இ
ன்ன இடம் வந்துசேர்[illegible]வீராக." என்று குறிப்பிட்டுரைத்துச்
சென்றனர்.

கன்னியர்கள் தங்கள்நிழல்போன்ற இரண்டுசேடியர்கள் வேண்டியதிரவியங்களை உடன்கொண்டுவர, அர்த்தயாமத்திலே குதித்தஇடஞ்சார்ந்து, கள்வரோடு, விடியும்முன்னரே இருகாதங்கடந்து, மறுதினமுதல் இடையிலுள்ள தலங்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு, சோழநாட்டையடைந்து, கும்பகோணமுதலிய தலங்களையிறைஞ்சி, சிதம்பரத்தையடைந்தனர். அங்கே திருவெல்லையைவணங்கி, வீதிவலம்வந்து, ஆலயத்தெதிரேயணைந்து, பிரதக்ஷிணம்புரிந்து, ஸ்ரீமூலட்டானேசுரரையும் பஞ்சகிருத்தியநடனம்புரிந்தருளும் சிற்சபாநாயகரையும் சிவகாமியம்மையையும் கண்படைத்தபயன்பெறக்கண்டு, தரிசித்து, பரவசப்பட்டுத்துதித்து, அத்தலத்திலுள்ள சிவகங்கை குய்யதீர்த்தமுதலிய தசதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்செய்து, காலந்தோறும் சுவாமிதரிசனம்செய்துகொண்டு, சின்னாள்வசித்திருந்தார். பின்புபிரியாவிடைகொண்டுநீங்கி, இடையிலிருக்கும் தலங்களை வணங்கி, காஞ்சிபுரத்தைச்சார்ந்து, திருவேகம்பநாதரைத்தரிசித்துத்துதித்து, திருக்காளத்தியென்னும் தலத்தையடைந்து, நதியிலே ஸ்நானம்செய்து, சித்தகணங்கள்வழிபடும் சித்[illegible]வணங்கி, வலம்புரிந்து, யாவருக்கும் போகமோக்ஷங்களையளிக்கும் வாலீசனைத்தரிசித்துப்பரவி, புறத்தேவந்து, ஒருபுராணிகரைக்கண்டு நமஸ்கரித்து, அத்தலமான்மியத்தைவினவ; அவர் சொல்லாராயினர்.

“மங்கையர்களே, முற்காலத்திலே முழுவலிபடைத்த வாலியென்பவர் தம[illegible] ஆன்மார்த்தலிங்கத்தை இத்தடாகத்தின்கரையிலேவைத்து, திருமஞ்சன[illegible]லியவற்றாற்பூசித்

து, தோத்திரஞ்செய்து, அன்புமேலிட்டு ஆனந்தக்கூத்தாடி, வழக்கப்படியே பூசைப்பேடகத்தில் எழுந்தருளுவித்தற்குக் கரத்தாலெடுக்க, பெருமான் அசையாமைகண்டு, இருகையினும் இறுகப்பிடித்தெடுத்தனர். அங்ஙனம் எடுத்தும் அசையாமையால் மனங்கலங்கி, அப்பெருமானை வாலினாலே மிகவும் சுற்றிக்கொண்டு, கரங்களையூன்றி, அண்டகூடமளவும் நிமிர்ந்துபெயர்க்கவும், பெயராமைநோக்கி, வாலைவிடுவித்து, பெருமூச்செறிந்து, துதிக்கத்தொடங்கினார். “தேவதேவரே, தேவரீர் திருவருள்வைத்து வந்தாலல்லது பேயேன்வலிந்து பெறுதற்கெளியீரோ! வாலினாலே உமது திருமேனியில் தழும்புபடத் தீங்கிழைத்தேன்! தீயேன் என்செய்வேன்! என்செய்வேன்!! ஆ ஆ! இளம்புதல்வனை அன்னையானவள் கடுங்காட்டினடுவே அருளின்றிவிடுத்த தன்மைபோல அடியேனைக்காவாமல் கைவிட்டு இங்கேவீற்றிருக்கின்றீர். யான்செய்தபிழையுண்டோ! கிருபாசமுத்திரமே! என்னுயிர்நீ, என்றுணைநீ, என்னுடையவாழ்வுநீ, அன்னையுநீ, அத்தனுநீ, இங்கு எனக்கு உறவாக வேறுயாவருளர்? நின்னைநீங்கில் எனதுயிர் நில்லாது; நில்லாது.” என்று பரிந்துவேண்ட; அப்பிரான் பிரசன்னராகி, “அன்பனே, நாம் இவ்வனத்திலே இத்தடாகக்கரையிலே வீற்றிருத்தலை விரும்பியுள்ளேம்; இதுபற்றிக் கவலையடையேல்: இன்றுமுதல் உனதுள்ளத்திலே வீற்றிருந்து நின்பூசையை அங்கீகரித்தருளுவேம்.” என்று ஆஞ்ஞாபித்து, சிவலிங்கத்திலே மறைந்தருளினார்.

[illegible]கேட்ட வாலியென்பவர் இப்பெருமான் என்னை

விட்டு இவணிருந்தது இத்தடாகத்தின்றி ஆச்சரியமன்றி வேறில்லை. ஆகையால், இதை அழித்துவிடுவேனென அதிர்த்து, ஒருபெருமலையையெடுத்து, தீர்த்தவலைகள் மேலுலகமுற்றுஞ் செல்லும்படி ஓங்கியெறிந்தனர். எறிந்தவழி, அம்மலையினின்றும் சிதறிய மருந்துக்களால் அனேகர் உயிர்பிழைத்தல்முதலிய நலங்களையடைய; அத்தடாகமும் அழிவில்லாமல் யாவர்க்குமுதவியாகப் பெரியநதியாகி பெருகிச்செல்லுதலை வாலிகண்டு, இப்பிரான்றிருவுளம் இதுவேயாயின் யான்செய்வது யாதெனப்பணிந்து சென்றனர். ஆகையால், இந்நதியில் மூழ்குவோர் பவக்கடலைக்கடந்து முத்தியாகிய கரையையடைவர். இது தீவினையென்னும் செத்தைக்கு நீர்வடிவமாயிருக்குமெருப்பாகும். கைலைபோலவே இம்மலையிலும் வாலிநாதர் உமாதேவியோடுவீற்றிருக்கின்றார். இப்பெருமானை வணங்குவோர் செறிந்த பாதகமனைத்தையுமகற்றுச் சிவகதியெய்தப்பெறுவர். இத்தலமான்மியம் இதுவாகும்." என்றுரைக்க; கன்னியர்களிசிறந்து, அவரை மீளக்கொண்டுருக்கித்துவணங்கி, அன்றிரவிலும் வாலிநாதரைத்துதித்து, திருமனையிலே தங்கியிருந்தார். இவ்வாறு தங்குமிடந்தோறும் இவர்களுக்குக் கள்ளரால் ஆபத்துவிளையாமலன்னம் இவ்வெருமான் பல அடியவர்வேடம் தாங்கிவந்து காட்டேறும் காத்தருளினார்.

தங்கியமங்கையர் அருணோதயத்திற்கு முன்னரெழுந்து, நியதிமுடித்துச்சென்று, அன்று ஓர் பதியிலே தங்கி, மறுதினம் தென்கைலைக்குச் சமீபமாகச் செல்லுங்கால், கள்வர்கள் இனி நாங்களுதவிவிட்டால்; இவர்கள் [illegible] நடந்தால், நமக்கு

இடம்வாய்க்காது: ஆகையால், தனித்த இவ்வனத்திலே இந்நால்வரையும் உயிர்போக்கி ஆபரணங்களைக்கவர்வோமென்று உட்கொண்டிருந்த பொல்லாநினைவை வெளிப்படுத்த; அந்நிலைகண்ட இளையவள் உள்ளம்நடுநடுங்கி, "தமக்கையே, இவர்கள் நம்மைமுடித்தற்கு முயல்கின்றனர்." என்று அறிவித்தனள். அதுகேட்டமூத்தாள் "தங்கையே, இவ்வளவுங் காத்துவந்த காளத்தியண்ணலார் இனிக்காவாதுவிடார்: நீ அஞ்சேல்; அஞ்சேல்." எனத்தேற்றி, கவலையற்று நிற்குந்தருணத்திலே, தென்கைலாயப்பெருமான் பாம்பின்வாய்த்தேரையைவிடுவித்துப் பாதுகாப்பார்போலக் கள்வரினின்றும்நீக்கிக் கன்னியரைக்காக்கத் திருவுளங்கொண்டு, மலர்கொய்துதொடுக்கும் தொண்டர் [illegible] னார். அவரைக்கண்டவுடனே கள்வர்கள் விழுந்தோட; பெருமானருகுவந்து, தம்மை அன்பொடுவணங்குகின்ற கன்னியரை நோக்கி, "நீயிர், எங்கிருந்துவந்தீர்?" என்றுவினவ; அவர்நடந்தயாவும் விண்ணப்பம்செய்தனர். பெருமான் "மங்கையீர், உம்மைக் காளத்தியிற்சேர்க்கின்றேம்; வருவீராக." என்றழைத்துக்கொண்டு, திலமகள்தவத்தால் திருவடிகள் நிலந்தோயச்சென்று, தென்கைலையைச்சார்ந்து, கன்னியரை நோக்கி, "இதுவேகைலைமலை; அது தூர்க்கைவெற்பு; அம்மலை நீ[illegible]ருப்பதம்; இந்நதி பொன்முகரி; இது மயூரதீர்த்தம்" என மற்றவைகளையும் அறிவித்து, மறைந்தருளினார்.

கன்னியர் திசைகளைநோக்கி, பெருமானைக்காணாமையால், இங்கேவிடுத்துச்சென்றவர் இறைவனெனத்தெளிந்து, "ஆ! ஆ! தெலுங்குவழங்கும் இத்தலத்திலே நம்பெருமான்

தமிழ்ச்சங்கமாராய் கணுகியது சால நன்றுநன்று." எனவிய க்தும், "அந்தோ! முதல்வன் அணுகப்பெற்றும் முத்தியின்பம்பெறாமல்,மணிபெற்றிழந்த வறிஞனையும் அமுதம்பெற்றிழந்த அறிவிலாதவனையும் நிகர்த்தோமே!" என்று துன்புற்றும் மயங்கினின்று, பின்பு "ஓகோ! இங்குள்ள சிறப்புக்களையெல்லாம் அருட்பெருமானே தனித்தனிவிளக்கி அருளப்பெற்றேம்; நமக்கு என்னகுறை." எனத்தெளிந்தனர், அதன்பின்னர் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, திருவெண்ணீறணிந்து, உருத்திராக்கவடமிகப்புனைந்து,பஞ்சாக்ஷரங்களை யுச்சரித்து, நியமப்படி ஞானவந்தாதியைப் பாராயணஞ்செய்துகொண்டு, சந்நிதியையடைந்து, நமஸ்கரித்து, பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, அடக்கப்படாத அன்புமேலிடனம் புளகமுற்று, பரவசப்பட்டுநிற்க; பெருமான் திருவருள் கூர்ந்து, அச்சிவலிங்கத்தின்கண்ணே அரிய செவ்வொளியும் மரகதவொளியுமாக அம்பிகையோடு தரிசனந்தந்தளித்து, [illegible] உருவமன்னை நோக்கி, திருவுளமகிழ்ந்து, விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் வணங்கவும், உமாதேவியார் காணவும், அவ்விருவரையும் தம்முள்ளே கலப்பித்தருளி, முன்போல வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது, அவர்கள்பின்வந்த தாதிமார்களிருவரும் கடவுளிடத்துச்சென்று கன்னியர்வந்தாரில்லையே எங்கிருக்கின்றாரென்று தேடித்தியங்கியவழி, "அவர் முத்தியையடைந்தனர். நீங்கள் அவர்கள்பேரால் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்வீராக." என்று அசரீரிவாக்கியமெழ; அதைக் கேட்டு, அவர் கன்னியர்களின்பெயரால் இரண்டு இலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, சந்நிதியடைந்தனர். பின் அசங்கமேசர் உபு

தேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே சிலந்திமுதலியவைகளின் பூர்வஜன்மசரித்திரங்களைப் புகலத்தொடங்கினார்.

சிலந்திமுதலமூற்கதைச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

தண்ணந் தாமரை சார்ந்துறை நான்முக
னெண்ணுந் தோற்ற நவிற்றி யிருக்கவும்
விண்ணின் மே * வகி லத்தொழில் வீறுளான்
கண்ணில் வந்திடு காதல்செய் கான்முளை. (க)

உற்ற மாதவ வூற னெனப்பெயர்
பெற்ற வன்னய னோடு முரணுபு
சற்ற மெண்ணில வுய்ச்சகந் தந்திடச்
செற்ற மோடயன் சிந்தையி லெண்ணினான். (உ)

அன்ன வூர்தி யழைத்த தறிந்தவன்
முன்னர் வந்துற முற்ற வெகுண்டுநீ
யின்ன சூழ்ச்செய் சிலந்திய தாகென
வின்று லெய்தின னேத்தி யிறைஞ்சினான். (௩)

கமல நான்முகன் கண்டு வெருவனீ
விமலன் மேவிய வேழ வனத்திடை

* அகிலத்தொழில்வீறுளான் - விசுவகன்மன்.

யமனும் வில்ல வனத்தி லடைந்ததி
லமைவி லாவுலண் டாயவன் வைகியே. (௪)

தேவ தேவனைத் தென்கயி லாயனை
யாவ லோடு மருச்சித் தருங்கதி
மேவு வாயென வெண்ணிற வாணியை
நாவின் வைத்திடு நான்முகன் கூறினான். (௫)

அனைய பான்மையி னன்றேன் சிலம்பியாய்த்
தனைநி கர்த்திடு தம்பரன் பூசையால்
வினைய கற்றுபு வீடடைந் தானெனு
வனைநி கர்க்கு மருந்தவ னோதினான். (௬)

பாம்பின் மும்பிறப் போதும் பார்த்திப
வேம்ப லோடினிக் கேளென் றிறைசொல்வான்
கூம்பி லாத கொடுமுடி கொண்டுயர்ந்
தோம்பு பூத முடைத்தகக் கயிலையே. (௭)

மேற்படி வேறு.

பதியெனப் பசுபிறை பண்டு கொண்டிடு
மதிசய சத்துவ மகன்ற யர்க்கொளி
கதுவிட லின்றிடு காட்சி யென்னவு
மதிபல கோடியோர் வடிவுற் றென்னவும். (௮)

ஒள்ளொளி தெங்கியே வொப்பி லாதொளிர்
வெள்ளிய தருவென விளங்கித் தோன்றமா
லெள்ளலி லிருந்தவ நிதயந் தெய்திய
வள்ளலோ டிருந்திடும் வளங்கொ ளம்மலை. (௯)

ஆழியங் கிரியினை யங்கை யிட்டுயர்
யாழிமா மேருவைப் பறித்து மார்பணிந்
தாழியோர் கணமென வுன்னு வெங்கணரு
சூழ்தருங் கயிலையைத் துன்னு காவலாய். (௧௦)

நதிபல கோடிக ணண்ணு நண்ணுநர்
பதிபல கோடிகள் பாங்க ருற்றிடு
மதிசய வனங்களு மனந்த கோடியாம்
புதுமதி மிலைந்தவன் பொற்றை மீதரோ. (௧௧)

கற்பக மரங்களுங் காம வல்லியும்
பொற்புறு புதர்களும் புணர்ந்த டைந்தவ
ருற்பல முதலிய வோட்டு மென்றிடில்
வெற்பது வளந்தனை விளம்ப வேண்டுமோ. (௧௨)

கள்ளிடைச் சிவபுர நனுகு மன்னதைக்
கள்ளவிழ் கமலநற் கடவுள் கூறிடி
லெள்ளுத லிலையெனப் போது மேலுய
ருள்ளினும் வசையலா துயர்வுண் டாகுமோ. (௧௩)

அப்பெரும் புரமது வரத னத்தினு
லொப்பில்பொன் வெள்ளியா லுற்ற மாடங்க
டிப்பிய மதில்கள்செய் குன்ற கோபுர
மிப்படி தொகையள வின்றி யோங்குமால். (௧௪)

அன்னதி னடுவணெம் பிரானுக் காலய
மின்னதன் மையதென வெவருங் கூறொணா
தன்னதே வுயர்ச்சியா யொப்பின் மாமணி
தன்னொடு மமைந்தொளி தங்கி யோங்குமால். (௧௫)

அதின்மறை முடிவென வன்ப ருள்ளென
விதுவுரு விதுகுண மென்றொ ருதவன்
மதுமலர்க் குழலுமை மணாள னென்னவும்
பதியென வியம்பவும் பட்டி ருப்பனால். (கசு)

அவ்வழி யமரரு மருக்க ணங்களும்
திவ்விய முனிவருஞ் சிறந்த பூதரு
மெவ்வயில் கருடரு மியக்கர் நாகரும்
மவ்வம தாமெனப் படர்ந்து போற்றுவார். (கஎ)

ஒன்றொரு தினந்தனி லொப்பி லாதவ
னன்றிகொ ளரியனை நணுக வெண்ணியே
தன்றிரு மேனியிற் சாத்து மாடைகள்
குன்றலி லணிபெறப் புனைந்து கொண்டபின். (கஅ)

ஆயிர மணிமுடி யனந்த னேமுறை
மாயிரும் பணிபணி யாக வைகிடக்
காய்பெருங் காமநோய் கனற்றக் காளனே
[illegible]யணி மகளிர்பா லடைந்து வைகினான். (கக)

வாளணி யாவையும் வகைத்து வள்ளலுங்
காளனைக் காண்கிலன் கருதும் வேலையி
னீள்பெருங் காமநோய் கொண்டிற் கொண்டுபோ[illegible]
யாளணி மகளிர்பா லடைந்த தன்மையை. (உ௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உயிர்த்தொகை யனைத்து [illegible] வொருவனுமுணர்ந்த
மைழத்துச், செயிர்த்திலன் காம [illegible] சேர்தனை கலங்கிச்

சென்றாய், கயப்பெய ரடவி மேவிக் காளநீ பாம்பா கென்
று, பெயத்துமா ரருளினாலே பிறைமுடிக் கடவுள் கூறும்.

தென்கயி லாயந் தன்னிற் செறிந்துபாம் புருவாய் நீதான்
கொன்பயி லிலிங்கந் தன்னைக் குறுகியர்ச் சித்து நாளி
லன்படைந் தொருமால் யானை யதுவும்பூ சிக்க வெய்து
முன்புநீ முயன்று கொல்ல முடிந்தபின் முத்தி சேர்வீர். ()

எனப்புகன் றிறைவ னேவ வெறுழ்வலிப் பாந்த ளேகி
வனத்திற்று ஞயர்ந்த யானை வனத்திடைப் பாம்பா யிற்றான்
மனத்துயர் கொடுக்குங் காம மாற்றிட வல்லார்க்கன்றி [லோ
புனற்கரும் பிறவித் துன்ப மொழித்திடற் கெளிது கொல்

ஆனைமுற் பிறப்புக் கூறி லண்ணலார் கயிலா யத்தின்
மேனைதன் மகளுந் தாமும் வீற்றிருந் தருள வுள்ளி
லீசுயில் கணத்து ளத்தி யெனும்பெயர்த் தலைவ னாற்றி
யாவிறை தன்பா லேக விடுமென வாயில் காப்போர். (உச)

கலிவிருத்தம்.

பவள மேனியிற் பாவ விருடெறுங்
தவள நீறணி சங்கரன் றற்பரன்
கவளு நுண்ணிடைத் தோகையுந் தானுமா
புவள நீந்தனி லுற்றிருந் தானரோ. (உரு)

அங்க ணேகலடா துனைக் கையுநீ
யிங்கி ல்லென வின்மொழி கூறவுங்
[illegible] மேவு கணேசன் றனுக்கெனச்
[illegible] தன்னுற தானக டந்தனன். (உசா)

கடந்த காலை நகமகள் சீறியிங்
கடைந்த வத்திரி யத்தியா கென்றனன்
மிடைந்த ஆழை விலக்குந ருண்டுகொ
லுடம்பு நாணொடு வுத்தம ரன்றியே. (௨௭)

ஆய காலை யருங்கண நாதனும்
பாய வெம்பய மெய்திப் பரமனோ
டாயை வந்தனை யாற்றி யருளினற்
பேய னேன்செய் பிழைபொறுப் பீரென. (௨௮)

கொந்து வேண்டி துயல விறைவனூர்
தந்தி மாவனத் தந்தி யுருவெடுத்
தந்த வெல்லை யமர்தரு நாள்களின்
முந்தி யோர்பணி முத்திலிங் கத்தினை. (௨௯)

அன்பு கொண்டருச் சித்திடு மவ்வயின்
பின்பு நீயு மருச்சித்துப் பேறியா
வின்ப மார்கதி யேகுவிர் போவென
மின்பி றங்கிய வேணி விளம்பினன். (௩௦)

ஆன தாலவ் வருங்கண நாதனு
மானை யாகி யருச்சித் தடைந்தனன்
மான முத்தி யெனமகிழ்ந் தோதினன்
வான நாடு வணங்கு மகேசனே. (௩௧)

இன்னணூர்முற் பிறப்பினிற்செய்பூசும்
வன்ன வேலை கேட்டு மகிழ்வுறும்
பன்ன வரமொழிப் பாவையொர்பாகனு
முன்னவி லாவரு ளொண்டவ னோதினன். (௩௨)

பாண்டு மைந்தருட் பார்த்தன் பகைஞர்மேற்
றாண்டி வென்றிடச் சூர்ப்பகைத் தாதையை
வேண்டி யோர்கணை வாங்குதும் வெய்தென
மாண்ட விந்திர நீல மலையின்மேல். (௩௩)

உற்றோர் நல்விட மொன்றில் வதிந்ததில்
வற்றி லாப்புன லாடி மடியுடுத்
தெற்றை ஞான்று மிடுந்திரு நீறுமெய்
முற்று மேவப் புனைந்து முடிவினே. (௩௪)

அக்க மாமணி யன்பிற் றரித்தபின்
மொக்க ளூன்மனு வோதி முறையினின்
மிக்க வேறிடத் தெய்தி விழைந்ததிற்
றக்க வாதன மொன்றிற் றரித்தரோ. (௩௫)

இயங்கும் வாயு விடம்வல மெய்திடா
தியங்க வேகடு காடியுள் ளோட்டியே
வியங்கொ ளாறிட மேற்றலை மீச்செல
வியங்கு மவ்வொளி யின்மன மாற்றினன். (௩௬)

இந்த வாறன் கிருந்து தனஞ்சய
னந்தி லாத்தவ மாற்றி நணுகிட
மூன்[illegible]களின் * மூகாசு ரனென்பவன்
வந்து பன்றி வடிவொடு வைகினன். (௩௭)

அ[illegible] ப காணி லருந்தவர் யாவரு
மி[illegible]ய வேயவ் வெறுழி யியற்றலான்

* மூகாசுரனென்பது குறுகிற்று.

மனக டுங்கி வதிந்தன ரன்னது
பிளையு மோர்பகற் பேதுற வந்ததால். (௩௮)

நீல மாமலை நித்த வுயிர்பெறீஇக்
கோல மாகிக் குறகிய தென்னவுங்
கால னவ்வுருக் கொண்டு கடத்திடைச்
சால வேதிரிந் தென்னவுந் தக்கது. (௩௯)

வென்று நிஞ்சிடும் விண்ணின் முகட்டினைத்
துன்னு யிர்ப்பிற் றுளங்குங் கிரியெலா
மின்ன கேழ லெறழ்வலி மாற்றிடப்
பொன்னே சேர்சடைப் புங்கவன் றுன்னினான். (௪௦)

அருட்பெ ருங்கட லாகி யமர்ந்தவ
னிருட்செ றிந்த யிடத்தி னுருவெடா
மருட்கொ டும்பிணி மாற்று மலரடி
பொருட்பெ றுந்தொடு தோளொடு பொற்புற. (௪௧)

அளாத விற்றுவி லொன்றதைத் தன்னதிற்
புளாயி னாமற் புலியதள் வீக்கியோர்
சரிகை தோன்றிட வார்த்துத் துகளிலா
மருமமீது கவடிய மாலையும். (௪௨)

குன்றி வேய்ந்திடு கோதையுந் தோளணை
வன்றி மேவ வணிந்து களாயிசைத்
துன்று சங்க மணியுந் துலங்கிட
னன்றி பெற்ற சிகழி கைம்பெற.

ஆத்தி கொன்றை யவைபொரு வாமலே
சாத்தி யோர்சது ரத்துதி ருழ்ந்திட

வேத்து மன்னை லெழில்புனை தங்கையின்
மூத்த மூங்கின் முனியும் பிடித்தனன். (௪௪)

* மண்டி ளுத மணிக்கணை மண்ணிடும்
பண்டி லாவொரு தூணி பரித்துவெங்
கண்டர் நாயக னம்பு வலக்கரங்
கொண்டு கோலமின் வாளுகொண் டானரோ. (௪௫)

இமைய மீன்றரு ளன்னையு மெம்பிரான்
சமையும் வேட வடிவு தனக்குநே
ரமைவு பெற்றிட் டதற்கியை பாகவே
யிமையொ டுங்குமுன் னெய்தின ளென்பவே. (௪௬)

இயன்ற கோல மிருவரு மெய்தியே
மூயன்ற முன்னவன் முன்செல நம்மனை
வியன்ற கானில் விரைந்துபின் போயினள்
பயன்ற ரும்பர மேசன் பணிப்பவே. (௪௭)

இத்தி றத்தி னிறைவனக் கேழலை
யத்தி ரத்தி னகனிலஞ் சாய்த்திடக்
கித்த மீதுனிச் சென்றிடக் கண்டவஃ
தத்த ளொறி யார்த்தங் கடைந்ததே. (௪௮)

மாவெடுத்த வெறழி வடிவன
கோல முற்றிடக் கோபமி லாதரன்
வா வெய்கிலன் றுனொரு ளீலையா
லே ல வெய்தன னின்கணை யொன்றினுல். (௪௯)

* மண்டிளுதமணிக்கணை - விட்டுனுவல்லாதகணை.

வைகொ ளுங்கணை வந்து படுதலும்
பெய்யு மாமுகி லென்னப் பெரிதுகூ
யைய னைவெரீஇ யாரனுர்ப் பன்றிதா
னெய்யெ னுமறிந் தோடி யொளித்ததே. (௫௦)

ஒப்பி லாதவ னோடியக் கேழலைத்
தப்பு றுமற் றொடர்தரச் சாய்ந்தது
வெய்ப்பி லாத முனிவ ரிடத்தெய்த
வொப்ப வோடின ரொய்யென யாருமே. (௫௧)

மெய்வெ யர்த்து விசய னிருந்துழி
யையர் யாரு மடைய வவனெழீஇக்
கையில் லேந்திக் கணைகொடு போயினன்
சைய மாமெனச் சார்ந்த வெறுழிமேல். (௫௨)

வெய்ய கோலம் விழிகள் சிவந்திட
மெய்யில் வன்மயி ரெங்கு நிமிர்ந்தற
வைய மீதிடி வந்தென வந்திட
மையில் வீரன் வடவையி னேர்ந்தனன். (௫௩)

வாங்கி வில்லினை வல்லை கணைதொடுத்
தோங்கி வீழ்தர வெய்தன னென்னலா
ரேங்கி யோட விருஞ்சமர் முற்றிடுந்
தீங்கி லாத விசயன் றிறலினன். (௫௪)

பன்றி வீழப் பரமனும் வந்துநான்
கொன்ற னன்னிதை யென்றலர் கூறலு
முன்றன் வாளி யுருவுவ தோவிதை
கன்ற கூறினை நன்றியில் வேடனே. (௫௫)

நான்வி டுத்திடு மம்பு நனுகவுங்
கான டுத்த கடுந்தொழில் வேட்டுவ
வூன முற்றிடு முன்னுரை யாடினை
கூனல் விற்கொடு போவுன் குறிச்சியில். (௫௬)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

என்று மாதவம் புரிந்திடும் விசயனு மிறைவனு மிகவெ
ய்தி, கன்று வீரமா திருந்திடு தனுவினை காரியின் கொணர்ந்
திச், சென்று மோதின ரிருவருஞ் செருச்செயத் தனஞ்சய
னாதுகாலைக், குன்ற வில்லிதன் முடியிசைத் தாக்கினன் கு
முகனு மதுகொண்டான். (௫௭)

உலகனைத்தையு மாக்கிடு மொருவனு மோதிம வடி
வெய்தி, யலகி றந்தள வாளொலாந் தேடியு மறிவதற் கரிதா
கி, யிலகு றந்திரு முடியினி லேற்றனன் விற்றழும் பினை
யென்றூ, னலமு றும்மடி யவர்களுக் கெளியவ னவிற்றினை
ம் முகன்றனே. (௫௮)

மீண்டு மற்றெழில் வினைத்தனர் விமலனும் விசயனும்
விளையாட்டாற், பாண்டு மைந்தனும் பாலனைக் கிரீடியைப்
பரிவொடு கலமாகத், தீண்டி யாடினன் சிவனருட் செயலி
னை யாரவோ தெரிகிற்பா, ராண்டு தன்னுருக் காட்டினன் மை
[illegible] மாரகர வெனமாதோ. (௫௯)

முக்க ணெம்பிரான் முதல்வியுந் தானுமாய் மூரிவெள்
விடையேறிச், சக்க ரத்தரி முதலிய தேவர்க டனித்தனி புக
ழ்ந்தேத்த, மிக்க பேரருட் டலைமையி னிற்பதை விசயனு மி

கக்கண்டா, னக்கணத்தினி லவன்செய விதுவெனவறைந் திட வார்வல்லார். (௬௦)

மெய்ந டுங்கினன் வெயர்த்தன னயர்த்தனனு மிக்கவன் புளகீங்கிச், செய்ய கண்வழி பாய்ந்தன வானந்தச் செழும்புன லாரெருக்க, வைய மேல்விழுந் தெழுந்தனன் மயங்கின னுயங்கினன் மனந்தேறி, யைய னேயடி யேன்பிழை பொறுப்பதுன் னருளினுக் கணியென்றான். (௬௧)

மேற்படி வேறு.

கார்முக வுழவன் சொன்ன கட்டுரை யனைத்துங் கேட்டுக்
கூர்முக வயில்வேற் பிள்ளை கூறிய தொத்த தஞ்சேல்
பார்முக வரச வேண்டும் பரிசசொற் றருது மென்று [ர்.
வார்மிகு கொன்றை வேய்ந்த வண்ணலா ரருளிச் செய்தா

கலிவிருத்தம்.

பத்தியிற் பணிந்துபின் பாண்டு மைந்தனு
மெத்தவெம் பவத்தினன் மிகவு நொந்தன
னத்தனின் னருளினு லடிய னேனுய்ய
முத்தியை யருளென முதல்வன் கூறிடும். (௬௨)

வாங்குவிற் றடக்கையாய் வாரி சூழ்நிலத்
தோங்கிய பகைஞரை யொறுக்கு மாற்றினற்
றீங்கற க்ணைபெறச் சிந்தை செய்துநீ
யோங்கிய தவமிக வுஞற்றி [illegible]றாய். (௬௩)

முன்னிய பகழிநீ கோடி முன்னெனத்
தன்னிகர் சங்கரன் றுனளித்தமை

யின்னல்செய் வேடனென் றிகழ்ந்து கூறினை (௬௪)
யன்னதால் வேட்டுவ வரச னாகியே.

தென்றிசைக் கயிலையைச் சென்று சேர்ந்துநீ
குன்றவி லன்புறக் கொண்டு நம்மைய
நன்றிகொ ளிலிங்கபூ சனைசற் பத்தியா (௬௫)
லொன்றையு முணர்ந்திடா துவந்து செய்தரோ.

கோலமே முதலிய விலங்கு கொன்றுநீ
சாலவே தசையமு தருத்திச் சாருநா
ளேலவே முத்தியு மீதும் போவென (௬௬)
றோலமார் களத்திறை நீங்கி னானரோ.

அன்னதன் மையினருச் சனையும் வேடனாய்
முன்னவன் பூசனை முயன்று செய்துபின்
கன்னியங் குடையகா ளத்தி நாதனார் (௬௭)
தன்னரு ளாலுயர் முத்தி சார்ந்தனன்.

கட்செவிப் பணிகொள்கா ளத்தி நாதனு
ருட்செறி கருணையா லொப்பில் சங்கமக்
கட்செறி வடிவொடு கழறு மிக்கதை (௬௮)
புட்செறி வேலிறை புந்தி தாங்கினான்.

என்னையோர் பொருளென வெண்ணி யெம்பிரா
னன்னையோ லருளினு லருளிச் செய்தனை
முன்னையான் முயறவ மூன வென்றிறை (௭௦)
பொன்னனோர் சேவடி புனைந்து சென்னிமேல்.

கைபிணைத் தெதிருற நின்ற காளையின்
மைமிடற் றிறையமர் [illegible]ளத்தி

யெய்தியப் பிறைமுடிக் கியன்ற கோயின்முன்
செய்வியென் றியம்பியத் தேவன் போயினான். (எக)

மறைந்திட மன்னவன் மண்ணலிற் றுழ்ந்தெழுந்
தறைந்திட வரியவா மதிச யத்துடன்
பிறந்திடு பயன்மிகப் பேசி யின்பமே
நிறைந்தன னவன்செய் னிகழ்த்தற் பாலதோ. (எஉ)

தென்பெருங் கயிலையிற் றேவ னேயிவண்
மன்பெருஞ் சங்கம வடிவந் தாங்கினு
னென்பதை யுணர்ந்திடு மிறைவன் சாலவுங்
கொன்புனை தவமுள கொம்பைக் கும்பிடா. (எங)

ஆடையு மணிகளு மளித்து நல்கினன்
றேடரு மன்னனீ செல்வ மோடுநீ
நீடிய பணியினை நீக்கென் றோதினு
னூடக மலையன வருந்த வத்தினுன். (எச)

எல்லையில் களிப்புட னெழுந்து மற்றைநாள்
வல்லையிற் சேனைகள் வருக வென்றனன்
வில்லையி றேமரம் விளைவிற் றங்கியே
பல்லிய முழங்கிடப் பரந்த சேனையே. (எரு)

இவ்வகையி னேறினன் செல்வ மன்னவன்
கவ்வையும் பிச்சமுங் கதலி வர்க்கமுஞ்
சவிதிக ழாதவன் றனைம றைத்தன
புவியுயிர் மன்னவன் போ[illegible]வாயிலில். (எசு)

மேற்படிவேறு.

மேரு மொத்து விளங்கிடு தேர்களுங்
காரை யொத்த கடுந்திறல் யானையும்
பாரை முற்றிடும் வாசிப் பரிகளும்
வீரர் யாவரும் வேலைசென் றுலென. (எஎ)

எழுந்து சென்றிட வேந்தனு மேகிவான்
குழைந்த வெண்பிறை சூடுங் குழகனு
ளொழுங்கின் ஞான மலருமை யோடுவாழ்
தழைந்த சோலைத் தனிநகர்ச் சார்ந்தனன். (எஅ)

பாச வேரை யறுக்கும் பராபரன்
வாச மாமிடம் வந்து வணங்கினு
னேச நெஞ்ச னிகரி றலத்திடை
யேசி லாவிடத் தெய்தி யிருந்தனன். (எகூ)

பொன்பெய் மாரி யனைய புரவலன்
மின்செய் செஞ்சடை வேதியன் மேவிட
மன்செ யுங்கரு விற்கரை மண்டப
முன்செய் மண்டப முற்று மியற்றினன். (அ0)

அருளு மம்பிகைக் கோயிலு மைங்கரத்
தொரு[illegible] ரஞ்சுட ருற்றிடு மாலயங்
குரு[illegible]ன்குகன் செவ்வேள் குமரன்றன்
னரி[illegible]மாரொ டமரு நிலயமும். (அக)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மாலய னிரவி யிந்து வயிரவன் றுர்க்கை சண்டி
கோலமார் நந்தி யின்[illegible]கள் பிறவு மாற்றிப்

பாவிறோங் கெயிலே கம்பம் பலியிடும் பீடஞ் செய்து
னாலமா லிங்க மென்னூற் றாகளிற்கோ புரமு மாக்கி.

வையக வையங் கொண்ட வானவன் றனக்குத் தேருஞ்
சையமா மகளுக் கேற்ற சயந்தனம் பிள்ளை யார்க்கு
மையறு பிரத மெங்கள் வள்ளிநா யகற்குச் சீர்சால்
செய்யபொற் சகடஞ் சண்டி சேர்சிறு தேருஞ் செய்தான்.(

உத்திலை யொருக்கி நூரு மொப்பில தெனவி யற்றிச்
செந்திரு வமரங் காடித் தெருவொடு தேரு லாவு
மந்தயில் வளமு டைத்தாம் வீதியு மணியி னாக்கி
யிந்திர நகரு நாண வியற்றினன் விளையி லாதான்.

நித்திய நைமித் யத்தா னிகழ்தரு பூசை யாற்றி
யத்தனுக் கணிவி ழாவு மன்புட னியற்றி மிக்க
பத்திசெய் யாத வன்றான் பரிவொடு மூலை மாண்டு
முத்தியங் கயிலை யிற்போய் முதலுடன் வீற்றி ருந்தான்.

மேற்படி வேறு.

இன்னய தாகிய் தென்கயி லாயம்வா ழிறைப்பெரும் பு
ணத்தை, மனம கிழ்ந்தவன் றோதினர் கேட்டவர் மாறின்
ன பொருள்சொன்னோர், மன்னு பு லைமிதரு மாறிந்
தொரு மனின் தனிவாழ்க்கு, தன்னி கர்த்திடு மிடை
வாழ் கயிலையிற் சார்ந்தினி திருப்பாரால். (அ

மேற்படி வேறு.

வையக முழுதும் வாழ்க மாதமும் மாரி பெய்க
செய்யகோ லரசன் செய்க திருவறஞ் செய்வோ ரோங்க

தையலோர் பாகனன்பர் தரணியின் மிகவு மோங்க
வையமு கமநூல் கூறு மருந்தமுர் வாழ்க மிக்கே. (௪௯)

சிலந்திமுதலமுற்கணதச்சருக்கமுற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௧௦௯௧.

வேலையசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

சிலந்தி.

பிரமதேவர் படைத்தற்றொழிலை நடத்திக்கொண்டிருக்கவும், விசுவகன்மனது கன்னிநிஷித்த மாதவனுமனென்பவன், அப்பிரமதேவரைமதியாது, தானும் உலகங்களைப்படைக்க; அவர் அவன்வரும்படி சிந்தித்து, அக்கணமேவந்தனன் அவனைநோக்கிக் கடுங்கோபங்கொண்டு, "நீ, சிறியவாலினைபுண்டுபண்ணும் சிலந்தியாகுக." என்றுசபித்தனர். பின்னர் அவன்வணங்கிப் பெரிதும் பிரார்த்தித்தனால், உளமிரங்கி, "பிள்ளாய், நீ அஞ்சேல்; விமலர்வீற்றிருக்கும் சித்தியாரணியத்திலுள்ள வில்வவனத்தையடைந்து, இலந்தியடைந்து தென்கைலாயப்பெருமானைப்பூசித்து, அருந்ததியடைவாயாக." என்று அநுக்கிரகிக்க; அம்மாதவனுமன் அவ்வாறேமே சிலந்தியாகி, ஆலயமமைத்து வழிபட்டு, வினையொழித்து வீட்டையடைந்தனன்.

பரிம்பு.

பதிப்பொருளின் சத்துவகுணங்களும் பர்பலகோடிசமிர்களும் ஒருருவெடுத்தாலொத்த திருக்கைலயிலே, அ

சேகவிம்மிதங்களோடு மிகசின்றிவிளங்கும் சிவபுரத்திலே, ஒருதினம் எம்பெருமான் சிங்காதனத்திலெழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, திருமேனியிலே புலித்தோலாடைமுதலியபுனைந்து, ஆதிசேடன்முதலிய பாம்புகளை ஆபரணமாக அணியும்போது, காளனென்னும்பாம்பைக் காணாது, சிந்தித்து நோக்குங்கால், அது விரகங்கொண்டு மகளிர்பாலடைக்கிருத்தலையறிந்து, அதையழைத்து, "காளனே, நீ கயாரணியத்தையடைந்து பாம்பாகுக." என்றுபணித்தனர். பின்னரும் கருணையோடுநோக்கி, நீ பாம்பாகியிருக்குங்கால், ஒரு யானையும் பூசிக்கவய்தும். அப்பொழுது நீ பகைகொண்டு கொல்ல, இருவருமடிந்து முத்தியையடைவீர்." என்று கட்டளையிட; அங்ஙனமேயுதித்து, எம்பெருமானை இரத்தினங்களினால் வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தது.

யானை.

இருக்குங்காலிலே, திருக்கைலையில் அத்தியென்னும் கணத்தலைவன் சிவபெருமான் சந்நிதிவாயிலையடைந்து, "யான் பிரானை வணங்க விடுவீராக." என்றுரைக்குங்கால், வாயிற்காவலர், "பெருமான் உமாதேவியுந்தானுமாகத் தனித்து வீற்றிருக்கின்றார்; அங்கே செல்லுதலடாது: இங்கேநி[illegible]கவும், கேளாது உட்சென்றனன். அப்ப[illegible]னிந்து, "அத்தியே, நீ யானையாகுக." என்றுகட்டளையிட்டு, பின்னரும் அக்கணநாதனது பிரார்த்தனைக்கிரங்கி, [illegible]த்திலே, யானைபுருக்கொண்டு தென்கைலாய[illegible]த்திலே, விளக்கும் அப்பரனை[illegible] பயனைப் பெறுக; இருவருமடிந்து, மு

த்தியையடைவீர்: செல்க." என்று ஆஞ்ஞாபித்தது; அக்கண[illegible] அவ்வாறே யானையாகித் திருமஞ்சன பத்திரபுஷ்பாதிகளாற் பெருமானை வழிபட்டு, பாம்போடு முத்தியையடைந்தனன்.

கண்ணப்பநாயனார்.

பாண்டவர்களுக்குள்ளே அருச்சுனனென்பவன், துரியோதனன்முதலிய பகைவரைவெல்லும்பொருட்டு, பரமனை வேண்டிப் பாசுபதாஸ்திரம்பெறவிரும்பி, இந்திரகீலமலையையடைந்து, சுனைநீராடி, மடியுடுத்து, வெண்ணீறணிந்து, உருத்திராக்கமணிபுனைந்து ஐந்தெழுத்தையுமுச்சரித்து, [illegible]முடித்து, வேறுதனியிடத்தையடைந்து, உரிய ஒரு ஆசனத்திலேதங்கி, பிராணவாயுவை இடைகலைபிங்கலையின்வழிச்செல்லாது சுழுமுனைவழியாகச்செலுத்தி, ஆறுதாரங்களையுங் கடந்த பிரமரந்திரத்திலேவிளங்கும் ஜோதிசொருபத்தில் மனத்தைலயப்படுத்தி அருந்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனன். இங்ஙனமிருக்குங்கால், இவனைக்கொல்லுதற்பொருட்டுத் துரியோதனனாலேவப்பட்ட மூகாசுரனென்பவன், கொடிய பன்றியுருக்கொண்டு, அக்காட்டிலே முனிவர்முதலியோர்க்குக் கடுந்துயர்விளைத்துக்கொண்டிருக்க; [illegible]பெருமான் அர்ச்சுனனுக்கு ஆபத்துவிளையாவண்ணம் அத்[illegible] மடிக்கத் திருவுளத்திலுன்னி, ஒரு வேடவுருக்கொண்டு, புலித்தோலுடுக்கி, உடைவாள்செருகி, கவடி குன்றி[illegible]கமணி ஆத்தி கொன்றைமுதலிய மாலைகள்புனைந்து, அம்புத்தூணியை முதுகிலேகட்டி, வில்லம்புகைக்கொண்டு, தம[illegible]யைய அவ்வேடவுருவெடுத்த அம்பிகையோடு, அக்காட்

டையடைந்து, அப்பன்றியை நெருங்கி, ஒரு திருவிளையாடலாக ஒரு கூரிய கணையை மேல்லவிடுத்தனர். அதுபடுதலும், அப்பன்றியஞ்சி, மேகம்போலப் பெரிதுமுழங்கி மறைந்து, முனிவரிருக்குமிடத்தை யணுக; அவர்கள்பயந்து, மெய்வெயர்க்கவோடி, விஜயனையடைந்தனர். அவனெழுந்து வில்லம்புகைக்கொண்டுசென்று, தன்னையெதிர்த்த அப்பன்றிமீது கடுங்கணையொன்றுதூண்டி, பூமியிலே வீழ்விக்க; அத்தருணத்திலே, அதைத்தொடர்ந்துவந்த சிவபிரான் சமீபித்து, இப்பன்றியை "யான்மடித்தனன்" என்றுகூறினர். அருச்சுனன் பிரானைநோக்கி, "வேடனே, நின்பாணம் இதையுருவும் ஆற்றலுடையதோ? யான்விடுத்தபாணம் உருவி மடியச்செய்ததுகண்டும், பயனற்றவார்த்தை பேசுகின்றாய்; இனி வில்லைக்கைக்கொண்டு விரையச் செல்வாயாக." என்றுரைக்க; இவ்வண்ணம் வாதிடுதலால் கலகம்விளைந்தது.

இருவரும் கணைகளைப்பொழிந்து யுத்தஞ்செய்யுங்கால் அர்ச்சுனன்இளைத்து, தனது நாணற்றவில்லைக்கொண்டு அடிர்த்துத்தாக்க; அவ்வடி சராசரங்களெல்லாம் படும்படி அடியவர்களுக்கெளியராகிய பெருமானும் திருமுடியிலேற்றருளி, உடனே விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் அரகரவென்று கரங்குவித்துவணங்க, உமாதேவியாரோடு இடபவாகனரா[illegible]ய்க்காட்சிதந்தருளினர். அர்ச்சுனன்கண்களிக்கக்கண்[illegible]ய் நடுங்கி வெயர்த்தச்சோரவும், உள்ளிருந்தெழுந்த அன்பின் பெருக்கம்போலக் கண்ணீர் பெருகவும், பலமுறைவீழ்ந்து, நமஸ்கரித்தெழுந்து, மயங்கிநின்று, பின்னர்த்தெளிந்து, "ஐயனே, இவ்வேயன்[illegible]பப்பொறுப்பது தேவரீர்

திருவருளுக்குக் கடமையாகும்." என்று பிரார்த்தித்தனன். பெருமான் திருவருள்சுரந்து, "மைந்தனே, அஞ்சேல்; நீ கூறியமொழியனைத்தும் நமது குமாரனதுமொழிபோல அங்கீகரித்தனம்: உனக்கு வேண்டும்வரம் யாது? விண்ணப்பிப்பையேல், தந்தருளுவேம்." எனவினவ; பார்த்தன் பத்[illegible]பணிந்து, "அத்தனே, வெந்துயர்ப்பிறவியால் மிகவு மெலிந்தனன்; இனி வீட்டினையருள்க." எனவேண்டிக்கொ[illegible]டனன். முதல்வனார் தனஞ்சயனே, நீ பகைவரையழிக்[illegible]டு தவம்புரிந்தாயாதலின் [illegible] பாசுபதாஸ்திரத்தைவிரும்பித் தவம்புரிந்தாயாதலின் [illegible] பெற்றுக்கொள்வாயாக." என்று கைக்[illegible]னர். அதனைப் பெற்றுக்கொடுத்து, பின்பு "நம்மை வேடனென்று இகழ்ந்துகூறினை [illegible]தலால் நீ வேட்டுவ அரசனாகி, தென்கைலையைச்சார்ந்து, [illegible]ன்பே உருவமாகி, வேறுசிந்தனையின்றி, நாகலிங்கத்தைக் கண்டுபூசித்து, பன்றிமுதலிய விலங்குகளின்தசையைப் படைத்து [illegible] ஆறுநாளிலே, முத்தியைத்தந்தளிப்போம்." என்றுரைத்து, மறைந்தருளினார். அவ்வாறே அர்ச்சுனன் திண்ணனாராக அவதரித்து, திருக்காளத்தியப்பனைப் [illegible]பூசித்து, சிவகதியடைந்தனன்.

ஆதலால், இத்தலம் யாவர்க்கும் இகபரமோக்ஷங்களை [illegible]பாலித்து, எத்தலங்களினும் சிறந்ததாகி, உலகிற் சிவ[illegible] விளங்காநின்றது. என்று சங்கமேசருபதேசித்த[illegible] [illegible]; [illegible]தவமுனிராஜர்கேட்டு, பேரானந்தமடைந்து, "எம்பெருமானே, தேவரீர் என்னையொருபொருளாகக்கருதி இவ்வற்புதசரித்திரங்களையெல்லாம் இசைத்தருளினீர்; யா[illegible]ன் என்னதவம்புரிந்தேன்." என்று திருவடிகளைச் சிரமேற்கு

டிக்கொண்டு கைகட்டி எதிரேநிற்க, சங்கமேசர் அரசனை நோக்கி, "நீ காளத்தியையடைந்து, நம்பெருமானுக்குத் தி க்கப்படி ஆலயமியற்றுவாயாக." என ஆஞ்ஞாபித்து, மறைந்தருளினார். அதுகண்ட அரசர்பெருந்தகை அத்தியந்த ஆச்சரியத்துடன் திக்குநோக்கிப் பலமுறைநமஸ்கரித்து, இச்சனனமே நற்சனனமெனக் களிகூர்ந்து, பின்பு "ஆ ஆ! எம்பெருமானே, சங்கமேசுவரநாதனே எழுந்தருள இம்மன்னன் என்னதவம்புரிந்தான்." என்றுவியந்து, அக்கலசத்திருந்தும் பெண்ணைவணங்கி, ஆடையணிமுதலிய அளித்தையுதவி, "அன்னையே, நீ இன்றுமுதல் முத்தியருந்தேவியேற்று அரியசெல்வங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்வாயாக." என்று வருந்தனர். மறுதினத்திலே, நானாவகைச்சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவர சிவிகையிலேறி, அயாசனியத்தையடைந்து, காளத்தியப்பெருமானைத் தரிசித்து, அப்பெருமானுக்கும், ஞானப்பூங்கோதையம்மைமுதலிய மூர்த்திகளுக்கும், கர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம் மகாமண்டபம் மதில் கோபுரம் துவஜஸ்தம்பம் பலிபீடமுதலியவைகளைத் திக்கப்படியமைத்து, பஞ்சமூர்த்திகளுக்கும் இரதம் வாகனம் ஆபரணங்களையும்வகுத்து, பொன்முகில்நிறையொழுக்கி, நகரமும் தெருக்களும் உண்டாக்கி, ஆலயத்திற்கு நித்தியநைமித்திகங்களையும் திருவிழாவையும் நியமித்துக்கொண்டு, சாசனமெழுதிக்கொண்டிருந்து, திருக்காளத்திநாதருடைய திருவடி நீழலையடைந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகாளத்திபுராணமுற்றுப்பெற்றது.

உ

யாதவமன்னர்வணக்கம்.

* கதியிலிபொற் கல்லாலின் கீழ்வதிந்த கண்ணுதற்கு
மதிதவழ்பொற் கோபுரமு மணிமதிலு மண்டபமு
முதுசுடர்மா ளிகையு முதலாய மற்றவையும்
விதிமுறையே யமைத்தளித்த யாதவவேந் திணைப்பணிவாம்.

* இத்துதி திருக்காளத்திபுராணத்தின்கண்ணேயுள்ளது. இப்புராணம் சூதமுனிவர் சௌனகாதிமுனிவர்களுக்கு உபதேசித்ததாய், சொற்சுவைபொருட்சுவைகளும் இலக்கணவமைதிகளும் நிரம்பப்பெற்று பற்பல அற்புத சரித்திரங்களையுமுடையதாய், (சு௱டு௰எ) செய்யுட்களால் பாடப்பட்டிருக்கின்றது; இதுவும் அன்பர்கள் ஆராய்தற்குரியதே: ஆகையால், 100-புத்தகத்திற்குக்குறையாமல் கையொப்பமாகுமேல் விரைவிலச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவோம்.

* ஸ்ரீகாளத்திபுராணம் அப்பயின்டு - 10 - அணாவாகவும், காலிக்கோபயின்டு சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்முதலிய மூவர் சரித்திரத்தோடு 12 - அணாவாகவும் கொடுக்கப்படும். இதுவும், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பிரபந்தங்களும், திருக்கூவப்புராணம், வசவபுராணம், விநாயகக்கடவுள் தோத்திரப்பிரபந்தத்திரட்டு, கொடியிடையம்மை பிள்ளைத்தமிழ், குசேலோபாக்கியானம் முதலியவைகளும் வேண்டுபவர்கள் கம்மிடத்திலும், சென்னபட்டணம் தண்டையார்பேட்டை திருவொற்றியூர் ஹைரோட்டு 279 - வது நெம்பர்வீட்டில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ க. வ. திருவேங்கடாசலமுதலியாரிடத்திலும், சிதம்பரம் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ

சி. க. பொன்னுசாமிபிள்ளையவர்களிடத்திலும் விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்

☞ கா. ஞானசுந்தரஐயர்.

சென்னபட்டணம் முத்தியாலுபேட்டை தம்புசெட்டியார் வீதியில் மேலண்டைவாடை 130-வது நெம்பர்வீடு.

14689

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஎ	சஎ	க	தான்று	வதான்று
ருக	கஅ	ச	திணட்	திவட்
எக	௬	க	வெழி	வெழில்
௯0	௯௬	க	பட்டநற்	பட்டன
௯௪	உ௯	உ	தெளிர்	தொளிர்
க௪௬	க௫	க	மூன்மேன்ம்	மூன்மே
க௫[illegible]	[illegible]	கக	தளிறு	தருளிறு
கஎ[illegible]	[illegible]	௬	ஏ[illegible]	ஏவலரா
,,	[illegible]	[illegible]	[illegible]	ஏவலரா
கஎ௬	[illegible]	[illegible]	யைதப்	யதைப்
கஅ0	அ௯	[illegible]	வாய்ச்செதி	வாய்த்திற
கக௯	ச௯	[illegible]	வழிவி	வழுவி
௯௬	,,	௬க	ழுதருளி	மூதருளி
உகக	எஉ	௯	விலங்கி	விலங்கி
உகஉ	,,	[illegible]	கனை[illegible]	கனைச்
உ௫௫	எஎ	[illegible]	[illegible]	[illegible]